

RPR

BIBLIOTECA CENTRALA

A

UNIVERSITAȚII

DIN

BUCUREȘTI

50976

No. 1

Inv. No.

S. D. R.

546655

282
Th. D. SPERANȚIA

P. Lavin

CĂLĂTORIILE LUI ENACHE COCOLOȘ

EDITURA CARTEA ROMĂNEASCĂ BUCUREȘTI

CĂRȚI PENTRU TINERIME ȘI COPII

Amicis Edmondo De, Cuore. — Ce simte inima copiilor — traducere de Clelia Bruzzesi — cu o prefață de Odobescu. Are numeroase ilustrații.	25,—
Atlas Zoologic, Mare album cu 27 planșe colorate.	120,—
Bacalbașa I. L., Povestea lui Ștefan-cel-Mare.	4,—
Biciulescu M., Carte cu chipuri, fără vorbe pentru copii.	7,50
Biciulescu M., Istorioare morale cu chipuri, fără vorbe, pentru copii	7,50
Biciulescu M., Vrei să socotești? Aritmetică cu chipuri, fără vorbe, pentru copii mici	3,—
Budu George, Poezii pentru copii	10,—
Butnaru V. G., O vorbă de-a bunicului—povestiri pentru copii,—cartonată cu ilustrații	25,—
Collodi C., Pățaniile lui Tândărică—Povestea unei păpuși de lemn,— traducere de Buzescu A., cu numeroase ilustrații	20,—
Cortambert, Călătorii extraordinare — prelucrare de V. Anestin, cartonată, cu numeroase ilustrații	15,—
Coșbuc G., Cântece de Vitejie	20,—
„ Povestea unei coroane de oțel	25,—
„ Răsboiul nostru pentru neatârnare	25,—
Costescu H. Petre, Prietenii — Povestiri pentru copii. — Premiată de Cartea Românească	10,—
Idem, cartonată	15,—
Costescu V., Corbu—Amintiri din copilărie, cartonată, cu ilustrații, premiată de Cartea Românească	12,—
Creangă I., Opere complete: Povestiri, amintiri, Poezii și Studii (s. p.)	
Cristescu Florian, Carte pentru copii—cu ilustrații, cartonată	9,—
Cristescu Florian, Familia Roade mult—cu ilustrații	10,—
„ Povestea Neamului Nostru, premiată de Academia Română, cartonată, cu numeroase ilustrații	30,—
Cristescu Florian, Nepoții Roademultulesei ilustrată (s. p.)	
„ Păsările și păpuși, ilustrată	10,—
Cristescu Florian și Bratu I. G., Cîmpoiul fermecat—Revistă pentru copii	3,—
Cristescu Florian, Dor de primăvară — Versuri pentru copii, cartonată, cu ilustrații	10,—

Inv. A. 25.475

TH. D. SPERANTIA

CĂLĂTORIILE

LUI

ENACHE COCOLOȘ

CU NUMEROASE ILUSTRĂȚIUNI (IMITAȚIE)

EDIȚIA IV-a

BUCUREȘTI

EDITURA „CARTEA ROMÂNEASCĂ” SOC. ANONIMĂ

1924

8R-17

8R-93

17471

CONTROL 1995

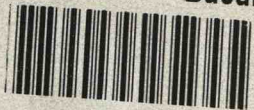
2422.R.11

Biblioteca Centrală Universitară
"Carol I" București
Cota 50976

Re 66/60

Toate exemplarele vor fi numerotate.

B.C.U. "Carol I" - Bucuresti

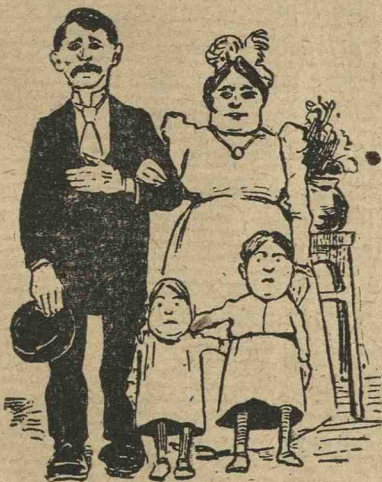
C51471

Nº 007293

CĂLĂTORIILE LUI ENACHE COCOLOȘ

Se numia și Cocoloș
Și era pălărier

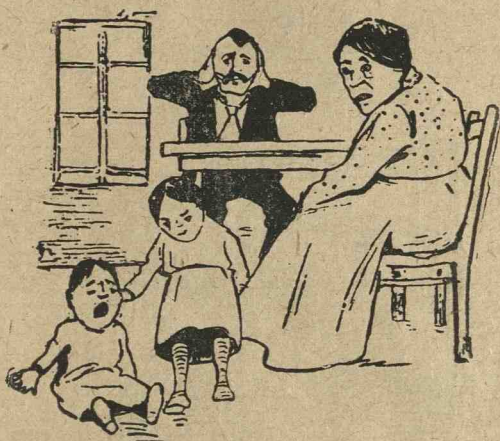
Și de n'ar fi fost ce-a fost
Era poate și boer.
Neamul lui era de mult,

După cum spunea chiar el,
 Înainte de a fi lumea,
 Când era lupul cățel.
 D'altfel e și de crezut,
 Cum putea doar să nu fie ?..
 Că de n'ar fi fost, atunci
 Am fi fără de pălărie.
 În sfârșit a fost ce-a fost
 Și-acum stă la Cocoloși.
 Privești sus fotografia
 Ce și-a scos-o 'n bâlciu la Moși.

I.

Cocoloș în târgul lui
 E *prima* pălărier
 Și dascăl la strana mică,
 Cofetar și bărbier ;
 Căci doar târgul lui e mare,
 Cum și 'n carte o fi 'scris,
 De n'ar fi cât Tirchileștii
 Ar fi mai cât un Paris.
 Cum vedeți fotografia,
 Cocoloș e gospodar,
 Are casă și nevestă
 Și copii ceva mai rar !..
 Și nevestei mai 'nainte,
 De pe-acasă-i zicea Sița,
 Iar acum cu moda nouă
 Au schimbat-o 'n Victorița
 Celor două copilițe
 Care sunt ale lor fiice,

'Uneia *Cicila* 'i zice,
Iar ceilalte-i zic *Alice*.

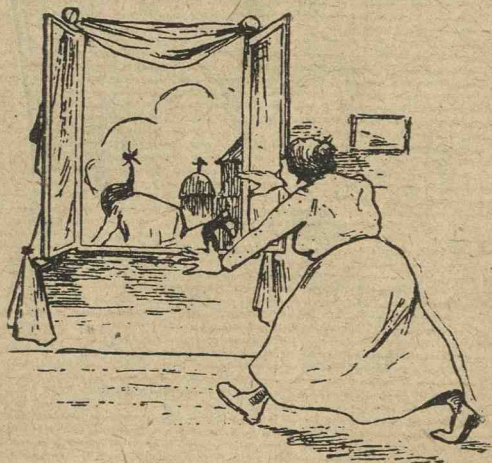

Și drăguțe-s și istețe
Cum le-arată și-al lor nume
Și-arătau de mici că ele
Sgomot au să facă 'n lume.

II.

Și *Cicila* cum și-*Alicea*
Încă din copilărie
Arătau că o să aibă
Talent de călătorie.
Într'o zi șezând *Cicila*
Pe o fereastră așa la soare
Și cu spatele 'n afară
Și privind ea la picioare.

Se gândia ca să încerce
 Ca să vadă n'ar putea
 Ca picioarele să-i stee
 Unde capul îi stătea.
 Dar când cearcă s'aridice
 Sus picioarele frumos,

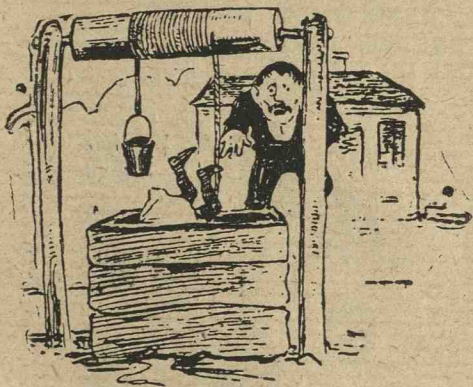

Capul parcă face 'n ciudă-i,
 Că se lasă tot în jos;
 Iar picioarele și ele,
 Vrând mai iute 'n sus să sară,
 Prea se 'ntrec cu dedeochiul
 Căci trec dincolo 'n afară.

III.

Și Alicea altădată
 Cum în puț se oglindia.

Și mai bine să se vadă
 Tot într'una se 'ntindea.
 După ce cu de-amăruntul
 Se privi la ochi, la nas,
 Se gândi că pe la spate
 Ne privită a fost rămas !

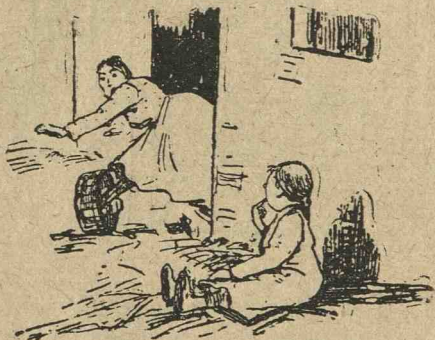

Deci se întoarce să se vadă
 Și la spate cum îi șede.
 Când și tatal ei din curte
 Hop, de-odată că mi-o vede.
 — Dar ce faci acolo, drace,
 Strigă dânsul spăimântat
 Iar la strigătu-i Alicea
 Haide, 'n puț s'a răsturnat.

IV.

Spaimă fu pe coana Sița :
 Când căzu de sus copila :

— Săi, Enache! săi, Enache!
 Sai de prinde pe Cicila!
 Sai, Enache, strigă dânsa
 Și la fugă spăimântată,
 Negândind pe ușă-apucă,
 Sare scara dintr'o dată,
 Vars'o doniță cu apă,
 Cade jos într'un hârdău
 Și când dă să se ridice
 Hop, c'alunecă mai rău...

Se răstoarnă și hârdăul...
 Și se vede dintr'o dată
 Și din mersul ei oprită
 Și prin apă răsturnată;
 Iar drăguța ei copila,
 Mititica de Cicila,
 Ce făcea ea? Ce făcea
 Mititica? Mai trăia?
 Se gândia cucoana Stța:
 Mi-a murit de acum fetița.

Când colo fetița iat-o
Sub fereastră 'n bățatură
Pe-un gunoi molcuț căzuse...
Sta cu-un degețel în gură...

V.

Cu Alicea când cu puțul,
Însă altfel s'a 'ntâmplat,
Și sărmanul bietul tată,
Cât de mult s'a spăimântat!!
Se 'ntâmplase puțu-acela,
Ca să fie-un puț, măi frate,
Puț adânc, precum se spune,
De vr'o poștă jumătate,
Că de ar fi căzut în trânsul
Ori și ce din lumea asta
Sănătate! Aleluia!
Râmânea căzut și Basta!
De acea bietul tată
Alerga ca un perdut
Ne știind ce să gândească,
Ne știind ce-i de făcut.
Când colo la puț deodată
Ce să vază, Doamne sfinte!
Alicica 'n puț, în față,
Cu-o găleată dinainte
Mâinele prin apă își joacă
Și 'n găleată sgomot face
În cât tatăl cum o vede
Mai răsufală : drace! drace!

Se mira și bietul tată
Ce minune 'n fața lui,

Nu știa că tot norocul
Ii fusese un biet euiu.
Un biet cuiu fusese — acòlo,
Un cuiu al lui Dumnezeu,
Pentru Cocoloș anume
Sau pentru copilul său;
Căci Alicea când pornise
Tocma 'n fund să meargă 'ntins,
Dintr'odată de la gură
Cu-a ei haină 'n cuiu s'a prins.

LA CONSTANTINOȚOL

I.

Cocoloș în târgul lui
 E *prima* pălărier
 Și dascăl la strana mică,
 Cofetar și bărbier.

Intr'o zi norocul însă.
 Cum e mare craidon,
 La o lotărie-l face
 Să câștige-un milion.
 Ce-i la Cocoloș acuma,
 Ce schimbată-i casa lui!
 Soarele, faiv-o-clocuri,
 Bal, dineuri, tot: ce nu-i?!
 După masă 'n totd'auna
 De pian răsună casa,

Domnișoarele împreună
 Cântă toată dupămasa.
 Totu-i plin de poezie,
 Cocoloșii sânt schimbați,
 Și părinții, ah, părinții,
 Stau și ascultă transportați!...

II.

Dar odată coana Sița
 Se ridică supărată:
 — Dar ce-i, dragă Enăcache,
 Viața asta nesărată?
 Până când să stau închisă
 Și să mucezesc aici
 Intr'un târg de-a zecea mână
 Plin de proști și de calici?

Uite, pân și Scărlătoaea
 S'a primblat la București,
 Iară tu din târgul ăsta
 N'ai eșit decând trăești.

L'aste vorbe Enacache
Face-odată ochii mari
Și prin casă-apoi se primblă
Cinci minute cu pași rari.
Planuri mari prin minte-i umblă,
Și-un plan mare și-a ales :
— Mergem la Constantinopol,
Victoriță, ai înțeles ?
Mergem zice el acuma
Și mâni toți sânt în picioare,
Toți la drum, el cu nevasta
Și-ale două domnișoare.

III.

Când la gară să iea trenul,
Merge colo la *ghișeu* :

— La Pârliți voiți să mergeți ?
— Ba, Constantinopol vreu.

- Trenul ăsta care vine
Merge numai la Pârliți.
- Dar eu vreau Constantinopol
— Puteți vrea ori cât poștiți!...
- Dar cel de Constantinopol
N'ași putea să știu când vine?
- *Mersul Trenurilor* vezi-l,
Ce mă tot întrebi pe mine?!...
- „*Mersul Trenurilor* vezi-l“
Casieru-atâta-i zice,
Ș'apoi spatele-i întoarce,
Parc'ar spune: Marș d'aice.
Ar mai vrea să-l mai întrebe,
Dar el face acum țigară:
- Dar mari oameni sunt, măi frate,
Amploeații de la gară!!

IV.

- Ei, ce facem, Enăcache?
- Mergem tată?
- Da, pe dată...
- Mersul trenurilor însă
Trebue să-l văd deodată.
- Uite ăsta! N'o fi ăsta?
- Care? Unde-i să citesc:
- — Nu, accsta nu știu ce e,
Mi se pare că-i nemțesc.
- Cum? Nemțesc? Atunce nu e,
Nu se poate pe nemțește...
- Dacă-i de Constantinopol
Acolo-i mai mult turcește!

Țsta nu e, ăstlalt nu e,
 Celalt nu-i, acelea nu-s,
 Țsta-i lucru ce se cată,
 Trebui să-l fi pus pe sus....

Câte sânt pe jos p'aice,
 Mers de trenuri, unul nu-i,
 Astea-s toate tot afișe
 Ce nu trebui nimănu.

V.

Domnul Cocoloș acuma,
 Om de felu-i iscusit,
 Cu puțină chibzuință
 Rostul trebii l-a găsit :
 De prin sala de-așteptare,
 Ori, de unde, nu știu bine,

Inșă iată-l cătr'afișe
 C'un scaun în mână vine.
 Pune scaunul din mână.
 Ș'apoi haide 'ncetinel
 Se ridică, la afișe
 Tocmai sus colo pe el.
 Dar văzând că de pe scaun
 Să citească e 'n zadar
 Se urcă la urma urmei
 Tot mai sus, pân pe spătar.

Iar ca nu cum-va să cadă
 De-acolo, din întâmplare,
 Coana Șița ține bine,
 Scaunul în nemișcare.
 Coana Șița ține bine
 Cocoloș cată pe sus
 Mersul trenurilor doară
 L-o găsi pe unde-i pus.

VI.

Cum e soarta schimbătoare.
 Lume, zău, ce vra să zică !..
 Unii cad din înălțime,
 Alții grabnic se ridică.
 Cocoloș, de pildă, uite,
 Nu credeți de v'aș fi spus ;
 Dar văzurăți într'o clipă
 S'a urcat așa de sus !,..
 Și desemnul cel de aici
 Inadins vi l-am făcut

Căci în celalt, cum se vede,
 Cocoloș n'a încăput ;
 Deci aici vedeți-l dară
 Cât de sus e ridicat
 Mersul trenurilor tocmai
 Cât se pare l-a aflat.
 Negreșit acuma cată
 Să găsească mai curând
 Trenul de Constantinopol
 Când și cum o fi plecând

14415

Dar și în mersul cel de trenuri,
 Parcă chiar în ciuda lui,,
 Fel ce fel de târguri vede
 Iar Constantinopol nu-i.
 — Nu se poate, zice dânsul,
 Nu se poate să nu fie
 Trenul de Constantinopol
 Scrise-aice pe hârtie!!
 Fi-o cine-ști' pe unde,
 Prin vr'un colț înghesuit,
 Dară Cocoloș, măi vere,
 Nu te lasă negăsit.

PLECAREA LA CONSTANTINOPOL

I.

— Ha-ha-ha, răsufală-acuma
 Cocioș de pe părete,
 Iată și Constantinopol,
 Am găsit acum, băete !...
 Numai nu-i Constantinopol,
 Văd că începe tot cu *Ca...*
 Dar încolo parcă zice:
Caracal, așa ceva.
 Dar pe când sus pe perete
 Cocoloș silabisește
 Un hamal de la bagage,
 C'o căruță cum grăbește,
 Hop, isbește peste scaun
 Și-l isbește așa vârtos

Că de sus de pe părete
Cocoloș pornește 'n jos

— Stai, Enache ; Stai, Enache ;
Coana Sița strigă acum,
Ce pornești așa cu graba
Fii mai cumpănit la drum.

II.

Dar în graba lui Enache,
Domn Enache Cocoloș,
Nimeri de pe părete
Drept cu capul într'un coș.
Intr'un coș cu brânză moale,
Brânză proaspătă de vaci
Puse boțuri sau pachete
Ca ușor să le defaci.
Și în graba lui se vede,
Cum de sus s'a repezit
A pătruns cu capu în brânză
Până în fund cum n'a gândit.

— Enăcache, strigă acum
 Coana Sița cu fior,
 Și cu multă înduioșare
 Da să-l scoată de-un picior.
 — Tată!! strigă după dânsa
 Cele două domnișoare

Și cu dragoste de fiice
 Trag pe tatăl de picioare.
 Trag cu toatele 'mpreună
 Să salveze din cel coș
 Pe-al familiei părinte
 Pe Enache Cocoloș!..

III.

Când la urma urmei însă
 După luptă 'ndelungată
 Cocoloș constată 'n fine
 Că vieța-i e salvată;
 Ca un om ce se respectă
 Și pe sine și-al său nume

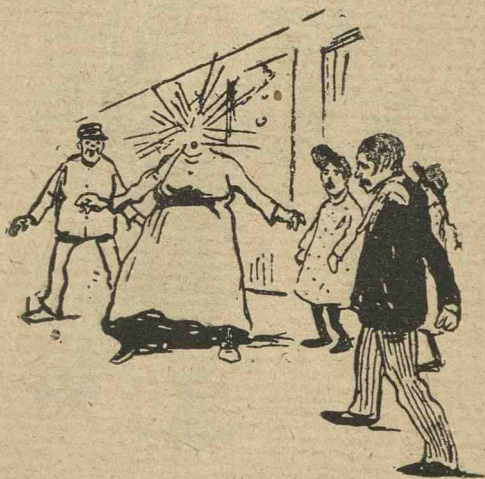
Se gândește să nu-și pearză
Azi prestigiul în lume
Și cu-o mână hotărâtă
Și cu brațul încordat
Intr'o clipă-un boț de brânză
De-colo mi-a înhățat
Și cătând cu ochiul aprig
Pe-asasinul de hamal,

Hotărât acum să facă
Cel mai ne-uzit scandal,
Se gătește acum cu boțul
Cel de brânză să-l lovească
De se poate așa de tare
Capu în zece să-i zdrobească.

IV.

Darâ ce e lumea asta
 Și *hasardul* ce-o mai fi
 Că nici dracul pe amândouă
 Numai știe a le ghici.
 Ș'apoi Cocoloș al nostru
 In *hasard*, de când e el,

N'a putut, mă rog, să creadă
 Și nici n'a crezut de fel
 Și-acum, uite, că *hasardul*
 Așa bine a potrivit
 Că'n loc de-a lovi hamalul
 El pe Sița și-a lovit ;

Căci când Cocoloș cu brânza
Tunător colo s'arată,
Păcătosul de hamal,
Hai, huș-marginea de odată,
Se ferește din nainte-i:
Aci a fost și acum nu-
De primește Coana Sița
Brânza 'n cap 'n locul lui.

V.

Adevăr, Cucoana Sița
Mai de mult s'a fost gândit
Și cu doctori în trei rânduri
Inadins s'a sfătuit
Ca să nu mai ia de-acuma
Sare-amăra, doctorii,
Ci mai bine să se dee
La regim de lăptării;
Dar când Cocoloș acuma
Brânza 'n cap i-a aruncat
A făcut-o să-și înceapă,
Știi, regimul cam forțat;
Când cu boțul cel de brânză
Cocoloș în cap i-a tras
I-a intrat cucoanei Siței
Și pe gură și pe nas.

Astfel pân' la una alta
Doamnă, domn și damicele

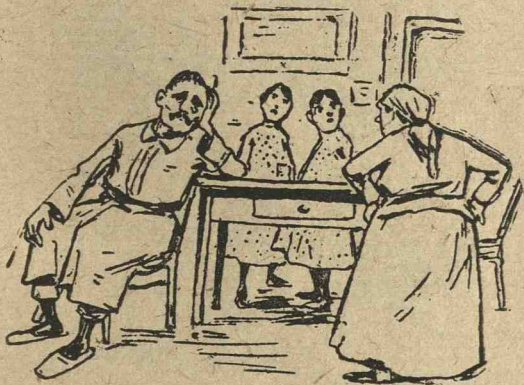

Se'ntorc iar la *domiciliu*
Ca de brânză să se spele.

VI.

Sânt cu toți acum acasă
Obosiți și gânditori :
Câte pot să li se întâmple
Bieților de călători !!..
— Câte pot să li se'ntâmple
Și cucoana Sița zice :
Dar tu singur Enăcache
Vinovat ai fost aice ;
De ce la Constantinopol
Mi-aleseși să mi te duci

Nu putea-i s'alegi aiurea
 'N altă parte ca s'apuci?!..
 Om ciudat în tot-d'a-una
 O să fii cum ai și fost,
 Să-ți bagi capul prin primejdii
 Fără chiar de nici un rost!
 Să pornești în așa locuri
 Cu primejdii de-așa fel
 Să mergi la Constantinopol
 Să-ți cați moartea singurel?!
 — Da, da, da, Cocoloș zice,
 Cum cu toți stau gânditori

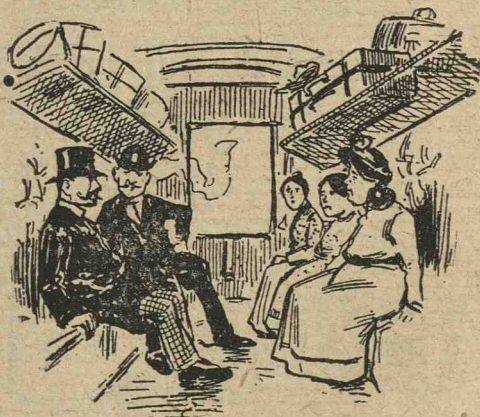

Câte pot să li se întâmple
 Bieților de călători!!!...
 La Constantinopol însă
 Este cel mai greu de dus
 Căci, vezi, mersul cel de trenuri
 E, la dracu, prea sus pus.

LA PARIS

I.

S'a jurat că nu mai pleacă
 Cocoloș din vatra lui,
 Dar la urmă las'o moartă :
 De necaz mai câte spui !!..
 Las'o moartă, zice dânsul,
 Nu voiu să mă crează prost

Dacă la Constantinopol
 N'a fost chip să-i dau de rost,
 Dacă-i Mersul cel de trenuri
 Tocmai la dracul să-l iea
 Apoi ce-i, mă rog, cu asta ? !..
 Nu cum-va e vina mea ? !..
 De-acum fără nici o vorbă
 Iau nevasta și-ale fete

Și mă duc colo la gară ;
Sui în tren și hai, băete,
Mergem unde merge trenul
Făr de mers de trenuri scris
Și nu la Constantinopol
Ci mă duc chiar la Paris.
Astfel Cocoloș vorbește
Intr'o seară la culcat
Și la cinci de dimineață,
Hai, cu trenul a plecat.

II.

— Ce frumos mai merge trenul,
Coana Sița zice acum,
Că el merge așa de iute,
Parcă-ți vine nu știi cum.
Parcă nu știi cum te duce
Așa neted, Doamne sfinte,
Un fior plăcut îți vine,
Cum să-ți spun că n'am cuvinte ? !
Și vorbind astfel într'una
Coana Sița obosită
Rezemându-și colo capul
Haide adoarme liniștită
Și visează 'ndata mare
Că i-a fost se vede scris
În secreta soartei carte
Ca să meargă la Paris.
Și visând chiar că Parisul.
Ea cu ochiu-l treeră

Hop, de-odată o lovitură
 Mi-o deșteaptă! Ce era?
 Un biet giamantan, sărmanul,
 Cine știi, cam rușinos,
 Vrând puțin să meargă afară
 S'a fost dat cam iute jos,
 Și 'n grăbirea lui, se vede
 Când în jos s'a îndrumat
 Peste capul coanei Siței
 Și-al lui Cocoloș a dat.

Dar n'a făcut mari *deranjuri*.
 Nimănuui, pe cât se știe,
 Numai câte-o ciocnitură
 Ici coala la pălărie

III.

Și ce vreme 'n ziua cea,
 Nici prea cald nici prea răcoare
 Și de la cinci până l'amiază
 S'a întâmplat drept șapte ore !!

Și de-amiază mergea trenul
 Și mergea și fluera,
 Că puteai jura de-a bine
 Că nu alta ci sbura.
 Zău, sbura chiar trenul nostru,
 Că-i cu aripi ai fi zis :
 Cocoloș credea acum
 Că-i pe aproape de Paris.

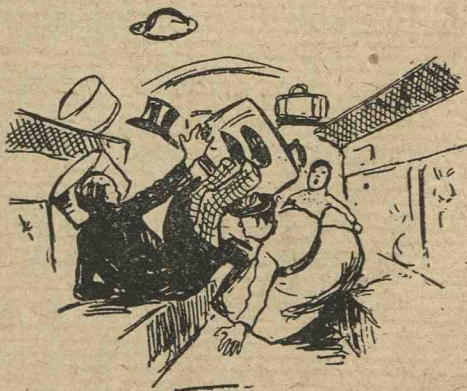

Mai vârtos în vremea asta
 Când și foamea i-a găsit
 Le părea de tot aproape
 De Paris, chiar la sosit :
 Toți șezând acum la geamuri,
 Fieși-care în sus căta
 Ca să vadă Turnul-Eifel
 N'or zări pe unde-va

IV.

Dar cum Turnul-Eifei încă
 Nicăeri nu se zărește,

Domnul Cocoloș acumă
Cătră-ai săi ast-fel vorbește :
— În zadar cățați pe-aice
Turnul-Eifel să vedeți,
Căci Parisu 'n ceea parte
Cred că vine, măi băeți.
Iar cum zice vorba asta
Și copiii și nevasta
Vrând să treacă în acea parte.
Pleacă, hai din partea asta.
Dar în partea cealaltă
Este greu să treci anume,
Căci în tren nu sunt ei singuri
Mai sânt oameni, 'măi e lume.
— Stai, le zice Enăcache,
Să mai stăm acumă jos
Când de-odată tronc, vagonul
Este sgduuit vârtos,

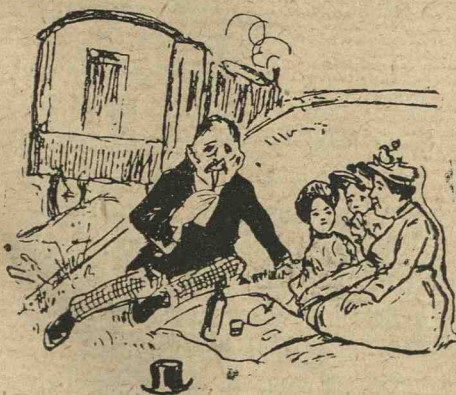

Și cad toți îndată, nene,
Ca trăsniți pe ne-așteptate,

Unu încoace, altu 'n colo,
Peste cap, ori dați pe spate.

V.

Isbitură care acuma
Cu vagonul s'a 'ntâmpat,
Avusese de pricină
Că tot trenu a *deraiat*,
Iar în urma deraerii,
Se 'nțelege trenu acum
Stă pe loc până ce să-l dreagă
Și să'l pună iar pe drum.
Cocoloș și el acuma :
— Uite, zice, cât mai stăm

Hai colo frumos pe iarbă
C'avem vreme să mâncăm.

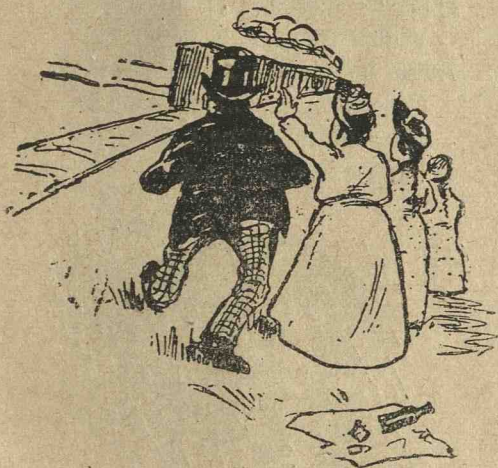
Scot pui fripți și vin și țuică
 Și Salam de Cocoloși
 Și sardele, ouă fierte
 Și ardei mărunți și roși,
 Și mi-ți toarnă-o masă colo
 D'ale lungi și împănate
 Cu chef lung și vorbă lungă
 Ca la cumetrie, frate.
 Fac chef lung și vorbă lungă
 Ca pe iarbă, de, ce vrei?
 Când colo deodată trenul
 Uite-l pleacă făr' de ei!

VI.

— Enăcache! — Tată! — Tată,
 — Uite trenul a plecat.
 — Hei!! Mai stați! Mai stai! se duce!...
 — Uite! al naibei! L-am scăpat.
 Și-au lăsat mașina noastră
 Și au pus alta! Cum se poate??
 Asta nu-i frumos, la dracul!!
 Asta le-a 'ntrecut pe toate!
 Ce pungăși! Ce hoți! Ce... Uite...
 Asta-i chiar din calea-afară
 Asta nu se mai întâmplă
 De cât doar la noi în țară!...
 — Dară poate că nu pleacă?
 Poate merge de 'ncercare?

— Poate că se 'ntoarce iară?

— Aș ! De unde?! Nici gând n'are:
Cam ast-fel vorbesc acuma
Cocolașii noștri toți,

După tren se uită galeș
Și privesc colo la roți.
— Ian ascultă Enăcache,
Coana Sița zice acum,
Scoate fluerul și suflă
Poate s'or oțri din drum.

SPRE PARIS

I.

După ce scăpase trenul
 Venind ploae, Cocoloș
 Haide 'ntinde umbrela — roșă
 Ce-o avea din moș strămoș.
 — Dar urâtă vreme-i, frate,
 Intr'a-coace la Paris,

Zice acum coana Sița,
 ■ Zău la noi e paradis!!
 — Da, răspunse Cocoloș
 Fel de fel de locuri sunt;
 Pe-une locuri ți se 'ntâmplă
 Să nu fie nici pământ!!...
 Vorbind ast-fel Cocoloșii
 Merg pe șini de drum de fer
 Și găsesc că sub umbrelă
 E mai bine ca sub cer.

Cât privește despre rochii
Cocoloșii femenini
Invăntase un lucru care
Minuna pe-ori-ce străini ;
Observând că sub umbrelă
Mai de loc nu plouă sus
Coana Sița și-a ei fiice
In cap poalele și-au pus.

II.

Dar cum merge așa prin Ploae
Enăcache Cocoloș,
Cu-ai săi sub umbrela roșă
Ce-o avea din moș-strămoș !
Iată-un iren din urmă vine
Și înainte roș văzând,
Socotind că'i semn de-oprire,
Dă semnale fluerăud.
Trenul flueră într'una ;
Strânge frâna mașinistul,
Și se uită și 'nainte
Și se uită și fochistul
Și nu știu ce este aceea
Ce înnăiute roș se vede ;
Nu-i nici felinar nici șaibă,
Și se mișcă doar nu șede !!!...
Hei, minunea ta Christoase,
Ce comedii, ce păcat !
Cum să mergi de-acu înnăinte ?
Dacă drumu o fi stricat ?!

III.

— Cum?! întreabă conductorul
 Supărat pe Cocoloș,
 Nu știi dumneata că este
 Interzis semnalul roș?

— Ba, s'avem pardon, mă iartă,
 Cocoloș acum zice,
 Noi n'avem semnal pe aice!

— Cum n'aveți? Dar ce-i acesta
 Cel purtați p'acolo roș?!

— A! Această e umbrela

Care-o am din moș-strămoș!!...

— Ce umbrală?... Nu'i umbrelă,
 Nu înțelegi că-i semnal roș?

— Ce semnal?! Umbrela asta?...
 Cocoloș din cocoloș...

— Bine, atunci fă-o verde

† Ori albastră, ghivezie.

Fă-o cum ți-o da prin minte

Numai roșă să nu fie...

— Ian ascultă domnu... ăsta...

† Conductor poți fi cât vrei,

Dar să știi că nu-ți dau voe

Să 'mi atingi strămoșii mei.

Cocoloș și conductorul

† Cam se 'ntrec la sfat din ton,

Iară coana Sița strigă :

— Fetelor, hai în vagon.

IV.

† Și cum intră ele colo,

Haide 'n tren și Cocoloș

Pomenind odată încă

De umbrelă și strămoș.

— Da 'ncotro, mă rog, vă duceți ?

Conductoru întreabă-acum,

— Unde !.. Cocoloș răspunde

la mă duc și eu pe drum.

— Da, pe drum, dar unde-anume ?

Trebue să știi *precis*.

— De-i așa, atunci zice,

Uite mergem la Paris.

Dumneata fă-ți datoria,

Dă-mi bilete, eu plătesc,

† Știi cu cine ai de-a face ?

Cocoloș eu mă numesc.

† După astă explicare

Conductorul hai s'a dus,

Însă Cocoloșii iară
La ferești privesc în sus.

Turnul-Eifel vor să-l vază
Și spre cer în sus privesc :
Negreșit că el se vede
Numai ei nu-l nimeresc.

V.

În sfârșil ajung la gară,
Gară mare, loc închis,
Trenul intră ca 'ntr'o casă,
Negreșit că-i la Paris !!!...
Și 'ndrăcitul de Turn-Eifel
Vezi că tot nu l-au zărit ;
Tot în partea cealaltă
Și acu s'o fi nimerit ;
Dar în loc de Turnul-Eifel,
Tot cătând în sus pe drum.

S'au ales bieți Cocoloșii
Toți cu gâtul strâmb acum.
Doi își țin departe capul
De socoți că se sfădesc
Alții prea le-apropiază
Că te temi că se ciocnesc.
— Ei, întreabă coana Sița
Pe un hamal, pe-un oarecine ;

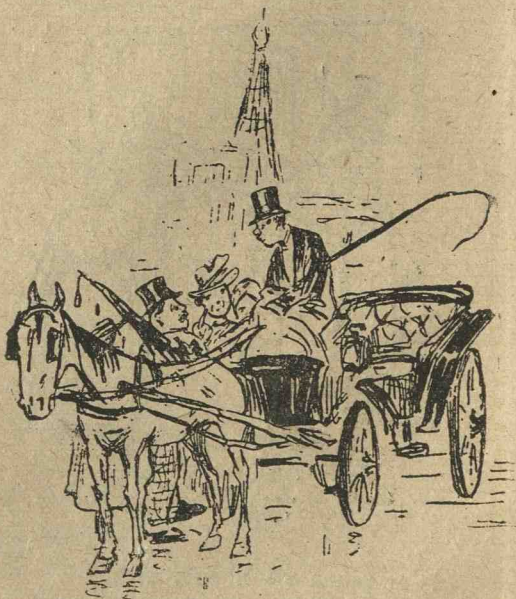
N'ai putea să-mi spui anume
Turnul-Eifel pe-unde vine ?
— Apoi, nu știu, de, cucoană
Că-s străin, acuma viu ;
Da 'ntrebați, mă rog, pe alții
Sau birjari că ei știu.

VI.

Turnul-Eifel tot întreabă

Pân... de cine nici gândești :
Cocoloșii nu știu bieții

Că-au ajuns în București.
De un birjar deci mai întreabă :
— Turnul-Eifel unde-o fi ?

— Poate despre Turnul-Colții
Dumneata vrei a vorbi ?

— Poate, nu știu cum îi ziceți,
Poate o fi și mai colțat.

- Hei, răspunde acum birjarul
Turnu acela s'a dărmat.
- Turnu acela ?! Cum se poate ?!
Auzi, dragă, auzi Sișă!...
- S'a dărmat ?! întrebă Sișă
Nu se poate Enăchiță.
- Cum ?! Dărmat ?! Fetele 'ntrebă
Dar aceasta nu se poate,
Nu se poate tată, mamă...
Și se pun la plâns cu toate.}
- Nu se poate să se dărme
Așa fără de nici un rost
Cocoloș grăește acumă ;
Voiu să văd dar unde a fost.
- Hai birjar dar până acolo
Să-i văd barem locul lui.
- Eu nu pot birjarul zice,
Eu stăpân ai, slobot nu-i.
- Apoi unde sunt birjarii ?
— De, birjarii acum sau dus ;
Birji la trenuri de persoane
Iar la cele l'alte nus.
- Dar acesta ce tren este :
Noi persoane doar sosite ?..
- Asta tren nu de persoane
Ci de marfă cri de vite.
-

IN BALON

I.

Cocoloș cătă trăsură

Când colo iată-un tramvai,
Fetele și coana Sița :

Uite, uite-un tren cu cai.

— Hei, Domn conductor, oprește !

— Hei, oprește !!—He i!—S'a dus !

— Da, de ce nu stă el, tată ?

— De, nu stă, că-i *omnibus*.

— Da de ce-î zic omnibuz ?

Pentru că-i așa cu roți?..

— Ba-i zic omnibus, îmi pare,

Pentru că nu-i pentru *toți*.

Dar cum Cocoloș vorbește

Iată că sosește-un dric :

— Ho ! Stați, zice el atunce,

Uite-un omnibus mai *șic*...

— Ian stăi, Domnule, ascultă,

Turnul-Eifel unde vine ?

— Nu, terem-te-te, la dracu,

Asta n'auzit la mine

— Ian auzi franțuzii, Sița,

Cum vorbesc ei la Paris !!

Dară Turnul-Eifel unde-i ! ?

— Dar eu nu 'nțeleg ce-ai zis !

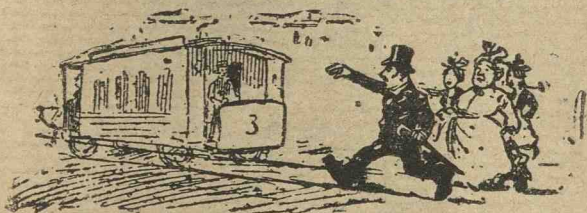
— Nu 'nțelegi, ei bine, spune

Unde mergi cu-ăst omnibus ?

— Asta dric, mă rog, acuma

La un mort eu dūs s'adus.

In sfârșit bieți Cocoloșii
 Găsesc loc într'un tramcar
 E cam multă lume însă,
 — Nu e rău când e mai rar...
 — Ba cu mulți, e chiar mai bine.
 Cocoloș vorbește acum

Când sânt mulți atunci e vesel,
 Și vorbești și râzi la drum.
 Dar cucoana Sița 'n urmă
 Zice fără remușcare
 — Că cu cât sânt mulți, cu atâta
 Mi te 'nghesue mai tare.

II.

Au ajuns la Cișmegiu
 Cocoloșii de 'ntâmplare.
 Ce mai lume este aici!!
 Un balon!! Balon chiar mare!!
 Un balon acum se urcă,
 La el oamenii privesc.
 Cocoloșii noștri veseli
 Nu mai pot, parcă mai cresc.

— Uite, vezi tu, Sițo dragă,
 Cocoloș acuma zice,
 Câte-s la Paris, aice !
 Așteptatu-te-ai vr'odată
 Ori venitu-ți-a să crezi
 C'o s'ajungi balon în viață,
 Chiar cu ochii tăi să vezi ?!

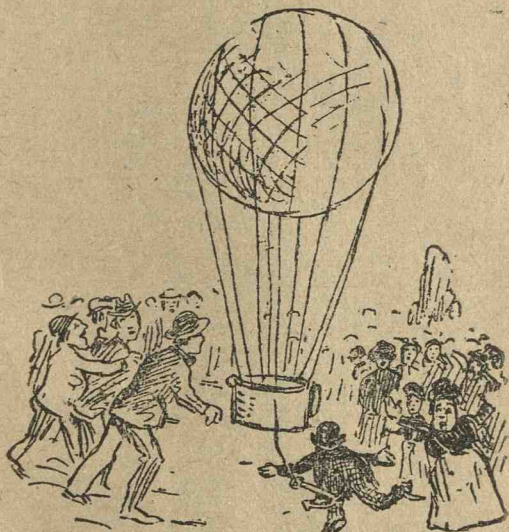

— De, eu, uitè cum știi, doară,
 Doritor de multe nu-s
 Dar grozav aș vrea acuma
 Să mă văd umblând pe sus.

III.

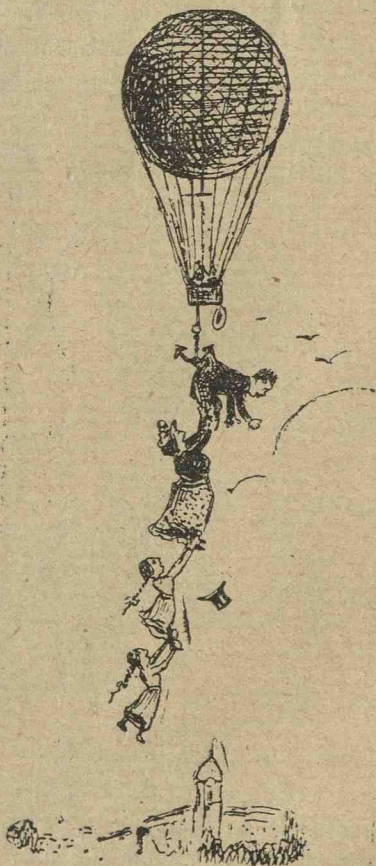
Cum vorbește Cocoloș
 Despre sus, despre umblat

Și balonul umflat gata
Ca să plece e îndrumat;
Lumea, haide, către mijloc
Năpustindu-se vârtos
la pe Cocoloș nainte
Și-l răstoarnă-odată jos;
Iar de la balon de-odată
Ancora făcându-și vânt
Intr'o clipă mi-l culege
Și mi-l ia de pe pământ.

Dar nu-l ia detot, de-odată,
La vre'un metru e de sus;
Ancora de pantaluni-i
Ca și într'un cântar l-a pus.
Lumea strigă și se miră,
— Enăcache, ai copii

Strigă acuma țicuoaana Sița,
Stăi nu face nrozii!!
Dar când zice aceste vorbe
N'are când mai mult să zică

Ancora și cu balonul
Dintre dâșii îl ridică.

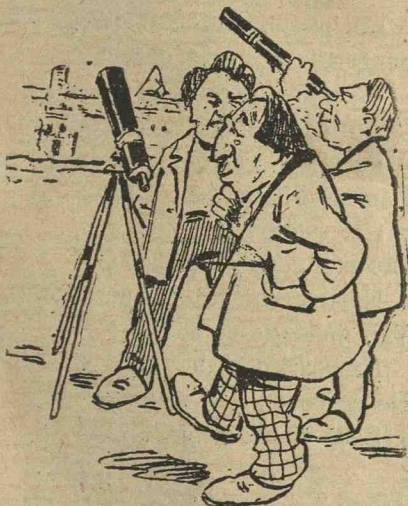
IV.

— Tată ! Tată ! Enăcache !
Strigă toți ai lui plângând
Și de el cu toți s'aniță
Și balonu-i ia urcând.

P E S U S

I.

Când porni de jos balonul
Apucă spre nori deodată :

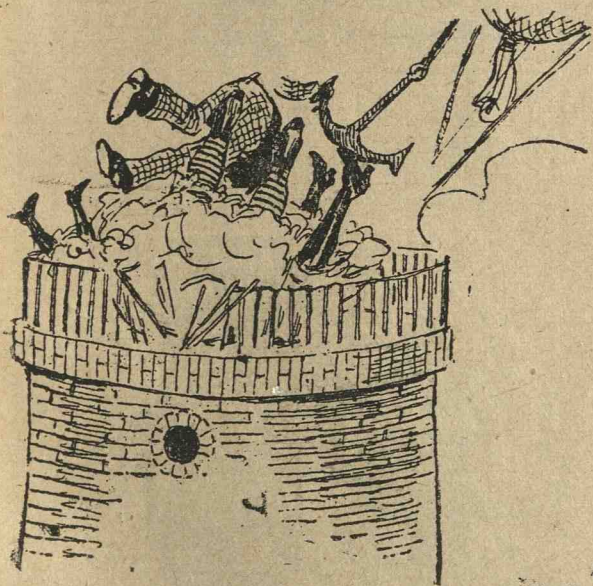
Cu-o iuțeală așa de mare
Cu o iuțeală chiar turbată

Că într'o clipă toată lumea
 Care de pe jos privea
 Iucepu să 'ntrebe unde-i,
 Căci mai mai nu se zărea,
 Invățații, astronomii
 Cu ochianul, cu luneta
 Se uitau în sus zicându-și
 Uite, frate, na, *cometa* !!
 Iar al nostru bun prieten
 Cocoloș din Cocoloși
 Se gândia că la nevoe
 Buni sânt pantalunii groși ;
 Căci materia mai groasă
 Negreșit e și mai tare
 Nu se rupe, se nțelege,
 Cu 'nlesnire așa de mare.
 Se gândia acum la dânsul
 Cocoloș din cocoloși :
 De-ar da Domnul ca să-mi fie
 Pantalunii cât de groși ;
 Căci de-o fi ca să se rnpă
 Cât sunrem acum de sus,
 Doamne sfinte, Enăcache,
 Ne-am turtit, atunci ne-am dus.
 Vai, gândește el acuma,
 Minunat de înaltul firii,
 De ce poate, vai, s'atârne
 Biată viața omenirii !!...

II.

Se gândia la multe lucruri
 Cocoloș umblând pe sus.

Și gândia că mai la toate
Domnul un sfârșit le-a pus.
Când sfârșitul deci veni-va
Și la pantalonii lui,
Viața 'ntregii lui familii
El s'o 'ncredințeze cui?!
Ah, ce rău e 'n lumea asta
Păcătoasă, trecătoare!
Pentru ce trăește lumea?!
Pentru ce ne naștem oare?!

Dacă n'ai vrut, Doamne sfinte,
Să dai lumii vecinicie.
Dă măcar ca pantalonii
Să-aibă vecinică tărie.

Se ruga din suflet bietul
 De viață-i îngrijit.
 Dară pantalonii însă
 Tot avură un sfârșit.
 Dar când fost-a ca să vie
 În sfârșit sfârșitul lor,
 Cocoloșii ajunseser
 În balcon la foisor :
 Scoborând de sus balonul
 Nu se lasă într'un alt loc,
 Ci se lasă tocmai peste
 Foisorul cel de foc.

III.

Cum eșau din Foșor,
 Cocoloșii pe înserate,

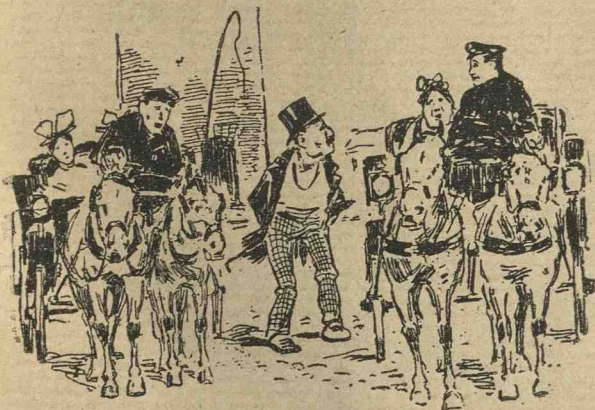

Cocoloș umbrela închisă
 O ținea îndărăt la spate,

Și-o ținea 'ndărăt nu doară
Să s'arate în duși mai buni,
Ci mascând lipsa lăsată
D'ancoră la pantaluni.
Iară bieții pompieri
Ce erau la Foișor,
Se uitau la Cocoloși
Toți cu ochiu întrebător :
D-unde es aceștia, frate,
Toți așa pe neîntrebat ? !...
Uite-i, es din Foișor.
Dar când, dracu, sau urcat ? !..

IV.

— Iată-am fost și în Turnul-Eifel.
Zice Cocoloș acum,
Cum eșa din Foișor,
Și-o luau cu toți la drum.

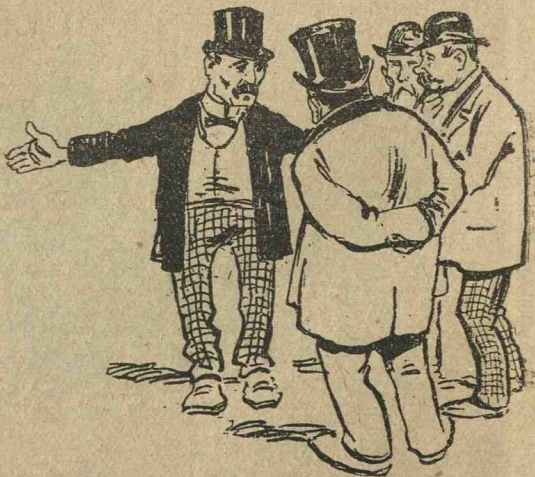

Iar văzând o birjă 'n colo
Ce pe stradă abea mergea,

Face semne cu umbrela
 Ca să vină și să-i ia.
 Dar nu face el semn bine,
 Când deodată 'ntr'un minut
 Șapte birji sosesc în juru-i
 Parcă ar face pe 'ntrecut.
 Și deodată Cocoloșii,
 Cum sosesc birjele toate,
 Fiecare, hai, se urcă
 Mai în grabă unde poate.
 Iară Cocoloș văzându-i
 Răspândiți în așa fel
 Se învârtește căci nu știe
 Unde s'ar sui și el

V.

Toți pe Cocoloș întreabă
 Când îl văd că s'a 'nturnat :

— Hei, văzut-ai multe lucruri
 P'acolo p'unde-ai umblat ?

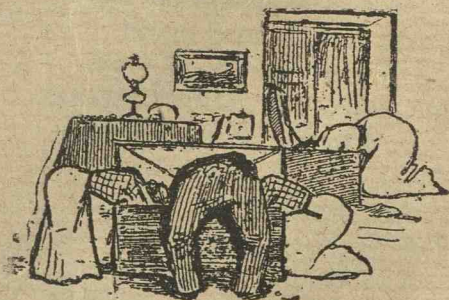
- Da, văzui, răspunde dânsul ;
 Tot văzui de când m'am dus.
 — Ai văzut Parisul bine ?!..
 — Ba 'ncă l-am văzut de sus,
 Și-aveam gând să mai stăm încă
 Până încolo mai pe luni,
 Dar venii acum acasă
 Ca să-mi iau alți pantaloni.

PE APĂ

I.

- Ian ascultă, Enăcache,
 Nu știi ce-ai avea de zis,
 Dară, cred, ți-aduci aminte
 Când am fost noi la Paris ;
 Multe-am tras pe drum atuncea,
 Pe-acolo pe unde-am fost.
 Cum eram noi, se 'nțelege,
 Agemii și fără de rost ;
 Dar când te gândești, la urmă,
 Vezi ce mult ai câștigat.
 Mai vârtos în fața lumii
 Când te știi c'ai *voiajat* !
 Bine e să stai și a casă,
 Când n'ai bani, când ai nevoie.
 Când ești om sărac prea bine
 Dar așa cum sântem noi !..
 Pentru ca să șezi acasă,
 De urâl s'ajungi tehuiu
 Când venitul tău îți vine
 Fără să-i porți grija lui.

Cam astfel cucoana Sița
 Către soțul ei iubit,
 Intr'o zi mi-și apucase
 Gândul la destănuir,
 Și iubitului soț și dânsul
 Ca și ea la fel gândia,
 Numai. vezi, un singur lucru,
 Încă tot îi zăticnia :
 Când a fost, știți, cu balonul
 El pe sus de s'a primblat,
 Ancora din întâmplare
 Nițeluș l-a sgâriat

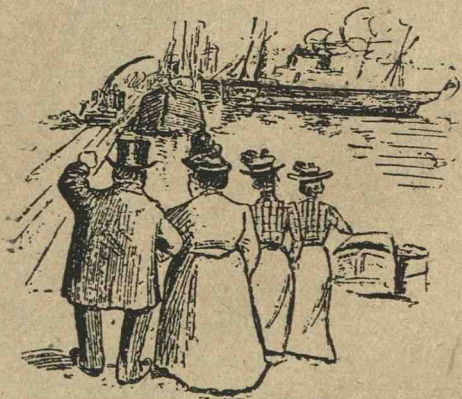
Ii lăsase o urmă-acolo...
 Care, drept e, nu-l durea,
 Dară nu putea de dânsa
 Jos pe scaun ca să stea.
 Dar odată la, Sân-Petru,
 Tocmai 'n zi de sărbătoare;
 Numai iată intră 'n casă
 Cele două domnișoare;

— Păpăică, mamițică,
 Mamițica mea iubită,
 Azi am căpătat la școală
 Premiu pentru conduită !!
 — Cum? Voi premiu?! Amândouă?!
 La madam Rasol... adică?!
 — Da? La pension, acolo?!..
 — Da, la dânsa, Mamițică..
 — Fiindcă, care va să zică,
 Cocoloș acuma zice,
 Invățarăți așa bine
 C'ați ajuns și până aici?..
 Eu ca tată, ce vă este,
 Va să zică, scump părinte,
 Cu consoarta mea de față
 Vă voiu spune dulci cuvinte:
 Hotăresc să facem încă
 Un *voiaj* în depărtare,
 Să plecăm chiar azi cu trenul
 La Constanța, drept la mare..
 Luând drept în cunoștință
 Cele ce v'am *onorat*
 Hai cu toți în data mare
 Să 'ncepem la 'mpachetat.

II.

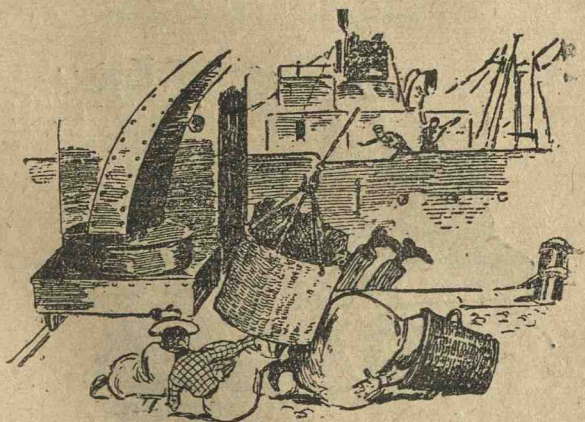
Cum e azi s'apucă bieții
 Cocoloși la 'mpachetare,
 Și ca mâni sânt la Constanța
 Și privesc din port la mare..

Toți privesc, iar bunul tată —
 Cocoloș iubit părinte,
 Le explică tot ce vede
 Prin adânci și dulci cuvinte :
 — Ei, vedeți ce mare-i marea ?
 Cât privești e numai apă.
 Nici în două mii de puțuri
 N'ar putea, socot, să 'ncapă.
 Și 'ncă nu se vede toată,
 Căci toată de s'ar vedea,
 Atunci nevăzut dintr'însa
 Mai nimic n'ar rămânea.
 Și mai câte sânt pe mare !
 Uite colo un vapor
 Și-o corabie, se vede,
 Și-un vapor mai micușor.

Numai nu știu de ce-anume,
 După cât mă uit acum,
 Au vapoarele și coșuri

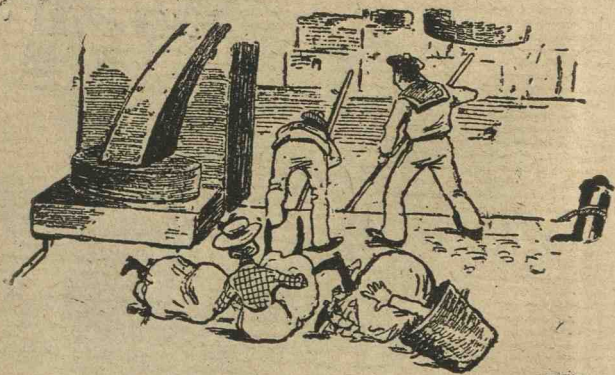
Și din coșuri ese fum ? ! ! ..
 Are haz că nu-s vapoare,
 Și chiar ast-fel cum îmi pare :
 Nu-s vapoare ci sânt toate
 Trenuri pentru mers pe mare.
 Dar pe când vorbește ast-fel
 Cocoloș cu al său popor
 O mașina tot descarca
 La cărbuni dintr'un vapor.
 Și 'nvârtindu-se mașina
 Cu cutia-i încărcată
 Măturând bieți Cocoloșii,
 Li trânteste jos de-odată.
 Iar pe-al lor iubit părinte,
 Nu știu cum, din întâmplare,

Impingându-l mai departe
 Il repede drept în mare.
 Cum trecu mașina naibei
 Cu cutia-i mișcătoare,

Nu lăsa de leac în urmă-i
 Pe nici unul în picioare.
 Fetele jos răsturnate,
 Colo în apă Cocoloș,
 Coana Sița înfundată
 Drept cu capul într'un coș.
 Intr'un coș urât și negru,
 Intr'un coș ce, pe cât pare,
 Hotărât era pe-acolo
 La cărbuni la descărcare.
 — Aoleo, de-odată strigă
 Cele două domnișoarc;
 Iar cucoana Sița biata
 Mișcă întruna din picioere.
 Coana Sița însă tocmai
 Chiar și 'n coș fiind băgată

Limpezimea minții însă
 Și-o păstra ca altă dată.
 Iși dădea prea bine sama
 Că precum e dânsa 'n coș,

Tot băgat putea să fie
 Unde-va și Cocoloș.
 Drept aceea dânsa strigă,
 Cum putea, cam înfundaiă :
 — Enăcache !! Pălăria !!
 Vezi c'abea ți-e cumpărată !!
 Iar pe bietul Enăcache
 Marinarii se grăbesu,
 Cu prăjini și cu cârlige
 Cu-anevoe-l percuesc.
 — Iar priviți, gândește acuma
 Cocoloș în gându, său,
 Cum e portul Doamne, Doamne.
 Dăruit de Dumnezeu !!!
 Are căngi, prăjini, cârlige,
 Pentru scos un om din mare,

Și-acum văd și pentru Sișa
 Alte meșteșugri are !!
 Ne putând să-i scoată coșul -
 Unde până acum era,

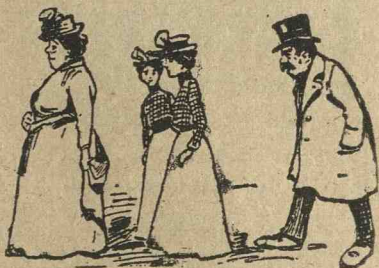
Au găsit, hai meșteșugul
 De mi-a pus-o 'n macara !...
 Bine mai zicea, zău, Sița :
 Vai, ce mult ai câștigat
 Mai vârtos în fața lumii
 Când te știi c'ai *voiajat*.

LA BĂI DE MARE

I.

După ce cucoana Sița
 În sfârșit scapă din coș
 Neagră toată ce cărbune.
 Se 'ndreaptă spre Cocoloș
 Și sburlită ca o cloșcă
 Gata drept în cap să-i sară,
 Haide pe nerăsuflăte
 Cu cuvinte de ocară :
 — Asta, ceea, treacă, meargă,
 Fire-ai, face-te-ai... cutare...
 Ast-fel crezi că merge treaba ?
 D'asta m'ai adus la mare ?
 Să mă bagi cu capul colo ;
 Să mă tragi la macara ?
 Apoi nu ți-ai găsit omul,
 Te 'nșeli, dragă, dumneata,
 Te 'nșeli, da, și de-acum, uite,
 Ori-și-ce-ai pofti să spui,

Nu-ți mai ții nimic în seamă,
 Nu mai voiu să mă supui.
 Voiu să stau și eu de-asupra
 Voiu și eu să poruncesc :
 Nu mai voiu robia asta,
 Nu voiu jugul bărbătesc.
 De-acum merg eu înainte,
 Eu duc steagul unde-mi vine,
 Dumneata de-acum vei merge,
 Dacă îți place după, mine,

După cum Moisi odată
 Luminat de Dumnezeu
 Prin pământuri neumbrate
 Își ducea poporul său,
 Astfel și cucoana Sița,
 Neagră de cărbuni la nas,
 Pe-ai săi toți acum îi duce,
 Naintând cu mândru pas.
 Îi tot duce și mi-i duce
 Sub bărbata-i ascultare,
 Până ce se văd cu 'nctul
 C'au intrat în bae în mare

„Ce mai apă e și 'n marea !
 „Neagră-verde, așa s'arată.
 „Nu e ca la puțul nostru,
 „Nu-i chiar apă-adevărată“ ?
 Cum așa vorbește-acuma
 Coana Sița 'n apă 'n mare,
 Când din urma ei deodată
 Cocoloș răcnește tare :
 — Hei ?! Ce faceți ? Unde mergeți ?
 Stai pe loc nevastă ! Stați ?!
 Vă jucați acum cu marea ?
 Ce ? Voiți să vă 'necați ?!
 Cocoloș la ea răcnește,
 Iară dânsa dintr'odată
 Ca stăpână ce s'așteaptă
 Ca să fie ascultată,
 Unde mi-și întoarce-odată
 Cătră el o cătătură
 De rămâne paf, sărmanul :
 Nu mai zice cârc din gură,
 Numai zice cârc sărmanul
 Dar o jale mi-l cuprinde
 Jale-adâncă ce ca marea
 Până 'n suflet i se 'ntinde.
 Și era chiar să ofteze
 Dând un val îndepărtat,
 Îi opri pe toti deodată
 Îi opri și-al sau oftat.
 — Ei, văzuși, acuma Sițo,
 Ce făceai cu capul tău,
 Te duceai spre adânc într'una...
 O s'o pați tu și mai rău!!...

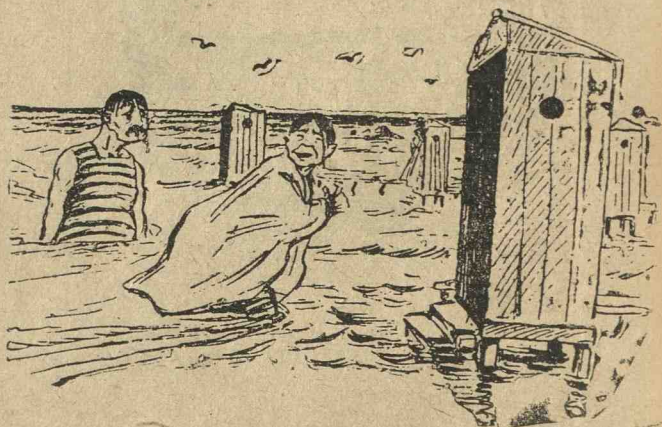
Cam ast-fel vorbește-acuma
 Cocoloș cam supărat,
 Cum mergeau eșind din mare,
 Spre cabina de îmbrăcat.

Dar zicând el aste vorbe
 Nu știi cum, mai apăsas,
 Unde-mi sare coana Sița
 Și mi-l ia la scărmanat.
 — Ce? Tu iar? Cum, iar cu gura
 Dar drept cine mă socoți?
 Ce gândești: că stai la ceartă
 C'un bărbat de-acei... netoți?!

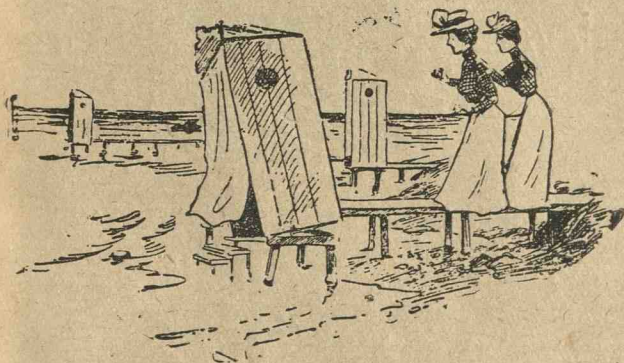
.....
 Și mi-i trage coana Sița
 Frumușel o scărmanată,
 Că de-o fi să mai dorească,
 Mai poftescă și-altă dată.
 Dar și biata coana Sița
 De necazu-i... cum vorbea,

Tremura ca varga toată
 Și cearșaful după ea.
 Tremura așa de tare,
 Așa groaznic tremura,
 Căci cu dânsa și cabina
 Mai apoi se clătina

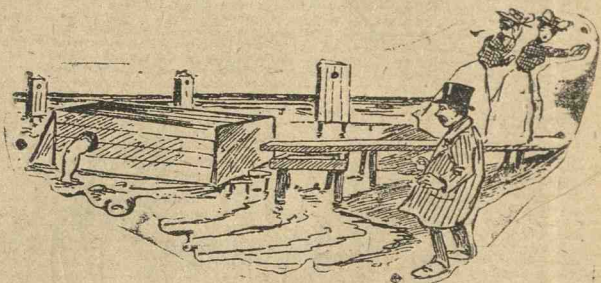
Cele două domnișoare
 Chiar priviau înspăimântate,
 Cum se clatină cabina
 Fără vânt măcar a bate.
 Și-a tot dus-o, hai, cabina.
 Cu-al ei mare clătinat,
 Până când la urmă, haide,
 În sfârșit s'a răsturnat.

Iar apoi coana Sița
Face dânsa tot ce poate,
Prin ferestrele cabinei
Mânele 'n afară-și scoate
Și începe să se miște,
Făcând mânele picioare,

De gândiai că e cabina
Ceva viu, vr'o mișcătoare.
Chiar și Cocoloș privind-o,
Rămăsese 'ncrement,
Socotea că e vr'un *monstru*
Ca cel al lui Hipolit.
Iar când fetele cabina
Văd pe jos colo mergând,
Putina mi o spală iute,
Înapoi nici mai cătând.

Iar în urmă și-altă lume
La așa minune sare

Și de Cocoloși se ține,
Cât mai stau ei pe la mare.

LA MUNTE

I.

— Valeu, Enăcache dragă,
E destul acum atât,
Că m'am săturat de mare
Și de apă până 'n gât!!
Hai de-acum în altă parte
La vr'un loc mai ridicat,
Hai de-acum la munte, dragă,
Să ne punem la usat...

Astfel zice coana Sița,
Iar Enache Cocoloș
Fără a sta la gânduri zice:
— Hai la muntele Cocoș
— Hai, răspunde coana Sița
Și porni cu toți ai săi,
Iar copiii de pe stradă
Merg cu cârdul după ei.
Nici nu vor să ia trăsura
Căci birjarii cer să dai
Cât pe tată-său vrea dracul:
Ci-că-s alergări de cai!..

„Cum s'arunci așa paraua,
„Las că mergem și pe jos
„Că n'avem doar nici o grabă
„Și pe jos e mai frumos.

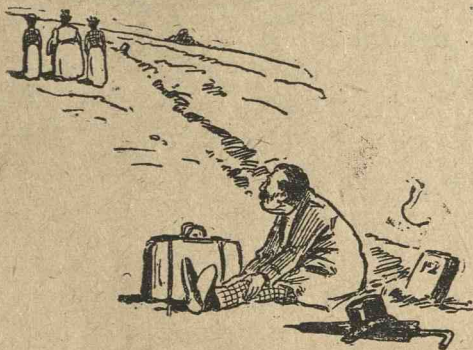
„Și trăsură-adeacă, spune
 „Pentru ce ne-am mai lua ?
 „Geamantanul Enăcache,
 „Poți să-l duci și dumniata!..
 Ba, găsise coana Șița
 Și-un tram-car din întâmplare
 Dar n'a vrut să-l ia căci, uite,
 Cam se legănă prea tare ;
 Căci când vru cucoana Șița
 Să se urce 'ntr'însul sus,
 N'apucă piciorul încă
 Bine în scară să-l fi pus,
 Hop, se leagănă de-odată
 Tot tram-carul nu știu cum
 Să mi-o dea pe coana Șița
 Drept pe spate, colo 'n drum!..
 Și norocul cine fost-a,
 Cocoloș doar, ce să-i spui,
 Căci se rezemă sărmana
 Drept în pălăria lui.

II.

Merg astfel pe jos cu toții,
 Merg la deal precum am spus.
 Și cucoanele cu 'nctul
 Au ajuns acum hăt sus.
 Cocoloș cu gândul însă
 Că pe jos e mai frumos,
 Cum era cu geamantanul,
 S'așezase 'n urmă jos.

Dobrușan
 10-11-1917

Și-l strigau din deal tustrele
 Fiecare cât putea
 Iară dânsul dus pe gânduri
 Parcă nici nu le-auzia.

A fost mers bucată bună
 Și ceilalți și Cocoloș
 Și credeau că după deal e
 Insuși muntele Cocoș,
 Da 'n cnmplită desnădejde
 Cade-acuma fiește care:
 Pân la munte i-o bucată
 Lungă cât e postul mare!
 Toți s'asaază jos acuma
 Fiește-care unde poate
 Însăși biata coana Sița
 Un oftat din pieptu-i scoate.
 Tocma 'n urmă când zic ele:
 Uite muntele Cocoș,

Luând iarăși geamantanul
Se sculă și Cocoloș.

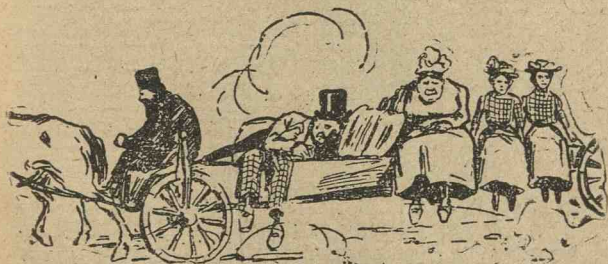

Dar popasul care dânsul
L-a făcut aici acum,
l-a adus muștrare aspră
De la dumniaei pe drum :
— „Cum se poate, Enăcache,
„Ian ascultă dumniata !
„Pilde— așa de rele oare,
„Cum poți fetelor a da ?
„Pilde de-a fi nesupuse
„Și de desnădăjduire
„Fetelor să dea un tată
„Asta este peste fire !!
„Bagă-ți mintea 'n cap de-acuma
„Și-ți ia seama, măi creștine,
„Pentru cea din urmă dată
„Ți-o mai spun și eu cu bine...
Dar cu vorbă, cu muștrare,
Cu-una cu-alta haide-hai
Nu mai ești unde erai.

Cum erau căzuți acuma
Osteniți și arși de soare,
Bieții Cocoloșii noștrii
Cum mersese 'ntro 'ntinsoare,
Ne putând măcar o vorbă
De-osteneală a mai spune
Și-așteptând, spre a lor scăpare,
Doar din ceruri vr'o minune,
Iată că pe drum se 'ndreaptă
Ca și bieții Cocoloși
Un călugăr cu-o cotigă
Cătră muntele Cocoș.
Și călugăru 'n cotigă
Duce un lemn la mânăstire,
Căci la trapeza cea veche
Vor să facă înnoire.

III.

Iar pe drum făcându-și milă
Și de bieții Cocoloși

În cotigă-i ia să-i ducă
În spre muntele Cocoș.

Cocoloș pe lemn se culcă,
 Cum e bietul ostenit
 Coana Sița mai încolo
 Cu cel ochiu neadormit ;
 Iară fetele-amândouă
 Ca și niște păserele
 Ascultând pe-alor mămiță
 Șed pe lemn acum și ele.

IV.

Astfei cu cotiga sfântă
 Trecând drumul Cocoloș
 Iată-ajung la mânăstirea
 De pe muntele Cocoș.
 Câți făcut-au drumul ăsta
 Cătră muntele Cocoș
 Nici odată n'a fost unul
 Fericit ca Cocoloș
 Ca să facă, cum s'ar zice
 Așa drum duhovnicesc
 În afară de simțire
 Și de ori și^{ce} trupesc.
 Căci, vezi Cocoloș de 'ndată
 Ce 'n cotigă s'a suit
 Adormit-a ca 'ntru Domnul
 Într'un somn de fericit...
 Și știa numai cu duhul
 Că-i pe muntele Cocoș
 Cât putea să se numească :
 Fericitul Cocoloș !...

Și când fu 'n sfârșit să-l ducă
Din coiigă 'n mânăstire
Erau cât p'aci să-i cânte
Vecinica lui pomenire!
Dar prin somn el da de veste
Că viața i-a rămas
Căci îl auziai d o poștă
Cum mai sforăia pe nas.

V.

Deci l-au dus apoi cu 'ncetul
Ca pe-ori ce nemișcătoare,
Doi călugări, de cap unul
Și celalt mai de picioare.

Și l-au dus pe el cu 'ncetul
Și n'tr'un pat colo l-au pus
Așezat întins pr spate,
Potrivit cu fața 'n sus.

Și-l lăsă să odihnească
 Lăudând pe Domnul sfânt
 Ce-a lăsat pe lume dealuri
 Și cotige pe pământ.

VI.

Iar în vreme ce el doarme,
 Coana Sița simțitoare,
 Ca putere să mai prinză.
 Cu-ale sale domnișoare,

Fac și ele o mică masă,
 Cu ce-au dat acei mai mari
 Și-au mâncat de fie care
 Câte zece ouă tari.

PE LA ICOANE

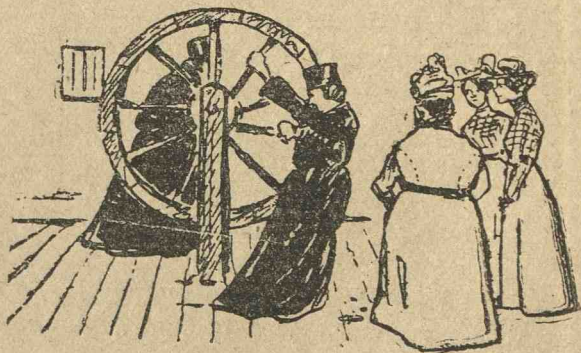
I.

- După drumul ce făcuse,
După ouă tari mâncate,
Coana Sița și-a ei fiice
Dorm o noapte neînturnate;
Iar a douazi coana Sița
Cu-a ei fiice amândouă,
După ce mănâncă iarăși
Încă vre-o trei-zeci de ouă,
Ies tustrele, cum s'ar zice,
Să mai facă vr'o plimbare
Și se uită—acum cu toate
De la munte jos la mare.
— Uite marea, mămițică!
— Da, o văd, o văd prea bine
Și uitați-vă că marea
Numai până la munte vine!..
— Dar și muntele, mămițo,
Uite ici pe cât îmi pare,
Nu să 'ntinde mai departe,
Merge numai până la mare...
— Da, răspunde coana Sița,
Dară eu uitai ceva
Cât am fost noi jos la mare
Înainte de-a pleca...
— Ai uitat?
— Uitat? și uite.

Parcă 'mi vine apa'n gură,
N'am mâncat și noi la mare
Caracudă saramură!...

II.

După ce privește marea
Adâncind cu gândul firea
Merge-apoi cucoana Sița
Ca să vadă monastirea.
Poți să vezi prin aste locuri
Ce nu vezi în lumea toată;
Iată colo 'ntr'o odae
Se 'nvârtește o mare roată.

În vechime în alte vremuri
Când vr'un om mai însemnat
Ajugea ca stăpânirea
Să-l găsească vinovat

Ca să-i dee și pedeapsă
Și nici prea să-i pedepsească
Il dădea la mănăstire
Astă roată s'o învârtească.
Iar acum această roată,
Care, încă nu v'am spus,
E făcută ca să tragă
Apă'n mănăstire sus
E învârtită de călugări
Câte trei, ori câte doi
Ca să tragă 'n mănăstire,
Apă pentru-a lor nevoi.

III.

Deci pe când în pace-adâncă
Odihnește Cocoloș
Coana Sița cercetează
Lavra Sfântului Cocoș.

— Dar Cucoana Sița zice:
la ascultă-mă părinte,

Spune-mi ce mai e p'aicea
Lucruri vechi, icoane sfinte!!
— De, răspunde un călugăr,
Nu stiu singur, să mă crezi,
Dar avem, avem destule,
Du-te singură și vezi.
Și s'a dus cucoana Sița
Și cu fetele, tustrele,
Apucând în altă parte
Fie-și care dintre ele
Ici găsește una pânză
De păiajeni, de cea deasă,
Tocmai de pe când fusese
Sânt-Elena împărăteasă,
Dincolo găsește alta
Un sfințit și vechi gunoiu
Tocmai de pecând trecuse
Neamuri de-ale lui Hozroi!
In sfârșit tustrele aleargă
Să găsească lucruri nouă,
Până când de-amează iată
Fetele vin amândouă
Și pășesc plângând cu lacrimi
De-și eșiau curat din fire
Și 'mprejurul lor se-adună
Sfinții toți din mânăstire.

IV.

—Dar ce este domnișoară?..
Toți le 'ntreabă, ce-ați pățit?

— Nu știm, nu știm, răspund ele
Mama ni s'a prăpădit..
S'a perdut mămița noastră,
Bietul tata-i leșinat
Ce ne facem noi acuma?!
Peste ce necaz am dat!?
Iar în vreme pe când ele
Cam așa vorbesc plângând

Unde-o fi cucoana Sița ?
 Ce-a pățit ? Ce-o fi făcând ?
 Coana Sița vrând într'una
 Ca să vadă vechituri,
 Un călugăr a închis'o
 Intr'un beciu de murături.
 Și-acolo coana Sița
 Cum cu frică și întristare,
 Sta la gând, când la fereastră
 Iată vede-o arătare,

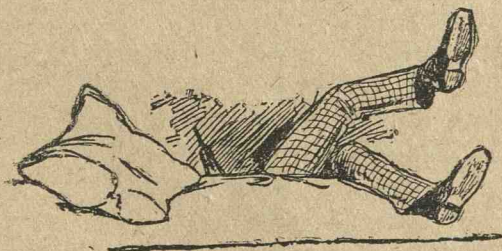

Vede nu știu ce cu coarne
 Și cu barbă și urât
 Ce să fie zise dânsa,
 Este dracul. hotărât.
 — Dracu-i! Dracu! zice dânsa
 Și la cruci începe-a face

Și mătânii și mai câte
Și strigâng mereu : Piei drace...
Dară dracu ce să piără.
Căci nu-i drac cum crede ea,
Ci e chiar o biată capră
De la cei de pe acoloa.

V.

Și pe când cucoana Sița
Căutând icoane vechi
Vede acum pe drucu 'n față,
Având coarne și urechi ;
Cocoloș pe patu-i moale,
Stând lungit pe perini moi
Face planuri uriașe,
Face planuri de răsboiu,
Și dovadă că chiar este
El așa de revoltat,
Este că-l găsec în urmă,
Că-i căzut chiar jes din pat.

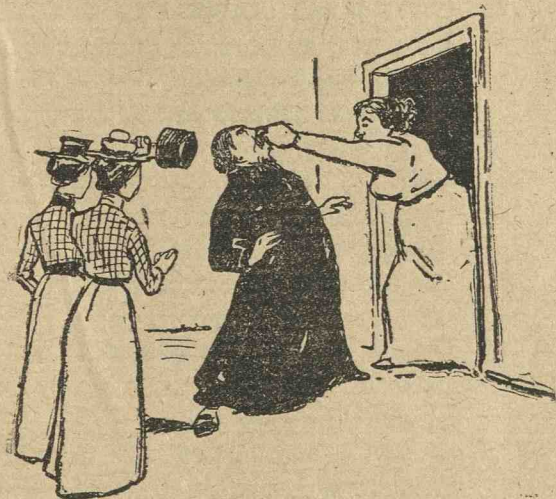
„Lumea este un câmp de luptă
„Zice 'n gându-i Cocoloș,

„Fericit e omul care
 „Doarme 'n muntele Cocoș!...
 „Cine este ajuns în munte
 „A urcat o naltă cale
 „Căci pe munte tot-d'a-una,
 „E mai sus de cât pe vale!...“
 Dar că le-ar fi zis acestea
 Cocoloș în gândul lui,
 Până astăzi, cât se știe,
 Nicăeri dovadă nu-i...
 O dovadă bună însă
 A găsit cucoana Sița,
 Când aude pe-un călugăr
 Descuind la beciu porțița.

VI.

— Tu-mi fuseseși, hoțomane,
 Acel care-aci m'a 'nchis?
 C'o să-ți erte coana Sița
 Ți-a trecut măcar prin vis?!
 Dacă știi tu cine este
 Dama care mi-ți vorbește?
 Ști tu cine-i este neamul?
 Soțul ei cum se numește?
 Auzit-ai tu vr'odată,
 De pe muntele Cocoș
 Cine este onoratul
 Cocoloș din Cocoloși?!
 Cum luaseși îndrăzneala,
 Intr'un beciu să mă fi 'nchis?

Auzit-ai tu de mine
Că-am umblat și la Paris?
Cum?! Ce spui? Atuncea ține,
Dacă ești așa netot
Na, Satano, ține minte,
Stai să-ți dau eu peste bot.

Iar zicând aceste vorbe,
Ca de fulger aruncate,
Dă călugărului una
Peste nas să-l dea pe spate.

COCOLOȘ MAȘINIST

I.

Supărată coana Sița
 Cât să-și iasă mai din fire,
 „Cine, dracu, m'a pus, Doamne,
 „Ca să vin la mănăstire“!
 Dacă nu era 'ntâmplarea
 Ca să adoarmă Cocoloș,
 S'ar fi dus, chiar opt cu-a brânzei,
 De pe muntele Cocoș.
 Dar așa gândește singur
 Cum să pleci acuma, frate,
 Și să-l lași pe el acolo
 Ori să-l iei să l cari în spate?
 Astfel biata coana Sița
 Și cu cele domnișoare
 Trag pe Cocoloș într'una
 Când de cap când de picioare.
 — Scoală, dragă; scoală, tată...
 Enacache dragă scoală,
 Că de stăm mai mult p'aici
 Zău, ne-alegem cu vr'o boală.
 Ele strigă să se scoale
 Enăcache însă pace,
 Până n'or vorbi cu dânsul
 Doarme dus colo și tace.
 Coana Sița-i amorțită
 Cât făcuse într'una gură

Numai iată că prin curte
S'aud roate de trăsură
— O trăsură ? — Da, trăsură
Nu știu cine-o fi venit.
Și birjaru-a spus că-i slobod.
— Hai, de-acuma am pornit!..
Au pornit cu toți ducându-l
Și pe Cocoloș ca mort
Și se duc iar la Constanța
Unde mai fusese 'n port.
Când 'n port ca să-l descarce
Numai iată Cocoloș,
Că-i întreabă : — „Dar n'ajungem
Azi la muntele Cocoloș ?“
Iară când îi spun ei unde-s,
Cocoloș privind spre mare
Își ridică pălăria :
Salutare ! Salutare !!

II.

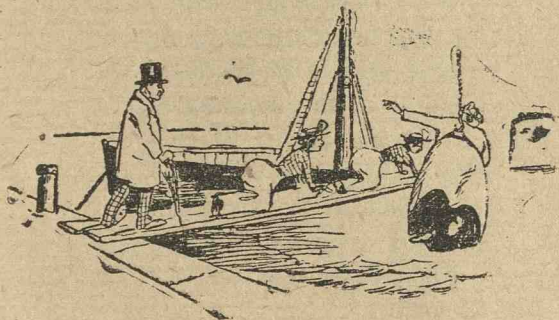
— Ah, iubita mea soție,
Uite-ți spun să știi că mor
Dacă nu voești să facem
O plimbare în vapor.
— Vai, ce spui tu Enăcache,
Eu nu merg, eu fug, m'ascund
Tu nu știi ce-adâncă-i marea,
Tu nu știi că-i fără fund ?

Astfel zice coana Sița
Iară el că mor și mor

Și la urma urmii iată-i
Că se urcă pe vapor.
Pe vapor, ce-i dreptul însă,
E cam greu a se urca
Două scânduri sânt ca scară
Să te poți acățara.
Cele două domnișoare
Cum făcură, cum ghiciră,
Cam de-abușele amândouă
Pe vapor mi se suiră ;

Iar cucoana Sița însă ;
Cum pe scândură nu vra

Pe vapor ca s'oridice,
Haide-au pus'o 'n macară.

III.

— Vai ce bine e 'n vapor
Zic cucoanele 'ntre ele.
— Bine, zice Cocoloș,
Dar nu vă lăsați prea grele
Căci pe câte greu, de-odată,
După cum e încărcat,
De te lași mai greu, vaporul
Numai, hop, s'a scufundat !
Astfel cele domnișoare
Ca să nu prea fie grele

Numai 'n degete mi-ți umblă
 Ca și niște păserele.
 — Vai, dar câte știe tata!
 Noi n'avusem nici habar
 — E-he-hei, chiar eu, drăguță,
 Sânt născută de marinar!..
 Când eram eu mic, drăguță,
 Ne-având altă ce să fac
 Cât era de mare vara
 Eu ședeam numai în lac.
 Și bătăi ce-mi da și tata,
 N'am văzut, zău, de când sânt.
 Și știam să 'nnot cu mâna
 Sprijinită de pământ.
 — Dar acolo, ce-o fi, tată?
 Zice-acum o domnișoară,
 — A! Aicea, zice dânsul,
 E mașină ca la moară.

IV.

— A!!! și ce mai de șurupuri
 Și ce fiară, ș'apoi iată
 Și-un grindeiu de fier, zău, uite,
 E cât dumneata, chiar tată!..
 — Ba nu, nu, tot nu-i ca tata
 — Ba chiar este, uite bine.
 — Ce zici tătă? — Da, drăguță,
 Cred c'o fi mai, mai ca mine.
 Ba-i cât tata, nu-i cât tata,
 Zice mama, zice fata

Până când la urma urmei
 Cocoloș și dânsul zice :
 — Ca să nu mai fie vorbă
 Vă uitați la mine aice :
 Eu mă duc colo la grindă
 Și pe grindă să mă sui
 Ca mai bine să se vadă
 De-i cât mine ori de nu-i.
 — Cum ? Te duci la roată-acolo ?
 Coana Sița 'ntreabă trist.
 — D'apoi ce, he-hei, eu dragă,
 Sânt născut de mașinist.

V.

Deci se duce Cocoloș
 Și pe pârghie se sue
 După ce pășește mândru,
 Peste feare, peste cue.
 Ș'apoi zice : hei, acuma
 la priviți aci la mine
 De-acum eu sânt mașinistul ;
 Și-uite, zău, cum stau de bine !
 Cocoloș le face acestea
 Făr de nici o supărare
 Căci vaporul e 'n repaus
 Și mașina 'n nemișcare ;
 Iară când vaporu 'ncepe
 Să se miște și să plece
 Pârghia 'ncepând să miște
 Cocoloș rămâne rece !..

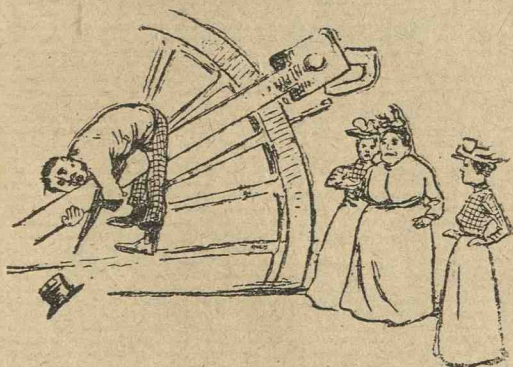
Pârghia de-odată 'ncepe
 Să se miște 'ncet în jos
 Iar în urmă apoi se urcă
 Mai grăbit și mai nervos.
 Cocoloș întâiași-dată
 Că se mișcă nu prea crede
 Și n'ar crede nici acuma,
 Dar acuma, uite, vede.

PE VAPOR

I.

Nu știu cum mergea vaporul
 La 'nceput încetinel;
 Cocoloș ședea călare,
 Pârghia urca cu el.
 Tot urca, urca pe 'ncetul
 Liniștit și prea frumos,
 Apoi iar încet cu dânsul
 Se lăsa la loc în jos.
 Cocoloș e cam pe gânduri
 Că l-o răsturna căruța
 Iară fetele lui strigă:
 — Uite tata se dă huța!
 Hai și noi la tata, mamă;
 Uite cât e de frumos
 Să te dai acolo huța,
 Huța 'n sus și huța 'n jos!
 Hai și noi, zic ele-acuma
 Și pe mamă tot o cheamă,

Iar lui Cocoloș începe
 Ca să-i fie sdravăn teamă.
 Căci vaporu acum luându-și
 Mersul repede pe mare,
 Pârghia și ea se mișcă
 Tot din ce în ce mai tare.
 — Enăcache, Enăcache!..
 N'auzi, frate, ian mai stai,

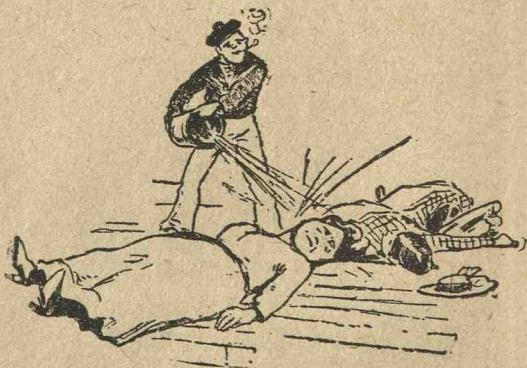

Fugi d'acolo, lasă-l naibei
 Jocul ăsta, zău, ce vrei?!
 Nu vezi tu drăcia ceea,
 Cât de iute te ridică
 Și te lasă?! Enăcache,
 Dă-o naibei, nu ți-e frică?
 Enăcache! strigă dânsa!..
 Enăcache, ca pământul,
 Nici o vorbă nu răspunde
 I s'a cam legat cuvântul.
 Iar când pârghia se mișcă
 Așa tare cât ee poate

Atunci fetele și mama
 Intr'un glas răcnesc cu toate:
 — Ajutor! Săriți de grabă,
 Cine-aude?!.. Ajutor!..
 Dară nimene nu vine,
 Parcă-s singuri pe vapor.
 Ajutor tot strigă ele
 Răgușite, disperate
 Până ce sosește lume,
 Pân ce cad și leșinate.

II.

— Ce-i, mă rog, întreabă lumea,
 Ce-au pățit? Ce este aci?
 Inșă ele leșinate
 Nu mai pot acum vorbi.
 Deci se uită toți la ele
 Pân ce-un marinar sosește,

Cu-o găleată, și cu apă
 Pe tustrele le stropește.

Ce bun lucru-i apa, Doamne,
 Face lucruri minunate,
 De n'ar fi pe lume apă
 Ar fi bălțile uscate!
 Ca și cum printr' o minune
 Când cu apă 'n ele a dat
 Le-a trecut leșinu 'ndată
 Și tustrele s'au sculat.
 Și pe loc tustrele, haide,
 Ca vorbite și 'ntr'un gând,
 Cum zăresc pe marinarul,
 În genunchi s'așază în rând :

— Fie-ți milă, fie-ți milă,
 Coana Sița jalnic zice :
 „Hai de-l vezi pe Enăcache,
 „Cum se prăpădește aice!..“

III.

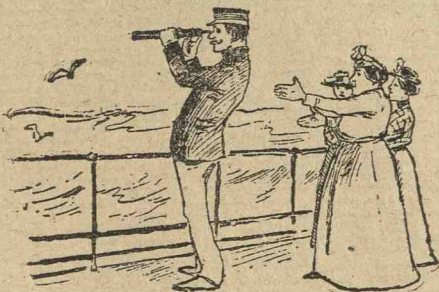
— Dară cine-i Enăcache
 Dacă ziei ca să-l văd eu?

- D'apoi cine vrei să fie ? !
 Dumnealui e soțul meu,
 — Dacă-i soțul Dumitale,
 Poate fi el cât de bine,
 Dară nu pricep din asta
 Cam ce poate-avea cu mine.
 — Nu că are, dară. uite
 De, păcatele l-au pus,
 Să se sue, știi, pe aea
 Ce tot umblă 'n jos și 'n sus.....
 — Unde ? — Aice la mașină ?
 — Da, pe pârghia cea mare
 Și-așa-l poartă și-l ridică
 Făr o leacă de cruțare!..
 — A ! Acolo nu-i nimica,
 Poate sta el cât o vrea
 Căci mașina nu se strică
 Chiar dacă-ar cădea și 'n ea.
 — Dar nu-i vorba de mașină
 Eu venisem să vă spun,
 Să vă faceți vr'o pomană
 Să-l scăpați pe dumnealui.
 — Apoi uite, doamnă dragă,
 Asta nu e treaba mea.
 Du-te vezi pe căpitanul
 Și pe urmă vom vedea.

IV.

Intr'un colț colo de-o parte
 Căpitanul de vapor

Cu ochianu 'n sus privește,
 Urmărind, se vede un nor.
 Coana Sița vine iute,
 — Dacă nu te-ai supăra,
 Doamne, domnu Căpitane,
 Iată eu ce te-aș ruga :

Să ai milă și pomană
 Și mai nu știu cum aș zice,
 Ca să-l vezi pe Enăcache
 Cum se prăpădește aice ?
 — Cum ? dar cine-i Enăcache,
 Dacă zici ca să-l văd eu ?
 — D'apoi cine vreți să fie ?
 Dumnealui e soțul meu.
 — Bine, soțul dumitale
 Poate fi el cât pe bine
 Dară nu pricep din asta
 Cam ce poate avea cu mine ?!..
 — Nu că are, dară, uite,
 De, păcatele l-au pus

Să se sue la mașină
Unde umblă în jos și în sus.

-- Cum? Acolo la mașină?

— Da, pe pârghia cea mare

— Cum? Pe pârghie?

— Da tocmai.

Hm! ciudate gusturi are!
Și ce sânteți Dumnea-Voastră

— Cum? Noi?

— Da.

— Din moși strămoși.

Get-beget, români de-aice

Cocoloș din Cocoloși.

Și 'n America de-aice

Pentru ce porniți acum?

— În America?!

— Vezi bine,

Nu suntem doar și pe drum!!

V.

După asta căpitanul,
Cât se vede, a pus la cale.

Și pe Cocoloș scoțându-l

I l-a dat soției sale.

Cine are dor să-l vază

Să se uite lângă coș,

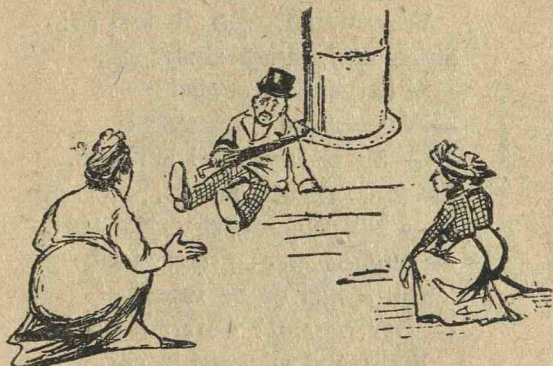
Căci acòlo stau de vorbă

Toți iubiții Cocoloși.

Cocoloș tehuiu la minte

Colo huța cât s'a dat

Par'că nu pricepe bine
Ce-i tot spun și capu-i bat,

Iar cucoana Sița într'una
Vrea să-l facă să priceapă
Că 'n America nu-i bine,
Căci s'aude că e 'n apă.

SPRE AMERICA.

I.

Cum ședeau cu toții colo
Pe vapor pe lângă coș,
Enăcache cu umbrela
Și tot neamul Cocoloș,
Numai iată 'ncep de-odată
Un concert de *ai!* și *ah!*

Și cu mâinile cu toții,
 Se prind iute de stomah!
 — Valeu mamă, valeu tată,
 Valeu dragă, ce-o fi asta??...
 Strigă unul, strigă altul:
 Și bărbatul și nevasta.
 — Valeu capul! Amețeală!
 — Mi se face rău! Imi vine...
 Enăcache ce-o fi asta?!...
 — Nu știu, zău, că nu-i a bine.
 — *Mal de mer*: grăește unul
 Din străini de pe vapor.
 — Dar ce *mal*? Ce-are-a face!...
 Îi răspund ai noștri în cor.
 Nu vezi ce-i pe noi acuma?!..
 Cum ajuns'am!.. în ce hal?..
 Ce-i tot dai cu malu 'ntr'una?!...
 Nu știu cum eram la mal?!
 — Dar nu zic de mal, măi frate,
 Că doar malul ce rost are?!..
 Eu voiam să-ți spun atâta
 Să 'nțelegi că-i *rău de mare*.
 — Rău de mare! Asta-mi place!
 O brodiși acum mai bine!
 Dar nu-i rău de mare, dragă,
 Eu mă plâng că-i rău de mine!..

II.

Cocoloșii se frământă,
 Câte fac e înzadar,

Până ce la urmă vine
 În sfârșit un marinar.
 — N'aveți grijă, zice dânsul,
 Hai tăceți, lăsați de-acum:

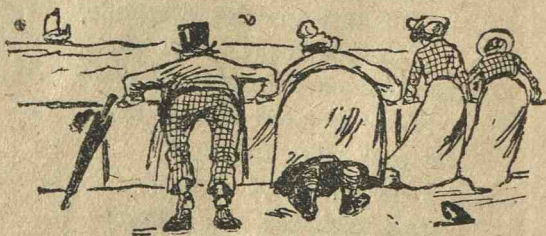

Un pahar luați de colea
 De cognac sau și de rum.
 — Ce? Lu 'ntreabă coana Sița,
 Cum? Să dau eu rum la fete?!..
 Dar ce crezi, fetele mele
 Sunt de-acelea... să se îmbete?
 — Nu, nu! Cocoloș răspunde,
 Rum, cognacuri nu se poate,
 La copii nu dăm noi doară
 Spirt, metaluri d'astea toate,
 Hai mai bine, adă țuică,
 Dela noi din Cocoloși,
 Care-i țuica cea mai *prima*
 Ce-o avem din moși strămoși.

Dar astfel vorbind ei còlo
 Ba, de țuică, ba cutare,
 Numai hai de 'ncep să plece
 Câte unul fiește care;
 Fiește care punând mâna
 Iuti la gură, hai, de zor,
 Numa-l vezi că-o ia la fugă
 Cătră coasta de vapor..

III.

Ce fac ei acum acòlo,
 Nu voiu nimeni să mai știe,
 Drept aceea noi să zicem
 Că ei fac la poezie...
 Unde vrei să ai vr'odată
 De elan vr'un loc mai mare,
 De cât chiar pe marea însă-și,
 Locul de poetizare?!
 De și parcă, data asta,
 Lucrul parcă s'a schimbat,

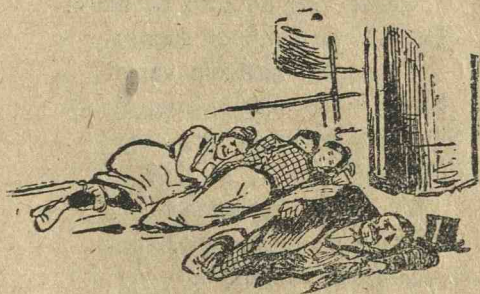

Cocoloșii poezia
 Și-o fac cam cu sughițat..

În sfârșit precum în lume
Așa fost'a și'n vapor
Căci la urmă, hai, sfârșiră
Și ei poezia lor.
Tot la mijloc ca 'nnainte,
Tot acolo lângă coș,
Dorm un somn de pace acuma
Toți din neamul Cocoloș!
Poți să suferi orice cumpeni,
Orice rele, câte vrei ;
Dar te simți fericit însă
Când te simți colo 'ntre-ai tăi.

IV.

Cam pe unde a mers vaporul
Prin ce locuri a trecut

Cocoloși noștri, pace,
Nici habar că n'au avut !

Dormiau duși, bușteni nu altă,
 Cocoloș dormia ca mort,
 Când s'au deșteptat în urmă
 Se treziră într'un port.
 Unde-a fost și ce port fost-a
 N'o poți ști oricum te-ai pune,
 Căci din Cocoloșii noștri
 N'a putut nici unul spune.
 Cocoloș atâta spune
 Că pe cât a înțeles
 Erau tot cam greci pe-acolo
 Căci vorbeau toți tot în *ies*;
 Dar a fost să vadă portul,
 Om deștept, mă rog, ce vrei,
 Și să viziteze târgul
 Cocoloș cu toți ai săi;
 Căci și-a zis, cum spune singur,
 Ai fi prostul cel mai mare
 Dacă nu te-ai duce, frate,
 Ca să vezi un port de mare.
 Dar să nu uităm un lucru:
 Când scoboară din vapor
 Numai un postaș de colo
 Iată-l înaintea lor.
 Ce era? Hei, ce să fie?
 Un pachet recomandat
 Pentru Cocoloș anume,
 Și dela Brăila dat.
 Dat de-a dreptul din Brăila
 De doi domni, de vreți s'aflați,
 Care spun că la ziarul
 Adevărul, 's abonați,

Și 'n pachet, cam ce să fie ?
Pot să spun de vrei să știi :
Cei doi domni, trimit anume
Ale lor fotografii.
Iar cu-a lor fotografii,
Mai trimit și o scrisoare,
Întrebând : ce zestre anume ?
Au acele domnișoare.

ÎNTR'UN PORT STRĂIN.

I.

Când ajung în port, de-odată
Cocoloșii noștri toți,
Vor să afle ce port este,
Însă află dacă poți !
Cum vorbesc acei de-acolo
Nu-i nici vorbă de 'nțeles.
Cocoloșii noștri numai
Îi aud că zic tot : *Ies.*
Enăcache Cocoloș
— Săcotind el bine, bine,
Ca un om purtat prin lume,
Zice că, că pe câtu-i pare
Este lucru hotărât
Că 'n vr'un port de prin Grechia
Cu vaporul s'au oprit ;
Ba, zicea că-i pare încă
Și-ar fi lucru prea frumos

Să se întâmple ca să fie
 Pe la *Muntele Atos!!*,
 Iar apoi băgând de samă
 Ca pe lângă vorba 'n ies
 Mai aud și vorba *Havră*
 Spusă tot așa de des.
 — Iar ascultă, Sișo dragă,
 Cocoloș nevastei zice.
 Știi acum unde suntem.
 În ce port suntem aice?
 Auzi tu cum toți p'aice
 Tot de *havră* pomenesc?

Ei! să știi acuma, soro,
 Portul ăsta îi ovreesc!!..
 Și te uită, toți pe-aice
 Cu anteree lungi!! Ce vrei,

- Și cu chipul și cu totul
 Sânt de-a rândul, toți ovrei!!
 — Știți acuma ce să facem?
 N'o să stăm lângă vapor,
 Hai și noi în târg încolo,
 Să vedem și târgul lor'
 — Bine, haidem, Enăcache.
 Ai dreptate, foarte bine:
 Când e vorba de primblare,
 Ce mă mai întrebi pe mine??
 Enăcache și cu Sița
 Cam astfel vorbesc acum
 Și cum merg spre târg cu toții,
 Pe-un englez opresc în drum:
 — Domnule, te rog, lu'ntreabă,
 De nu-ți e cu supărare,
 Poți să-mi spui cam ce-i p'ăice
 De văzut mai... știi, mai mare??
 — *Hau?* englezul îi răspunde,
 Cum zic *how* pe englezește,
 Iară Cocoloș lu'ntreabă
 Inc'odată românește:
 — N'ai putea să-mi spui p'ăice,
 De nu ți-e cu supărare,
 N'aveți poate *Turnu-Eifel*
 Sau vr'un lucru-așa mai mare?
 — *Hau?* englezul iar mai zice
 Și-i privește liniștit.
 Iară Cocoloș grăește:
 Uite-l, par'că-a amușit,

Cum vorbește par'că latră
 Cum fac câinii, n'auzi? *hau?*
 Ce ~~.....~~ sunt ș'aice,
 Că nici limbă, uite, n'au!
 Apoi ca să curme vorba
 Îl salută ș'apoi, hai,

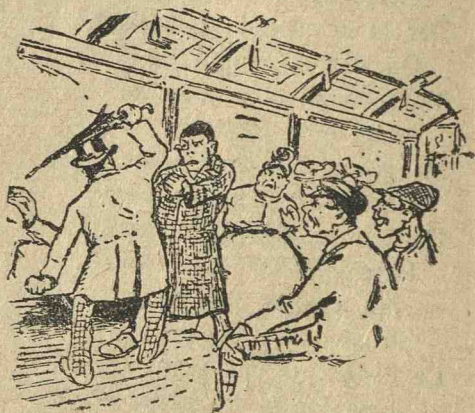
Dau cu toți în fuga mare
 Să se urce 'ntr'un tramvai.

II.

Și tramvaiul l-au ajuns ei,
 Bieții noștri Cocoloși,

Dară în tramwai o lume
Și-o desime ca la Moși.
Numai biata coana Sița
Și cu cele domnișoare
Prind și ele-un colț de bancă,
Enăcache stă 'n picioare.
Dar la urmă hai să meargă,
Dac'așa e, cum să fie ?
Merge omul și cum poate
Astfel e 'n călătorie.
Merge omul și cum poate,
Căci așa-i făcut, să pațe ;
Dară un englez, cum șede,
Parc'ar fi la Sița 'n brațe.
— Ian ascultă, măi jidane,
Strigă-odată Cocoloș,
La englez se uită țintă
Și pe loc se face roș —
N'auzi tu, he-hei ureche?!..
Ian privește-l, mamă, mamă??
Dacă mi-ești de-aceia, lasă
Că ți-arăt eu cum mă chiamă.
Iar zicând aceste vorbe,
Dintr'odată Cocoloș,
Hai ridică iute-umbrela
Ce-o avea din moș-strămoși
Și cum sta englezul colò
Ce gândește, ce socoate,

Ca să-i dea de-a 'nțelege,
 Îi dă una cât ce poate;
 Iar de-acî se 'ncepe-o horă
 Care, unul ce nu știe

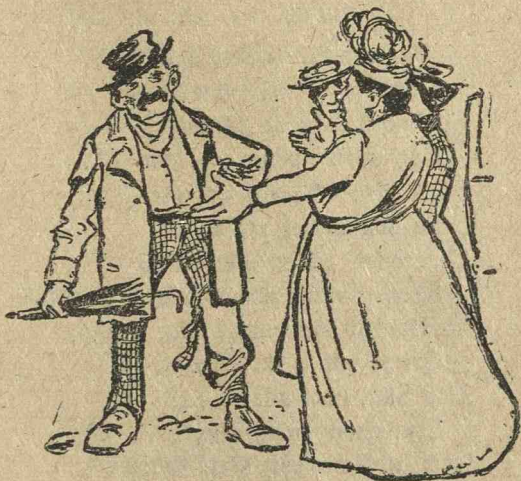

Ar fi zis, cu bună samă,
 Că-i curată bătălie!!..

III.

Pe cînd Cocoloș al nostru
 Cu englesul se cinstește,
 Iată sare unul altul
 Socotind că-i despărțește.

Și din doi se 'ntinde hora
Intr'o bătălie mare.
Toți silesc s'o isprăvească
Și cu toți o 'ntind mai tare.
Stă tramwaiul, lumea fuge,
Alții sar într'ajutor
Și poliția se perde
Ca 'ntr'un iad în hora lor.
Cocoloș și cu englezul
Innăuntru-s amândoi.
P'unu-l scot pe dinainte
Pe celalt pe dinapoi.
Ce s'o fi făcut englesul
L-au luat ori a plecat,

Iară Cocoloș sărmanul
Vai de el cum a scăpat!!..

Haine rupte, vai de dânsul,
 Pălăria vai de ea,
 Numai singură umbrela
 Încă roșă rămâneă.
 Când îl vede coana Sița
 Și cu cele domnișoare
 Cum țin ele mult la dânsul
 Și cum sânt de simțitoare
 Se reped la dânsul fuga,
 Cât de bucuroase sânt
 Și cu-a lor îmbrătoșare
 Mai să-l toarne la pământ

IV.

— Ați văzut? întreabă dânsul
 După ce-și mai vine 'n sine,
 Ce 'mbulzeală se făcuse,
 Câți sărise-acum pe mine?!..
 Dară lasă că i-am dat eu
 Să sughiță el un an
 Ce credea că eu sânt omul
 Să se teamă de-un jidan?!..
 — Dar și-așa curaj, zău, dragă,
 Ori și cât e de frumos,
 Zice Sița, însă-adesea...
 Este chiar primejdios;
 Căci, de, om ești și la urmă
 Dai într'ânsul tu cât dai,
 Dar și dânsul are mână
 Și tu, de, o viață ai...

— Zău c'așa e, Sițo dragă,
Cocoloș acuma zice,
Și mai mult ca niciodată
Ai avut dreptate-aice.
De muriam aice 'n luptă
Cu jidanu-acesta roș
Se stingea cu mine-odată
Numele de Cocoloș!..
Drept aceea, cum eu, uite,
N'am băeți ci numai fete,
N'am băeți să-i zic : Ascultă,
Ține-mi numele, băete,
Eu gândesc că la cei doi,
Ce ne-au scris dela Brăila,
Când vre-unu-o fi să vie
Impețit să-i dau copila,
Noi condiție să-i punem,
Că-i dăm fata bucuroși
Dar și ei de-acı 'nnainte
Să se cheme Cocoloși.

PLEACĂ DIN PORTUL STRĂIN.

I.

După ce se răfuisse
Cu jidanul din tramwai
Și de el se despărțise
In sfârșit cu mare-alaiu,
Cocoloș cu-ai săi cu toții
Ajutat de Sfânt-Ion

A găsit să-și stingă focul
 Bând la vin și cu sifon,
 Și fiind sifonul tocmai
 De la gheață, bun și rece
 Cocoloș se răcorește
 Și necazul îi mai trece
 Și la toți ce sânt de față
 Le dă ordin, cine vrea,
 Să ia pe-a lui socoteală
 Și sifon cu vin să bea.

— „Beți și voi; pârliti ce sânteți,
 Măcar că sânteți jidani,
 Cocoloș vă face cinste,
 Că-i bogat și are bani.
 D'ați fi voi p'un sfert ca dânsul
 Negreșit c'ați nebuni,
 Că el doară nici procentul
 Nu și-l poate cheltui.

Apoi după răcoreală
Cocoloș înveselit
Ca de sete și de ciudă
Sufletul și-a răcorit,
Hai să-și cumpere și dânsul
Niște haine, că ce vrei,
Celelalte ferfeniță
Le scosese din tramwai.
Intrebând prin semne lumea,
Haine unde-ar fi să fie,
În curând se văd cu toții
Într'o mare prăvălie.
— În ascultă, zice-acum
Coana Sița, uite, frate,
Să-ți alegi un rând de haine,
Știi ca din străinătate.

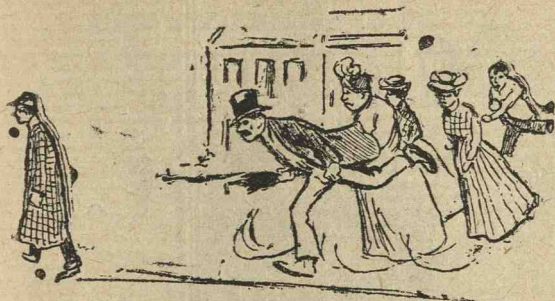
Și se pun l'ales de haine
Ș'apoi ține-te băete :

Negustorul crede-acuma
 Că le 'mbracă și pe fete,
 După gust aleg cu toții
 Și cu graba cea mai mare
 Iară Cocoloș încearcă
 Ce-i alege fiește-care.

II.

Dar când tocmai se 'mbrăcase
 Și-ajunsese drept la plată
 Cocoloș privind în stradă
 O iea fuga dintr'odată;
 Lasă cōlo 'n prăvălie
 Și nevasta și pe fete
 Și-o întinde iuti pe stradă
 Și la fugă, măi băete.
 Ii păruse-un domn pe stradă
 C'ar fi cela din tramvai
 Care s'a bătut cu dânsul :
 Și la el acuma hai
 Să-l învețe el acuma
 Și să-i dea de cheltuială
 Colea 'n tihnă, 'n larg, în stradă,
 Nu 'n tramvai, și'n 'nghesueală,
 Dânsul fuge, ai săi iară
 Fug să vadă ce-a zărit,
 Negustorul hai și dânsul
 Căci rămâne neplătit.

Și se 'ncepe-o fugă 'n stradă,
De 'ntrebai cu grijă ce-i?!

Căci și oamenii din stradă
Când vedeau fugeau și ei.

III.

Și-au fugit mai mult căci domnul
Cel de Cocoloș ochit
Se 'ntâmplă c'atunce tocmai
Intr'o birjă s'a suit.
Dar cu toată birja, 'n urmă
Ajungându-l Cocoloș
Și-ardicând pe loc umbrela
Ce- avea din moși-strămoși,
Îi trânteste una 'n fugă
Știi de-a mâna 'n pălărie
De rămâne, paf! creștinul
Ne știind cam ce să fie.
Iar în urmă-apoi se 'ncepe
O bătae colo 'n lege

Și se face o 'ncurcătură
De nici dracu n'o 'nțelege.

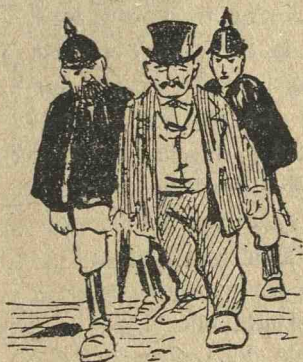

Cocoloș dă unde poate
Inciudat, la față roș,
Și de-abia de-atinge unul
Dar toți dau în Cocoloș.
Toți răcnesc că-i hoț de codru,
Că-i turbat ori că-i bandit
Negustorul cel cu haine,
Că-i pungăș că n'a platit.

IV.

Cât era de largă strada,
Lumea-atât s'a adunat,
Că tramwai, trăsuri, nimică
N'avea chip de mai umblat.

Trebuie să vină tocmai
 Și poliție și-armată
 Ca 'n sfârșit s'ajungă strada
 Cu-anevoe desfundată.

Iar pe Cocoloșii noștri
 Mai întâiu cu mare alai
 Adunându-i grămăgioară
 I-au suit într'un tramvai
 Și i-au pus, pe cât se spune
 Dela mic și pân la mare
 La o lungă cercetare.
 Dar cum dâșii n'aveau poftă
 Să vorbească 'n limbi străine
 Cercetarea se 'nțelege
 Ne putând să meargă bine
 Hotăresc acel de-acolo.
 Ca în loc de cercetare,
 Să sfârșească treaba toată
 Printr'o scurtă *expulzare*

V.

Ce mai chef fac Cocoloșii
 Când se văd iar pe vapor ;
 De și bagă ei de seamă
 Că n'ar fi vaporul lor !
 Dar la urmă las'o moartă
 Cei-i acesta, ce-i al lor ?
 Nu-i și-acesta tot pe apă ? !
 Nu-i și-acesta tot vapor ? !
 Ba și-o nouă bucurie :
 C'ajutat de Sfânt-Ion,
 Pe vapor aici găsit-a
 Și vin negru cu sifon.
 Ba și altă bucurie :
 Cele două domnișoare
 Insuflatu-s'au de Muze
 Cu puteri fermecătoare.
 Una lira și 'ncordează
 Și croește o poezie
 Care glăsuește astfel
 Cum n'a fost și n'o să fie :

Patria mea.

*De pe vaporul care-acum
 Se mișcă pe apa răcoritoare
 Privesc și eu foarte măreț
 Din sânul familiei
 Cum asfințește soare ;
 Că altă ce să facă el nu are,
 Tocmai precum o păsărică care moare*

*Iar eu din sânul familiei
Pe care o respectez
Gândesc că fiind poet
Trebue că oftez.
Dar pe oameni tot-d-a-una
Nu trebue ca să-i crezi
Și viața omului e trecătoare
Ca o floriceică pe răcoare.*

Cicilia Cocoloș.

Iar cealaltă domnișoară
Se 'ndrumează spre pictură.
A schițat așa tablou
Să rămâi cu limba 'n gură!
Cocoloș de bucurie
Pentru acest talent al lor
A dat vin și cu sifoane
La toți cei de pe vapor!!
Și de poezie nu știu
Nu-mi închipui ce-or fi zis,
Dară de tablou cu toții
Zice că muriau de răs!..
Ridicatu-s'au toasturi
Pentru Alice și Cicila
Și s'au zis ca să trăiască
Și cei doi dela Brăila¹⁾!

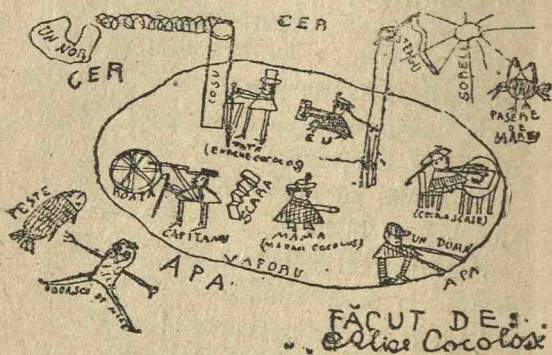
1) Tocmai acum primesc din Brăila o Cartă Poștală care sună așa

Brăila 29 (15) 1903.

Stimate d-le Redactor,

Am luat notă de atitudinea d-lui Cocoloș și cu toate căblesați (!) de a nu fi aflat zestrea divelor Cocoloașe la mâna căroră aderăm, — vă rugăm să comunicați d-lui S... care la rândul său să comunice socrului nostru în pers-

Iar fiindcă toată lumea
Fermecată, cred va fi
Noi cu mult respect acuma
Publicăm tablou-aci.

pectivă, că renunțăm la împețit pe motiv că ne-a dogorât obrazul de rușine cu ghimbușlicurile d-sale. Totuși, dacă și-ar lua gândul dela funebra idee, ca să-i perpetuăm numele și dacă madam Cocoloșoia ar consimți să se retragă într'o monastire, de pildă cea dela Cocos, — numai atunci am fi dispuși să-i acordăm cu ocazia întoarcerii în țară o întrevedere cu alaiu la Lacu-Sărat.

Prevedere: să nu ne facă și pe aici vre-o boroboată, ca paregzamplu să se vâre imbrăcat în nomol, căci nu garantăm de loc salvarea, E așa de greu!

Așteptăm.

Tot cei 2 abonați

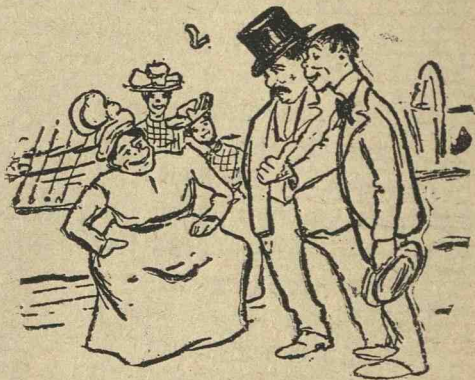
N. B. Ne pare bine că d-l S... n'a căutat să cocoloșească faptele și ne-a redat pe socru așa cum e.

IN AMERICA

I.

Cocoloș, precum ziserăm
Ajutat de sfânt Ion,
Pe vapor, cu mulțumire,
Află vin și cu sifon.
Dar mai află și-un alt lucru,
Care lucru negreșit
Numai sfânt Ion nu altul
Pentru el l-a iscodit.
Cum sta Cocoloș acolo,
Cu familia lui toată,
Ne-având chip cu ceilalți oameni
Un cuvânt schimba să poată,
Și când tocmai tuturora,
Ajutat de sfânt Ion,
Pentru-al fetelor talente,
Le da vin și cu sifon.
Numai iată-un oare-care,
Un creștin, de, cum să spui,
Hop la Cocoloș de-odată
Și-i vorbește 'n limba lui! ?
Cocoloș văzând aceasta,
Lucru ce nu s'aștepta,

Nici nu știe ce să facă,
Să-l sărute nu ceva...

pr coanei Siței
a fete, în salon,
sfârșit ca încheere
dă vin și cu sifon.

— așa, știi limbi mai multe

— Apoi știu, de.

— Foarte bine.

Ian ascultă cât să-ți dau eu.

Ca să te tocmești la mine?

Ca să mergi d-acum cu mine?

În cotro voi merge eu,

să-mi tălmăcești și mie

Orice limbă-o fi să vreau?

După cât te văd la față

Mie-mi plăci, îmi pari de viță

Și cam cunoscut o leacă.

O să-ți zic de acuma Ghiță.

Dacă ști și limbi străine,
 Cred că-i fi și om purtat ?
 — Hei, oftează-aparte, Ghiță,
 Prin ce temniți n'am umblat !!...
 În sfârșit în chipu-acesta,
 Cocoloș de pe vapor,
 Iși găsește-acum un Ghiță,
 Și și-l iea într'ajutor.
 Ba fiind tot pe vapor,
 Află veste din Brăila,
 Că cei doi ce vreau să iee
 Pe Alice și Cicilia,
 Nu mai vor să le mai iea
 Dacă Cocoloș va vrea
 Ca 'mpreună cu-a lui fete
 Și-a lui nume să le dea.
 Însă Cocoloș nu crede
 Să-i refuze pe-a lui fete ?
 — Nu e veste adevărată,
 Mă pricep și eu băete !
 Și de-aceea fără de grijă
 Trag la vin și cu sifon,
 Căci le dau la fie-care,
 Câte-un sfert de milion !...

II.

Iar cum intră, mai în urmă,
 În America ei toți,
 Când ajung colo pe-o stradă,
 Ce să vadă. ce socoți ?

Oameni mulți cu gălăgie
 Strigă cât îi ține gura,
 Merg cu steaguri și toți strigă:
 Ura Moftston! Ura! Ura! !..

- Dar ce-i asta, Ghiță dragă?
 Haide 'ntrebă Cocoloș.
 — Libertatea, zice Ghiță,
 Este-aci din moș-strămoș! !..
 — A! De-i ast-fel, foarte bine!!
 Tot respectul pentru ea,
 Vrea să zică dânsa este
 Cum ar fi umbrela mea?!...
 — Dar de ce-mi tot fac ei semne
 Și-mi tot strigă așa cu gura?
 — Apoi n'auzi că te 'ndeamnă
 Ca să strigi cu dâșii ura?
 — Numai asta?
 — Da, atâta,

— Atunci hai! Ura Mostston!!..

Ura! Ura! și iar ura!..

Și-ți dau vin și cu sifon!

Ast-fel strigă, Ura, Ura,
Enăcache Cocoloș,

Ridicând în sus umbrela

Ce-o avea din moși-strămoși.

Și-apoi zice: Țara asta
Este chiar pe placul meu.

Cât strigaiu asuma ura
M'am mai răcorit și eu.

III.

Dar pe când vorbește ast-fel

Numai hop din altă stradă:

Iarăși ura, iarăși steaguri

Iarăși oameni mulți grămadă.

— Ian te uită colo, Ghiță,

Altă lume!! Asta ce-i?!

— Dacă-i țara Libertății,

Ast-fel este ce mai vrei?...

— Dar ce-mi spun și-mi fac iar semne?

— Să strigi ura, asta vor.

— Numai asta?

— Se 'nțelege.

— Atunci: Ura!!... Bravo lor!

Și s'apucă data asta

Cocoloș să strige ura

Și tot ura Mofthingston,
Strigă cât îl ține gura;

Când de-odată mai iată
Vine unul supărat:
— Dar lui Mofthingston acuma
Ura pentru ce-ai strigat?
Câng strigași cu noi odată
Ura, ura, lui Mofstton,
Cum de te-apucași acuma
Ca să-i strigi lui Mofthingston?

IV.

Ghiță-acum tălmăcnște
Pe minut lui Cocoloș.
Cocoloș privind umbrela,
Ce-o avea din moș-strămoș,

Zice : Ei și-acum ce vra
 De-am strigat lui Mofthingson ?
 — Apoi zice că nu-i bine :
 Să-i strigi numai lui Mofstton !...

— Hai să-i strig și lui atunce,
 Dacă-i vorba de strigat.
 Numai când dă el să strige
 Hop un altul supărat :

V.

— Dar ce strigi lui Mofstson ura,
 Când s'rigași lui Mofthingston ?
 Cocoloș privind umbrela
 Zice : Doamne, Sfânt-Ion,
 Dar ce oameni sânt p'aice
 Așa lacomi de strigat

Par'car fi, mă rog, vr'un lucru
Așa greu de căpătat!

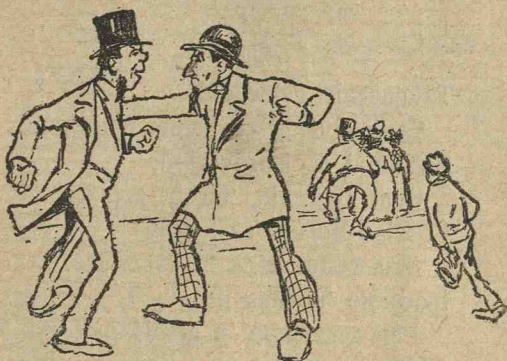

Hai să strig și pentru dânsul
De țineți atâta voi;
Și de vreți mai bine încă
Pot să strig pentru-amândoi!

VI.

Dar când Cocoloș vorbește
Către Ghiță astea toate
Unul din cei doi, de colo,
Dintr'odată ce socoate,
Drept în nas lui celalt trage
Cu putere un pumnoiu.

Iar celalt la rându-i iute
Un alt ghiont îi dă 'nnapoi.

Și se începe o tălmăceală
Foarte-aprinsă și grăbită
Că lui Cocoloș îi pare
Că pot da într'o ispită
Ca 'n iuțeala lor cea mare
Să mai dee și-așa fel
Ca în loc să dea într'înșii
Să greșească a da și'n el.
Drept atuncea cum îi vede
Că's aprinși așa de tare,
Să retrage... cam la fugă,
A-i privi din depărtare.

AMERICAN.

I.

Tălmăceala celor doi.

Ce-și dedeau cu pumnu'n nas,
Neputând să isprăvească,

Cum ai crede, 'ntr'un popas;
Cocoloș dorind să-i vază

Mai de-aproape 'n depărtare,
Indesește 'ntr'una pasul

Pân ce-ajunge 'n goana mare.
Ghiță om purtat prin lume

Cum zicea chiar el, ce vrei,
Il pierdu din ochi la urmă,

Nu se mai ținu de ei.

Și mergeau așa mai iute

Scumpii noștri Cocoloși,
Căci vedeau ce nu văzuse

Din bătrâni, din moși-strămoși
De la cei dintâiu, din care

Unui om de-al lui Mofstton,
Iară celalt, cum se spune,

Din ceata lui Moftinghamton,
Numa'n câte-va minute,

Nu știu cum de s'a făcut,
Dintr'o parte până'n alta

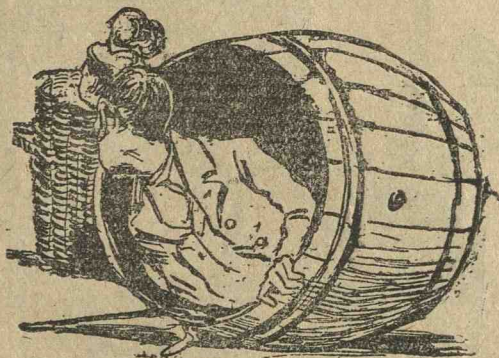
Strada toată s'a umplut.

Au venit și cei cu steaguri

Cu Mofstton și Moftinghamton,
Și pe urma lor și oaste,

Regimentul Sfântu-Anton.

Și-au făcut o pisăgeală,
 Dumnezeule prea sfânt,
 De nu mai vedeai ce este
 Nici în cer, nici în pământ?!
 Baionete, puște, tunuri,
 Sângele curgând șiroiu,
 Ne știind că-i tălmăceală
 Chiar jurai că e rășboiu.
 Mai pe urmă bietul Ghiță
 Unde dă de Cocoloși?

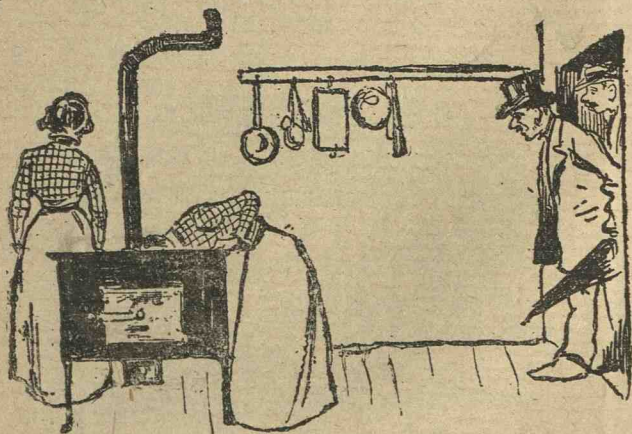

Cocoloș cu-a lui umbrelă
 Ce-o avea din moși-strămoși,
 Ca să nu cum-va s'arate
 Că se teme de rășboiu,
 Se'ndosise, cam în glumă,
 Voinicește 'ntr'un butoiu.

Iar consoarta dumisale,
 Care nu ținea la viață,
 Se băgase, de plăcere,
 Intr'un coș frumos de piață.

II.

Iar iubitele odrasle,
 Cele două domnișoare,
 Neputând de bucurie
 Să se țină pe picioare
 Străbătut-au, cum se spune,
 Intr'un toiu de poezie,

Prin subsoluri, pe sub case,
 Până 'ntr'o bucătărie.
 Și-acolo să nu mai vadă
 Nici în jos și nici în sus,
 Repede găsind o oală
 Una oală 'n cap și-a pus;

Iar cealaltă ce să facă
Așa iute pe-apucate ?
Ca un struț își vâără capul
În mașina de bucate.
Cât s'a mai mirat el Ghiță
Când găsi pe Cocoloș
În butoiu pitit ca omul
Cu curaj din moș-strămoș!...
Iar pe cele domnișoare,
Cum v'am spus, cum le-a aflat
Despre a-lor deșteptăciune
Nu puțin s'a minunat !

III.

Iar în urmă când se vede
De-ai săi toți înconjurat

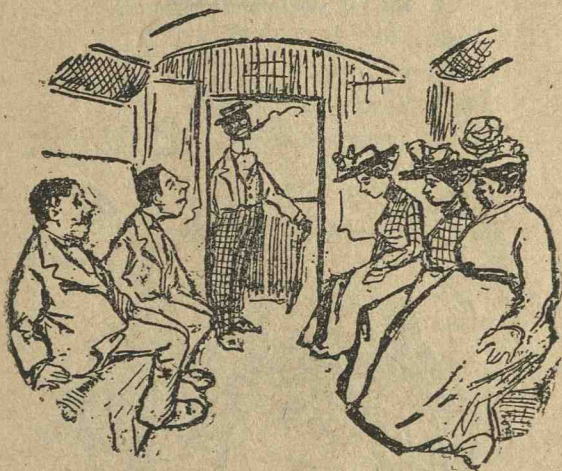
Cocoloș cu glas-u-i dulce
Și cu tonu-i de bărbat,

Intr'o lungă cuvântare
 Ce la timp e nimerită,
 Și pe lângă ceilalți încă
 Chiar de el bine simțită,
 Veștejește-americanii
 Și cu libertatea lor :
 Libertatea prea-ți pretinde
 Să fii iute la picior !!
 Drept aceea hotărește
 Ca s'o iea cu toți la drum,
 Să găsească-un tren și haide
 De pe-aci să plece-acum.

IV.

După ce-au umblat ei însă
 Vr'o trei zile disperați,
 Și din când în când, de ciudă,
 Ne băuți și ne mâncați —
 Căci din ciudă Enăcache
 Intr'o parte de-apuca
 Tun mergea, uita de toate,
 Nici nu bea nici nu mânca !...
 După ce mai vr'o trei zile
 Au umblat ei așa fel
 Hop că dau d'un tren la urmă
 Și se urcă toți în el,
 Coana Sița cu-a ei fete
 Ici ședea pe-o canapea,
 Iar în față Cocoloș
 Și cu Ghiță le ședea.

Au! Uitasem a vă spune
O 'ntâmplare cam hazlie:
Domnișoarele pe față
Negre din bucătărie,
Au părut a fi chiar negre
Unui negru călător,
Care 'ndată se grăbește
Să le ceară mâna lor.

Dară Cocoloș de colo
In dreptatea-i de părinte,
Pe minut îi tae pofta
Cam cu astfel de cuvinte:
Cum vrei tu să-ți dau eu ție
Pe Alice și Cecila
Dar ce-mi fac atunce oare
Cei doi gineri din Brăila?!

Marș de-aci. negroiul naibei,
 Nu glumi cu Cocoloș,
 Ori mi'ncerc umbrela asta
 Care-o am din moș-strămoș ?!

V.

Apoi în vagon arolo,
 Ca 'ntr'un tren american,
 Găsesc loc de toaletă,
 Șervete, săpun, lighean.
 Fetele pe-obraz se spală
 De 'negreală ce-au fost tras ;

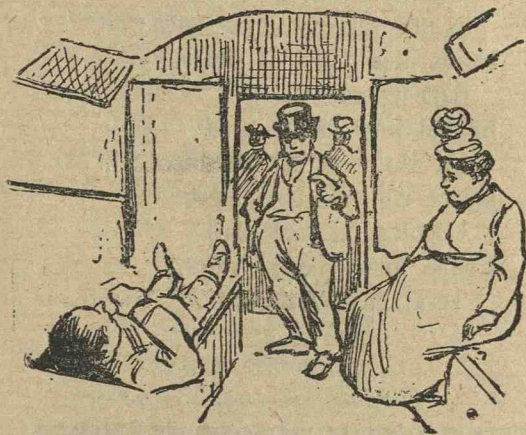

Cocoloș pe Ghiță-l pune
 Ca să-l radă că-i ne ras.

Și mi-l rade Ghiță astfel —
 Nu-l cunosc nici cele tete,
 Căci mustățile mi-i tae
 Dar îi lasă mici cotlete.

VI.

Iar când este geta 'n urmă
 Și 'n vagon vine 'napoi,
 Ce să vadă Cocoloș ?
 În vagon sunt numai doi:

Coana Sița șede-acolo
 Unde-a fost pe canapea,
 Iar în față-un domn obraznic
 Stă trântit ca pe-o saltea ! !...
 Și că stă lungit ce-i încă,
 Despre-aceasta n'aș fi spus,

Dar picioarele-amândouă
 Le ținea suite sus.
 — Dar ce-i asta, porcărie?
 Cocoloș întreabă-acum,
 Iară cela șade 'n pace
 Nu răspunde nici de cum.
 — Nu răspunzi? mai zice odată
 Cocoloș înfuriat.
 N'auzi, hei? N'auzi Tanasă
 Ai muțit? Ai căpieat?;...
 Nu răspunzi?! Atunce lasă,
 Mergi la dracu să te iea
 Fac și eu atunci ca tine
 Și îmi văd de treaba mea:
 Nu de alta dar mai știu eu
 Bată-te sfântul Ion,
 Ei mai fi și tu vre unul
 Ca Mofstton ori Mofthingston!..
 Iar pe când în chipul ăsta
 Cocoloș își face plan
 Coana Sița-i zice: Dragă,
 Te-ai făcut American?

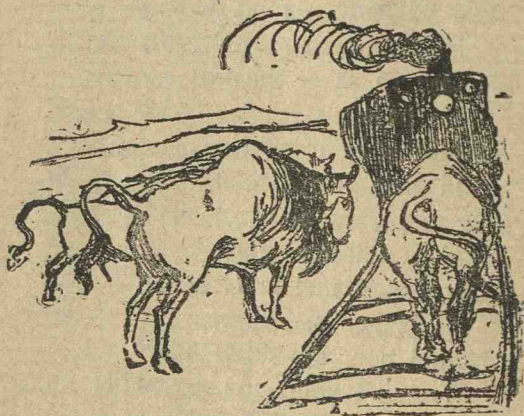
PEDAGOG CU DŪHUL BLÂNDEȚII

I.

Când văzu pe-americanul
 Stâng lungit în fața lui
 Și 'naintea coanei Siței
 Ca un dugliș și căhuiu,

Cocoloș voi de-odată
Ca să-l iea la măsurat
Cu umbrela lui cea roșă,
Și să-i dea în lung și 'n lat.
Dar văzându-l stând acolo
Nemișcându-se defel
Ii lăsă ca să se mustre
De prostia-i însuși el
Il lasă și chiar se duse
In colo prin coridor
Să se plimbe-acum ca unul
Ce-a eșit învingător!
Dar cum sta el la fereastră
Și la aer mai curat
Numai hop, din drum odată
Trenul haide-acum a stat!!!
Pentru ce stătuse trenul?
A fost stat că de 'ntâmplare,
Inaintea lui eșise
De bizoni o turmă mare,
E știut de ori și cine
Că bisoni-americani
Care sunt un fel de zimbri
Mari ca niște boi-juncani,
Sânt sălbateci, răi amarnic!
Când e trenul în mișcare,
Se isbesc în el fac pozne,
Sânt o pacoste chiar mare.
Cocoloș cu Ghiță însă,
Haide, țup din vagon jos
Și pe conductor văzându-l
Hai lu'ntreabă-acum frumos:

Dar de ce mia-ți stat acea ?
 Ce-ați pățit ? Ce s'a 'ntâmplat ?
 Conducătorul spune totul
 Cum Bizonii ia 'ncurcat.

Și-i arată și bizonii
 Unde sânt ei și câți sânt
 Și că nu e chip să miște
 Ei din loc nici cu-un cuvânt.

II.

— Ce bizoni tot spuneți, frate,
 Cocoloș acuma zice,
 Niște vaci cu barbă-acolo,
 Ian fugiți, mă rog, d'aice !
 Vaci cu barbe, toată ziua,
 Și voi oameni deșănțați

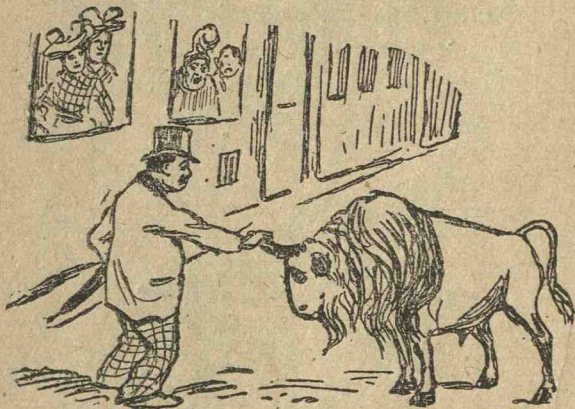
Stați în drum cu tren, cu totul
 Și de frică nici mișcați!
 Dar să vezi eu, uite-acuma,
 Uite așa cum mă găsesc
 Și cu mâna goală numai
 Pe-un bizon-ți-l îmblânzeșc
 Și ți-l fac acuș aice,
 Așa blând ca un meluț
 Să te-alături lângă dânsul,
 Să pui mâna, să-l săruți!?
 Numai Sița mă cunoaște
 Cât sânt eu de iscusit
 Și ce dar am eu, măi frate,
 Dar anume de'mblânzit.

Și să nu gândiți că umblu
 Cu metaluri, cine știe...
 Cu duhul blândeții numai,
 Mi-e destul atâta mie!..

III.

Cu duhul blândeții, zice :
 Mi-e destul, atâta-i tot...
 Și spre un bison pornește
 Ca să-l mângâe pe bot.
 — Nea-nea-nea, văcuța tatei ;
 Ho-ho-ho, stai cu tatuța

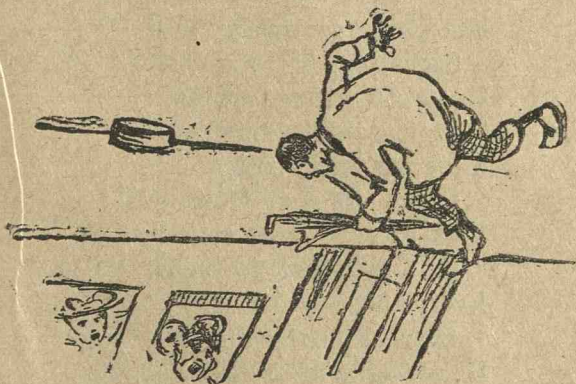

Stai băete, stai cu tata
 Ca să-ți mângâe bărbuța !...
 Tot așa vorbește dânsul
 Și pășește 'n cetinel
 Și cu mâna întinsă 'n față-i
 Tot s'apropie de el.
 Iar bizonul cum îl vede
 Că-i așa de arzuluu,
 Șede, parcă, și-l ascultă
 Și-l privește cam șasiu

Apoi, hai, de-odată numai
Când își face-odată vânt
Mi-l repede 'n sus de parcă
Nici când n'a fost pe pământ
Așa bine-l îmblânzise
El pe dragul lui bizon
Că de bucurie acesta
Mi-l svârli sus pe vagon.

IV.

Când l-a aruncat bizonul
De colo pe Cocoloș,
Cu umbrela lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș.

Toți ai lui ce pân-atuncea
De la giamul din vagon
Se uitau în jos cum dânsul
Imblânzește pe bizon,

Dintr'odată hai cu toții,
 Ochii 'n sus au ridicat
 Ca să vadă 'n care parte
 Cocoloș a fost sburat.
 Dânsul însă 'n graba 'n care
 Aruncat e de bizon
 Merge 'n sus de vr'o doi stânjini
 Ș'apoi cade pe vagon.
 Ba, mergând în sus se zice
 Că 'n avântu-i triumfal
 Se gândia el să ghicească
 Ce-i aceea : Salt mortal ?

V.

Iară când apoi ajunge
 Stabilit sus pe vagon,
 Cu dispreț grozav privește
 Pe ingraturul de bizon.
 Și de sila ce simțește,
 Pentru ori și ce bizon
 Vără nasul 'n coșul lampei
 Ce-i de-asupra pe vagon.
 Iar ai sei cu grabă mare
 De rând mari și mititei
 Se reped în sus cu toții
 Să-l scoboare jos la ei.
 De-un picior l-apucă unii
 De-un picior ceilalți l-apucă
 Unii printr'un giam încearcă,
 Alți prin alt giam să-l ducă.

Și să intre pe-amândouă
Negreșit că se putea.
Dar la mijloc între ele,
Vezi, era o giurgiuea.

VI.

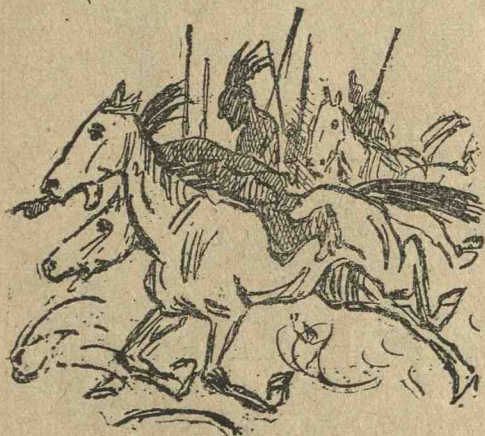
Nu știu cum făcut-au însă
Căci cu 'nțetul în sfârșit
Punând mână de la mână
Între ei l-au scoborât.
Dar acuma Cocoloș
De-a ispravei bucurie
Nu știu cum dar cam se pare
C'ar da semn de nebunie,
Luând coșul de la lampă
Pe vagon când era sus
Și 'n vagon venind cu dânsul
El pe cap și l-a fost pus.
Iar umbrela lui cea roșă
El acum nestrămutat,
Și-o ținea la umăr, pușcă :
Drepti, colo, curat soldat.
Coana Sița și cu Ghiță
Il privesc eu 'ngrijorare ;
Iară pe fereastră-afară
Privesc cele domnișoare.
Ele vor de jos s'ajungă
Palăria lui cea bună :
Ca să placă lui tăiu cu
Se 'ntrec dânsule 'mpreună.

LA SĂLBATICI

I.

Cocoloș pe cap și-așează
 Pâlnia să-i stee bine.
 Iar la umăr ca pe-o pușcă
 Ne 'ncetat umbrela-și ține.
 Iară cele domnișoare
 Pe ferești se 'ntind vartos
 Ca să poată pălăria
 S'o culeagă de pe jos.
 Și se 'ntinde, se 'ntinde într'una
 Pân ce, hop, cum s'a făcut,
 Peste cap de-odată-afară
 Se răstoarnă 'ntr'un minut.
 — Valeu! strigă coana Sița.
 Enăcache, dragă sai, —
 Fetele-au căzut afară,
 Hai degrabă, dragă, hai !!,
 Și cum strigă coana Sița
 Hai și ea și Cocoloș,
 Cu umbrela lui cea roșă
 Ce-o avea din moș-strămoș,
 Intr'o clipă-s la fereastră
 Și s'apleacă după fete,
 Dar câtând ca să le prindă.
 Bâldâbâc și ei, băete !...
 Cad și ei din tren și haide
 Chiar rămân acolo jos

Și mai stau să se gândească
De-au căzut prea pe vârtos...
Dar uitasem a vă spune,
Că pe unde s'a 'ntâmplat
Că drăguții Cocoloși
Din vagon au fost picat,
Era tocmai printr'o țară
De sălbatici locuită
Și prin depărtate locuri
De primejdii prea vestită.
Niște călăreți sălbatici
Alergând după vânat

După turma de bizoni
Peste a căror urme a dat,
Pân' s'ajungă ca să 'nfigă
Sulița în vr'un bizon,

Hop, că văd căzând deodată
 Cocoloșii din vagon.
 Fuga, deci, la ei pe dată
 Și când nici n'ai răsufat
 Hop, de jos colo din fugă.
 Pe tus-patru i-a 'nhățat.

II.

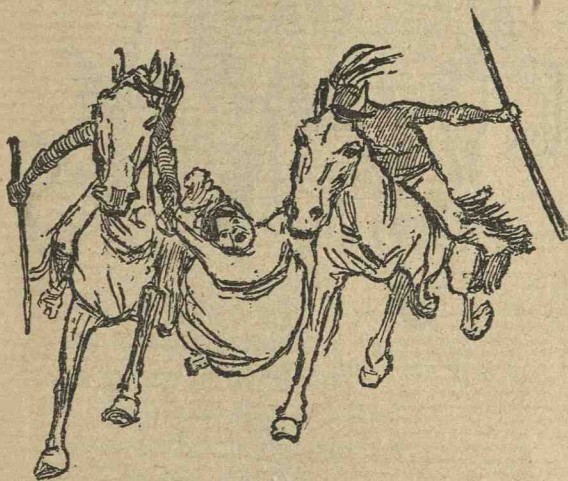
Aci vezi pe doi sălbatici
 Căii strașnic alergând
 Și pe Cocoloș al nostru
 Între ei pe sus ducând.

Nu știu de pământ de-atinge
 Bietul nostru Cocoloș!
 De-abia de-și mai ține-umbrela
 Ce-o abea din moș-strămoș.

III.

Mai colo alți doi sălbatici
Cu-ai lor cai ce-s foc și pară,

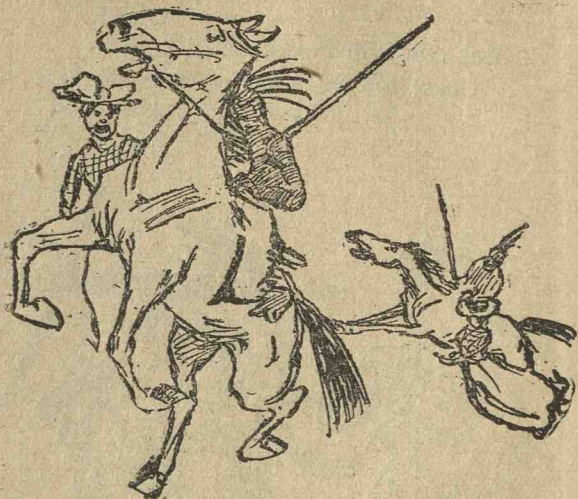

Alegând călări și dânșii
Pe cucoana Sița cară.

IV.

Iar vr'o alți doi, mai pe urmă,
Goi din cap pân' în picioare.

Duc în fugă câte una

P'ale două domnișoare.

V.

Și-i tot duc pe toți într'una
 Până ~n codru, nu știu unde:
 L-al' lor strigăte și plâns
 Doar ecoul de răspunde.
 Și ce văd pe-acolo dâșii?
 Ruguri multe la un loc
 Și frigări mai lungi ca omul
 De făcut fripturii pe foc.
 — Hei, gândește acuma bietul
 Cocoloș în fel de fel:

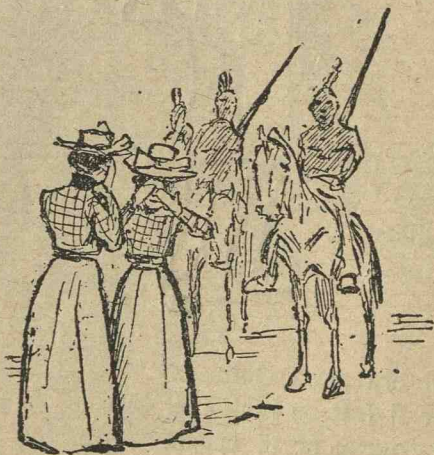
Cum de n'au prins și pe Ghiță
Ca să-l frigă ei pe el?!

De era aicea Ghiță
Ar fi fost cu mult mai bine.
Îl frigeau pe el acuma
Poate mă ertau pe mine!
Și-așteptând pe cap să-i vie
Cine știe câte rele.
Cocoloș se 'nvață-acuma
A s'obicinui cu ele :
Pumni în cap își trage singur,
Câte un pumn își dă și 'n față
C'un cuțit și 'mpunge limba,
Iar pe nas își trage-o ață.

VI.

Iară cele domnișoare
 Vai de ele plâng cât pot

Ar voi prin plâns s'alunge
 Pe pustiu necazul tot.
 Iar sălbaticii, ce nu știu
 Plânsul cam ce poate fi,
 Țintind ochii drept la ele
 Nu se satură a privi.
 Plânsul, lor le pare-un lucru
 Ne-auzit și deșăntat,
 Nu le pare trist, din coatră
 Lor le pare a fi cântat.

TOT LA SĂLBATICI.

I.

Cum sălbatecii de mâni
Călări duc pe Cocoloș,
Cu umbrela lui cea roșă,
Ce-o avea din moș-strămoș,
Cocoloș mergând la fugă,
Cum luase caii vânt,
Bagă samă câte-odată
Că n'atinge de pământ.
— Are haz, gândește dânsul,
Poate-aceștia sânt zmei
Și mă ieau drept Făt-Frumos
Ca să merg să lupt cu ei,
Și se vede caii lor,
Cai de zmei cu aripi sânt
Și mă duc în zbor, se vede,
Că n'ating nici de pământ !..
Poate 'n lumea cealaltă
Merg cu dânsii, cine știe,
Să mă bat cu ei la poduri
Corbu 'n ajutor să-mi vie !!
Poate și vr'o Cosânzană
Se 'ntâlnește pe-acolea
Și eu Făt-Frumos, atunce...
Vai, de-ar ști nevasta mea !..
Dar în loc de Cosânzană
Care mințile să-i fure
Cocoloș se pomenește
Intr'o umbră de pădure,

Și-un sălbatec șlut al naibei,
 Cu dinți mari și nări umflate
 Dintr'odată mi-l înhață
 Ca pe-un buștihan în spate,
 Și la fugă-o iea cu dânsul
 Răsuflând cu foc pe nări,
 Prin desime de pădure
 Și sucite mii cărări,
 Pân' ce es colò departe
 În rărișuri de pădure,
 Unde sunt un fel de sate
 De colibe mici și sure.
 Acolea în astă parte,
 Sus deasupra unui lac,

Cocoloș e pus alături,
 De-o tulpină de copac.

Cocoluş, ce vor să-i facă
Până-acuma nu 'nţelege,
Iar sălbaticul s'apucă
De copac acum să-l lege.

II.

Şi mi-l leagă strâns amarnic
De nădejde, ca să ţie :
Un picior îi pune 'n burtă
Şi mi-l strânge cu tărie !
Iar pe când aceste lucruri
Se petrec cu Cocoluş,
Care tot păstrează-umbrela
Ce-o avea din moş-Strămoşi
Mai încolo 'n altă parte,
De sălbateci, cete, cete,
Vin cu toţii să privească
Ce fel joacă două fete.
Dară cele două fete
Cine pot să fie oare
De cât ale coanei Sişei
Cele două domnişoare ?
Sânt chiar ele, cum vă pare ?
Ele chiar, drăguţa lor !!.
Mi-le pun acum să joace
Şi drăguţele nu vor.

Dar la urmă ce să facă
După cum se răsgândesc

Dă-i la naiba zic și ele :
Haide-o sârbă mi-ți croesc.

III.

Și deodată de nevoe
Incep ele jocul lor,
Dar încet, încet, la urmă
Simt un gădil la picior
Și încep atunci să bată
Sdravăn talpa la pământ,
Uit că joacă de nevoe,
Uită chiar și unde sânt.
Iar iubitul lor părinte
Enăcache Cocoloș,

Cu umbrela lui cea roșă
 Ce-o avea din moș-strămoș,
 Cum e dânsul strâns la suflet
 De necazu 'n care-a dat,
 Și de frânghia cu care,
 Cel sălbatec l-a legat,
 Cum le vede jucând sârba
 Se gândește : Ce-s netoate ?!..

Când eu stau legat aicea
 Ele joacă ?!.. Nu se poate !

IV.

Mai încolo 'n altă parte
 Cam pe la sfințit de soare,
 De la locul de pe unde
 Joacă cele domnișoare ;

Sub un soare cald de vară
 Sub senin și-albastru cer,
 Stă de vorbă coana Sița
 Și c'un tânăr cavaler.
 Cavalerul poartă armă,
 Ca măsură de răscoală,
 Și 'n haine *secesion*,
 Cum s'ar zice 'n pelea goală;
 Sulița și-o ține falnic
 Și privind ne 'ncrezător,
 Nu cumva Cucoana Sița
 Să mi-o iee la picior,
 Își fumează 'n tihnă pipa
 Și tot scuipe grațios,
 Iar Cucoana Sița 'i zice:
 Iar ascultă nu-i frumos,

Nu-i bonton, mă rog, ascultă
 Și te rog să bagi de samă,
 Cum fumezi, mă rog, aice
 Când de față este-o damă ?!.

V.

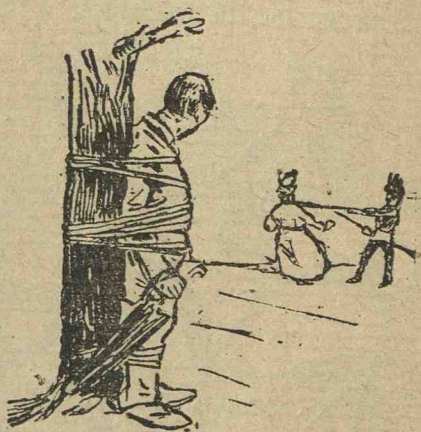
Coana Sița dă povețe,
Iar *gentilul* cavaler,
Cum găsește el cu cale,
Sub senin și-albastru cer,
Ca prin farmec de pe-alături,
Căci în alt-fel nu se poate,
Dintr'o dată numai iată
Un căpăstru colo scoate.
Și mergând la Coana Sița
Respectos pe loc cu el,
I-l așează 'n cap ș'o leagă
Ca pe-o vacă frumușel.
Și plecând apoi cu 'ncetul
Din ăst loc, de pe-acolea,

Cu căpăstru 'ncet o 'nviță
De-a poffi, cu el, și ea.

VI.

Iar cum cavalerul duce
 De căpăstru-acum pe Sița,
 Cocoloș privind pa-colo
 Ce-i ajunse nevestița,
 Un suspin adânc din pieptu-i
 Cu durere-acuma scoate
 Ș'apoi zice ; uite Sița !...
 Nu se poate ! Nu se poate !!...
 Iar în urmă dus pe gânduri
 Zice cu filosofie,

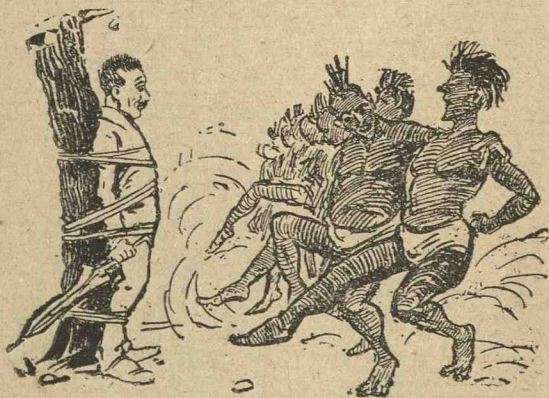
Asta-i face-acuma Siței
 Cum vrea ea să-mi facă mie.

SUPUS LA INCERCĂRI

I.

Când duceau pe Coana Sița
De căpăstru, cum am spus,
Și cu dânsa apucase
În colò la deal în sus :
Din-adins umblau pe-acolo
Ca s'o vadă Cocoloș
Și să-i facă-o supărare
Cum n'avu din moș-strămoș.
Dar văzând că dânsul este
Om bărbat, de înger tare.
Și nu-i pasă lui ca altor,
De nițică supărare,
Se gândesc cu toți să-i cate,
Tocmai în necazul său,
Vr'un necaz cu mult mai mare
Ori vr'un lucru mult mai rău.
Cocoloș nu știe însă
Ce gătesc ei pentru el,
Și cum stă legat acolo
Se gândește adânc ast-fel :
— Ian te uită, frate dragă,
Cât e lucru de ciudat ;
Nu mai ești de loc chiar slobod
Din moment ce ești legat !!
Prin America sânt lucruri
Ce nu-s scrise nici în carte :

Uite, eu când sânt aice
 Nu mai sânt și 'n altă parte !
 Și sânt multe ciudății,
 Dacă bagi de samă bine,
 Vezi când Sița este-aiurea
 Nu mai e și lângă mine !
 Dar cum șade dus pe gânduri
 Cocoloș, de-odată iată
 Innaintea lui sosește
 De sălbateci mare ceată,
 i din ei s'aleg pe dată,
 Câți de colo, câți dincoace
 Și s'așează în rând și haide
 Incep sârba să mi-o joace.

Joacă sârba cum se joacă
 Fără greșuri de picioare,
 Joacă tocmai cum văzuse
 P'ale două domnișoare

Dar el joacă sârba, îusă
Vrând pe el a-l supăra.
Arătându-i că și dâșii
Pot așa frumos juca.
Vor să-i facă 'n ciudă dâșii,
Dar li-i munca în zadar
Căci de ce vor ei să facă
Dânsul n'are nici habar.
Lui nu-i trece nici prin minte
Cum că scârba este-un joc
Ce se joacă pe-aici numai
Dară nu și 'n ori-ce loc,
Nici nu-i vine lui în minte
De ce-anume joacă ei,
De n'ar fi legat, atunce
El le-ar da bacșiș doi lei.
Ei se sfarmă deci și joacă
Din toată puterea lor,
Iară el la ei privește
Nemișcat, nepăsător.

II.

Dară ei văzând că dânsul
Șede-așa de nemișcat,
Caută pe loc atunce
Alt-ceva mai minunat.
Dintre dâșii unul spune
Două vorbe 'n limba lor
Și pe dată toți aleargă
Cu cuțite, cu topor,

Și cu clește și cu scule
 Și cu seceri, ferestrae,

Parcă-ar vrea ca să-l împungă,
 Să-l despice ori să-l tae.
 Dânsul însă și la astea
 Șede tot nepăsător ;
 Iar această nepăsare
 Le mărește ciuda lor.

III.

Dintre dânșii iarăș unul
 Spune-acum o vorbă, două
 Și pe loc s'apucă alții
 Să-i arate lucruri nouă :
 Cum e Cocoloș acolo
 La copac burduf legat,

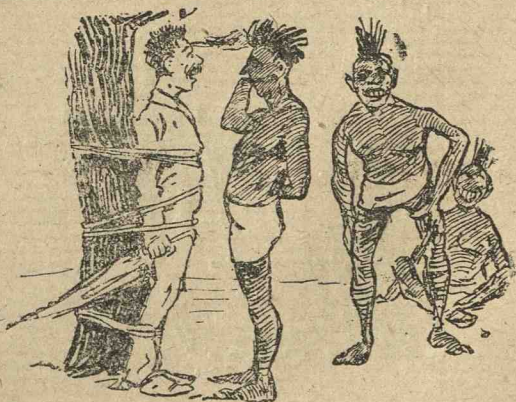
Hop, sălbaticii s'apucă
 Pe 'ntrecute de-aruncat
 În spre el cuțite, seceri,
 Ba securi, ba câte-un cui
 Să le 'nfigă de departe
 În copac în jurul lui.
 Cocoloș ar vrea să fie
 Și-acum tot nepăsător
 Inadins ca să le facă
 În necaz și 'n ciuda lor ;
 Dar un lucru-l strică numai:
 Cum îufig ei fel de fel,

Oare n'o greși vre-unul
 Ca să 'nfigă ceva 'n el?!
 Și de-aceea, de, ca omul,
 Ca să rabde nu prea poate
 Ci acuș din ochi închide,
 Mai acușă l'mba scoate!...

IV.

Dar sălbaticii acuma,
 Ce gândesc și răsgândesc,
 Mai făcându-și niște semne
 Un alt lucru iznovesc.
 Unul vine cu-o săpeată
 Și privindu-l îngâmfat
 Mi s'apropie de dânsul
 Și mi-l iea la *tatuat*.

Mi s'apucă să mi-i facă
 Un **gândac**, în frunte mare
 Care poate pe la dânsii
 Este-un fel de decorare.

V.

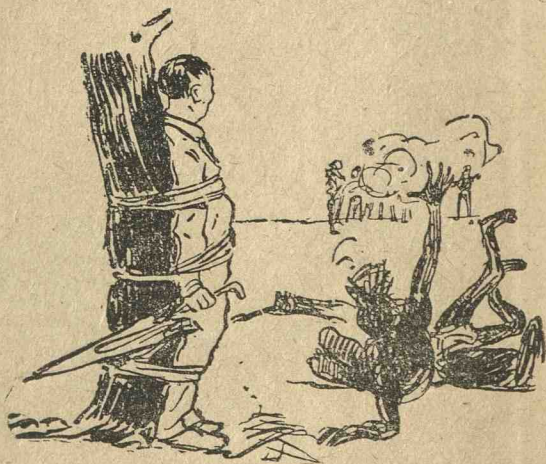
Iar un altul, cum el șade
Nemișcat colo pe loc
Mi s'apucă să-i ațâțe
Sub picioare nițel foc.

Pe la dâșii, cât se pare,
Focul este lucru sfânt,
Fără dâșul nu se poate
Nici o treabă pe pământ.
Iară Cocoloș acuma
Ca un filosof, ce vrei?..
Ne-având ce să facă alta
Cătă cu dispreț la ei.

VI.

Cocoloș când vede focul
 Il și prind acum călduri,
 Când de-odată de departe,
 Trosc! s'aud împușcături.
 Și sălbaticii de colo
 Fără a-i zice vr'un cuvânt,
 Lângă Cocoloș deodată
 Se răstoaruă la pământ.

Iar în fund în depărtare
 Oameni mulți, călări s'arată,
 Călăreți cu puști înfinse...
 Cât se pare, este-armată.

SALVAREA

I.

S'aud puști în depărtare,
Oaste mare 'n fund s'arată ;
Ici sălbatecii de-a rândul
Cad ca trunchii dintr'odată,
Cocoloș la minte ager
Mai nu știe ce să zică,
Pân' la una pân' la alta
Nu gândi curat nimică.
Dar din fumul cel de pușcă
Din vârtejul ne 'ntrecut,
Cocoloș în față-i vede
Un obraz prea cunoscut,
— Cine-i oare ? Cine, Doamne ?
Ian te uită, dragă Siță !
Dar în urmă ce mai cine,
Este chiar perdutul Ghiță.
— Ce faci Ghiță ? Ian ascultă,
Rămăseși de noi ! Se poate ? !
De erai și tu pe-aice
Nu pățiam eu singur toate !
Ghiță-acum desleagă 'ndată
De copac pe Cocoloș ;
Care iea pe loc umbrela
Ce-o avea din moș-strămoș,
Și mai iea și-o pușcă 'n mână,
Și pe cap un fes cu pene
De la morții cei sălbateci
Și de-odată, țin'te, rene,

Să mi-l vezi pe Enăcache
 Cum în fruntea a lor săi
 Cu pași urieași pornește,
 Ca să 'nfrunte mii de zmei!!
 Să poftească-acum la mine
 Când și eu sânt înarmat,
 Și mă bat și cu Tătarii,
 Și cu paralei mă bat!!...

D'aste vorbe coana Sița
 Și-ale două domnișoare
 Prind curaj acum și ele
 Și pășind încrezătoare,
 Cum privesc pe-al lor părinte
 Înarmat, la cap cu pene.
 Fac în urmă-i o falangă
 De cele macedonene!..

Dar când Cocoloș socoate
 Că viteaz ca dânsul nu-i,
 Iată numai nu știu cine
 Se oprește 'n calea lui.
 — „Tu ești Ghiță ? — Eu cucoane !
 — „Ai venit să mi te 'nchini
 „Să nu schimb a ta coroană
 „Pe-o ramură de spini ?
 — Orice gând ai coane-Enache
 „Și orice vei fi visat
 „Dar să știi că de sălbateci !
 „Eu aicea te-am scăpat !“

II.

— Ce spui Ghiță ? Cum se poate !
 — Apoi, uite, foarte bine,

Am cătat frumos armată
 Și-o luai încoa cu mine...

- Apoi, bravo, dară, Ghiță,
Să trăești și tu mulți ani
Și mai na și dela mine
Un bacșiș cinci-zeci de bani.
- A! Dar las'acum bacșișul
Incolo, nu mai umbla,
Eu venisem Bună-ziuă
Să-mi iau dela dumneata.
- Dar de ce? Pleci Ghiță, iară?
- Apoi de, nu-s bucuros
Dară n'am ce face alta...
- Apoi du-te sănătos.
- Da, mă duc, dar mai 'nainte
Nu ți-o fi cu bănuială
Ca să dai ceva parale
La soldați de cheltuială.
- La soldați?
- Poi! se 'nțelege
Doară te-au scăpat, ce vrei?!
- Da, așa-i! Atunce, uite,
Să le dau vr'o zece lei,
- Zece lei? Ei sunt vr'o sută
Cât le vine de soldat?
- Să le dai mai mult că dânșii,
Vezi săracii, te-au scăpat.
- Apoi cât?
- De, socotește
Să se bucure și ei.
- Apoi ce vor ei, vr'o sută?
- Ba, vr'o sută mii de lei.
- Valeu! Cocoloș răspunde
Și rămâne 'ncremenit.

Iară Ghiță-i zice: Haide
Nu e vreme de tocmit!
Și când zice Ghiță: haide,
Cu piciorul pe la spate
Hop, lui Cocoloș dă una
In centrul de gravitate,
Și mi-i schimbă 'n data mare,
Nu știu cum, de, să vă spui,
Și mi-i schimbă 'ntr'o clipită
Cursul gândurilor lui, —
Căci răspunde: — Apoi Ghiță,
De, să dau, dar uite frate,
N'am parale potrivite,
N'am cum trebuie, schimbate...

III.

— Apoi nu, răspunde Ghiță,
— Nu-i nevoie de schimbat,
Iscălește-mi o hârtie
Și cu asta ai scăpat.
— Iscălesc răspunde dânsul
Oarecum mai bucuroș,
Că nu-i nevoie să pună
Chiar pe dată banii jos.
scălește și e gata;
Insă pân'a iscălit,
Coana Sița, domnișoare,
Parcă s'ar fi rătăcit.
Cum era, pe cap cu pene,
Cu umbrela, pușcă 'n spate,
Inima începe a-i bate

Și'ndesește haide, pasul,
Dar de-odată se oprește :

E pădure-așa de deasă
Loc să treacă nu găsește.

IV.

Stă pe loc și se gândește,
Ce să facă el acum
Și din ce pricină oare
Pe-acolo nu este drum ?
Dar când tocmai vrea să spună
Șirul gândului cu glas,

Hop de sus de-odată-i vine,
Iată-un șearpe pe la nas!

— Tiu! drăcia naibei, zice
Cocoloș acum crucit,
Dar de unde, Doamne iartă
Innainte mi-ai eșit ! !..

V.

Și ca om deștept la minte
Cu curaj și prea isteț,
De la șearpe dintr'odată
Mi se 'ntoarce cu dispre

Dar când cată 'n altă parte
 Dacă loc pe-aiurea nu-i
 Numai iată ce să vadă?
 Cât ți-i ursu 'n fața lui.

— Aoleo, grăește dânsul,
 S'a sfârșit de-acum cu traiul!...
 Vai de capul meu de-acuma
 Mă mănâncă bulihaiul!!..

VI.

Ce să facă deci acuma
 Enâcache Cocoloș?
 Dintr'odată iea umbrela
 Ce-o avea din moș-strămoș,

Și-o deschide 'ndată-mare
 Cât de mare se putea
 Și cu mult curaj în grabă
 Se pitește jos sub ea.

Iară șearpele și ursul
 Ne știind aceasta ce-i,
 Nu 'ndrăznesc să cerceteze
 Și se cară, hai, și ei.

IN CURSĂ

I.

Când scăpat de urs și șarpe
 Mi se vede Cocoloș,
 Cu umbrela lui cea roșă
 Ce-o avea din moș-ștrămoș,

După ce privește bine
 Pe 'nprejur încolo 'ncoace,
 Unde începe-așa să meargă-
 Parc'ar vrea curat să joace ;
 Căci își zice ; uite, frate,
 Ce voinic viteaz mai sânt
 Ce-ar mai fi de-ar fi ca mine
 Încă unul pe pământ ? !...

Dar cum merge dânsul astfel
 Dârz, cu mâinile la spate
 Vrând acum pe coana Sița
 Și pe fete să le cate,
 Când pășește colo tocmai
 Peste niște fân uscat
 Nu știu cum se poticnește
 Și se simte spânzurat.

Spânzurat, dar cum v'aș spune
 Să 'nțelegeți, oameni buni?
 Spânzurat așa 'ntr'o țeapă,
 Nu știu cum, de pantaluni.

II.

Așa țeapă-Ameripanii
 Pun prin codri și câmpii
 Și le-ascund cu fân, prin șanțuri
 Pentru prins vânatu'ri vii.
 Ca vânat căzuse 'n țeapă
 Și Enache Cocoloș,

Cu mândria-i și umbrela
 Ce-o avea din moș-strămoș
 Iac în urmă, după dânsul,
 Nu știu cum de s'a făcut
 Căci în țeapă peste dânsul
 Și vânatu'ri au căzut.

III.

Dar vânăturile toate
Ce-au căzut acum în țepă
L-au făcut pe Cocoloș
De sudoare lac de apă.
Căci așa căzuse ele
Peste dânsul din păcate,
Că lui îi părea de-a bine
Că le ține chiar în spate.

Iar cum ședa 'ntins pe burtă
De norocu-i amărât
Drept la nas îi vine-o broască
Să-i mai țină de urât.

IV.

Și-a stat Cocoloș acolo
Să nu crezi numai un cias,
Ci o zi și-o noapte 'ntreagă
Tot cu broasca la taifas;
Până când la urma urmei
Iată vine în sfârșit

Un american, stăpânul
Celei țepe, negreșit.
Căci luându-i cerbi și tigru
Lui biet Cocoloș din spate
Il făcu să mai răsufle
Puțințel în libertate.

V.

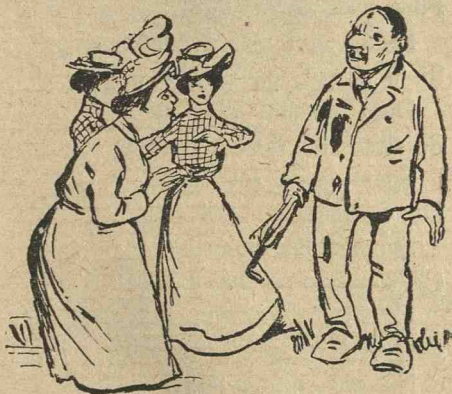
Deci îl duse-americanul
Pe Enache Cocoloș
Cu umbrola lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș,
Și-l lăsă ca să se culce
Sub un falnic sicomor
Și să doarmă-acolo 'n pace
Un somn lung *reparator*.

Iar țânțari cât ți-i locusta,
Strânși în coruri de vr'o sută
Pe la cap într'una-i joacă
Și-i fac muzică plăcută.

VI.

Dar țințarii toată noaptea
 Cât într'una i-au cântat,
 În duioasa lor cântare
 Unii l-au cam sărutat.

Iar în urma sărutării
 Prea duioșilor țințari,
 Nasu-i ajunsese-acuma
 Un cartof din cei mai mari.
 Căci și bieata coana Sița
 Și-ale două domnișoare
 Când îl văd, le vine frică
 Mai să cadă din picioare.
 Știți c'acel american,
 Nu v'am mai istorisit,
 Cum găsi pe Cocoloș
 Și pe ele le-a găsit.

ADIO AMERICA.

I.

Cocoloș umflat la față
 De țăntari, de câte toate,
 Pune apă, cârpe ude,
 Face bietul tot ce poate,
 Și 'n sfârșit, cu vai, nevoe,
 După nu știu câte zile
 Se desumflă de-l cunoaște
 Soața și-ale lui copile.
 Iar văzându-l coana Sița
 Simte atâta bucurie
 Că și-aduce aminte totul
 Ce știa, geografie.
 — Știi tu dragă Enăcache,
 Nu știu cum par'cam visat,
 Noi puteam ca să ne 'ntoarcem
 În Evropa pe uscat !
 — Nu mai zice, mai nevastă!..
 — Ba, cum, dracu, să nu zici :
 Știu.. strâmtoarea de Bering
 Este la apus pe-aici.
 Treci în Asia pe-acolo,
 Și din Asia apoi
 Nu ți-aduci de hartă-aminte.
 Ce mai este pân' la noi!..
 Știi la noi acasă, dragă,
 Când te-a pus să dai patentă,
 Nu 'nvăța Cecila noastră
 De eșea tot repetentă ? !

După lămurir de-acestea,
Ce mai fac ei nu se știe
Dar în Hronicele lumii
Iată cam ce fel se scrie :
„Și a fost în acea vreme
C'au fost spre Bering trecând
Trei femei și-un om cu ele
Toți călări, și toți fugind.

Toți călări pe cai sălbateci
Și fugeau așa de tare
Că era la toată lumea
Pe-acolo prea de mirare.

II.

Și a fost în vremea ceea
 Tot Beringul desghețat
 De era și pentru luntre
 Putincios pentru umblat.
 Căci de călători se spune
 Cum că s'a văzut trecând
 Intr'o luntre patru oameni:
 Trei femei și-un om mânând

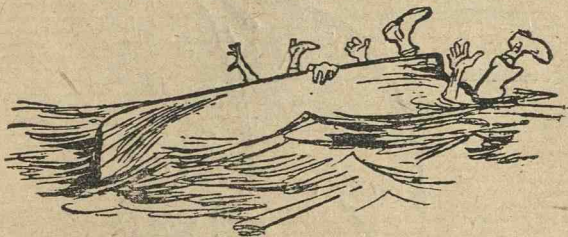

ară omu-avea în mână
 Cum se pare-un cortel roș
 Și zicea că se numește
 După nume *Cocoloș*.

III.

Iar de luntre se mai spune
 Că 'n strâmtoare când a dat,
 Fiind cursul apei tare,
 Luntrea s'ar fi răsturnat ;

Căci părea pe-o coastă luntrea
 Și pe sus zăriai picioare
 Și-auziai și câte-un țipăt
 Ca un glas de domnișoare.

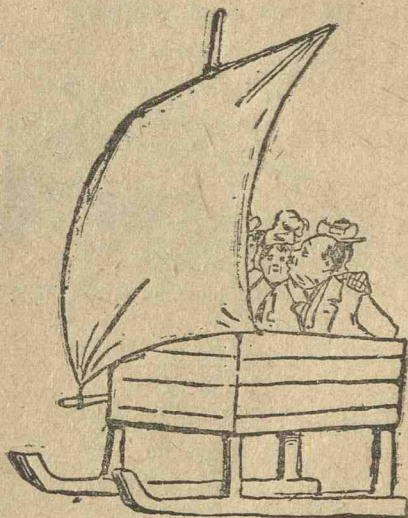

Pe la capătul din urmă
 Cap de damă cu capelă
 Iar la cellalt dinnainte
 Ceva roș ca o ombrelă...

IV.

Și a fost în vremea asta
 Către China scoborând
 Intr'o sanie cu pânză
 Patru oameni în ea stând
 Și erau dintr'ânșii patru,
 Trei femei și un bărbat
 Și la cap era bărbatul
 Cu pene 'nfrumusețat.

Iară ne ducându-i vântul
 Nici măcar ca cu trăsura,

Se silia bărbatul bietul
 De sufla în pâni cu gura.

V.

Și-a fost prin acele vrșmuri,
 Prin zăpadă de mergea
 Sanie de câni purtată
 Și cu patru inși în ea.
 Și nevrând să meargă câni,
 Un bărbat cu un cortel roș

Tot dădea cu-un biciu într'ânșii

Strigând : Hii ! cu Cocoloș !!

VI.

Iară 'n altă parte-anume
Hronicul cel mare zice :
S'a văzut pe-acele vremuri
Mare lucru și pe-aice :

S'au văzut trecând pe-aice
Trei femei și c'un bărbat
Și erau pe câte-o focă
Fie-care 'ncălecat !!“

LA POLUL NORD

I.

Cum umblat-am Cocoloșii
 Bine tocmai nu se știe,
 Da 'ntr'o cronică prea veche
 Din Japonia se scrie,
 Că în ziua când strâmtoarea
 De Bering ei au trecut,
 Pe-o grămadă de zăpadă
 Când toți patru s'au văzut.
 Coana Sița amintindu-și
 Cum fac nemții colonii
 Cucerind prin fundul lumii
 Ape dealuri și câmpii,
 Deodată iea umbrela
 De la soțu-i Cocoloș
 Și grăește :

— Aceasta-i steagul
 Ce-l avem din moș-strămoș.
 Eu cu el pun stăpânire,
 Ne-clintită pe vecie
 P'aste locuri, ce de astăzi
 Înainte, toți s'o știe,
 Stăpânite fi-vor vecinic
 Tot din Târgul Cocoloși
 Cocoloși fiind numite
 Ca și ei din moș-strămoși.
 Iară când cocoana Sița
 Aste vorbe 'n glas a spus

Și umbrela în zăpadă
 Infigând ca steag a pus ;
 Iată soțu-i Enăcache,
 Făr a zice vr'un cuvânt
 Steagu vrând ca să salute
 Cu pistolul trage 'n vânt.

El o sută-unu tunuri
 Are 'n gându-i ca să dea,
 Dară cum din întâmplare
 Numai un pistol avea,
 Și cum tot din întâmplare
 N'avea nici încărcături
 Imitează — apoi din gură
 Restu: o sută lovituri,
 Dar cum dă el cu pistolul
 Indărăt ca să nu vadă
 Un urs ce trecea pe-acolo
 Cade glontelui său pradă ;
 Iar cum moare ursul bietul
Omorât de-acești străini
 Doi drăguți de ursișori
 Li rămân bieți, *orfelini*.

. II.

Ah ! — Fieară ! strigă coana Sița,
 Amenințând pe Cocoloș,
 Ne suferită ți-e cruzimea
 Ce-ai moștenit din moș-strămoș,

Iar cele două domnișoare
 Duiioase 'n sufletele lor
 Indată prinde fie-care
 'N brațe câte-un ursișor
 De-acuma nu mai sânt sărmanii,
 Pe lume-așa de *orfelini*
 Căci domnișoarele li-s mame
 Și nu mai sânt ca la străini...
 Dar Cocoloș dând cu pistolul
 Mai încă-unul lucru s'a întâmplat:
 „Cutremuratu-s'a văzduhul
 „Și gheața toată s'a crăpat.

Și Cocoloșii noștri tocmai
 Când trag nădejde de scăpare
 Se pomenesc deodată bieții
 Purtați de-un sloiu pe marea mare.

III.

Și merg sărmanii stând pe sloiu
 Incolo spre Sibir,
 Toți, toți ploați, nici unul nu-i
 Din ei mai abitir !
 Sărmani! *De atâta vreme acum* —
 Alexandri ar zice,
 Dar când doresc să dea de drum
 Sânt tot pe gheață aice !..
 Și stau cu toții la un loc
 În jurul unui foc !

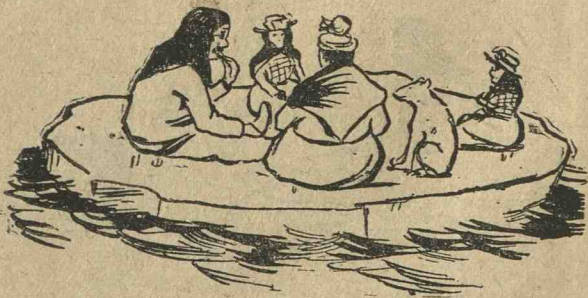

Și coanei Siței ceilalți toți
 Li spun că-i vinovată
 Că-s tot pe gheață pân-acum
 Și nu mai scăpa-odată ;

Câci dânsa are obicei
 Că 'n toată-a ei vieată,
 Iți zice 'ndată la ori-ce :
 Hei!... moașă-ta pe gheață...

IV.

Dar ce-i mai slut din toate-acum
 Mai slut e, cât se pare,
 Că Cocoloș n'are tutun,
 Dar toți n'au nici mâncare!...
 Ah, vai sârmanii călători,
 Pe drumuri câte trag !
 Mă rog, ce credeți ? Cocoloș
Devine urso-fag !!

Pe-un ursișor din ceia-doi,
 Ah, zău, ce om hain !
 S'au apucat și l'au mâncat,
 Sârmanul orfelin!...

Ba încă tiranie-auzi,
Căci alt-fel ce să spui,
Li dau și-Alicei, vai, din el,
Chiar mamălichii lui !!!

V.

Dar cum mănâncă,—un glas din cer
S'aude răsunând,
Și de-ar fi fost pe vară, cred,
S'ar fi auzit tunând.
Și glasul nu știu ce-o fi zis,
De-a fost chiar glas, cum pare,
Dar pare-se c'a spus ceva
Grozav, de răsbunare!
Și nu târziu mai încolo
Când nimeni n'aștepta,
De-odată 'ncepe sloiul lor
Incet a s'apleca !...

Apoi s'apleacă, haide, hai,
Afară chiar din cale,
Și, vai, toți-patru Cocoloși
Alunecă la vale.

VI.

Cocoana Sița strigă : Vai!
 Ne răsturnăm în mare
 Și domnișoarele 'ntr'un glas:
 Scăpare! vai, scăpare!
 Iar Cocoloș mai bărbătos
 Răspunde, hai, ne-am dus!
 Ș'apoi cu toți se prind de sloiu,
 De marginea de sus,
 Și stau așa de rând pe sloiu!
 Să-i vadă ori și cine,

I-ar lăuda și ferici
 Cum se 'nțeleg de bine!..
 Iar Cocoloș cătând în sus
 Cu ochiu-i ne-adormit,
 Zărește dincolo de sloiu
 Codița unui... chit.

IN CHINA

I.

Cocoloșii de pe sloiu
Au scăpat prin vr'o minune,
Căci prin cronici nici-o vorbă
Despre-aceasta nu se spune.
Cocoloș spunea că 'ntr'una
Se ruga lui Sfânt Ion
Și-a trecut ca prin minunne
Prin Sibir și prin Japon
Știm atât că 'n scurtă vreme,
Cocoloșii bată-i vina,

Peste-un an și luni vr'o patru
Hop, ajung cu toți în China.
Li găsim pe toți grămadă
Tocma 'n toiul primăverii,
Cum zic ei, la *coafor*

Ca să-i schimbe 'n portul țerii.
 Un chinez cu multă artă
 Râde fin de Cocoloș
 Care stă privind umbrela
 Ce-o avea din moș-strămoș.
 Iar colo trei chinezoaice,
 Drăgălașe, 'ncântătoare,
 Le gătesc pe coana Șița
 Și-ale două domnișoare.
 Și pe când chinezii còlo
 Toți cu bricele dau zor
 Cum stau Cocoloșii bieții
 Toți cu capu 'n mâna lor,
 Haide 'ncep ca să vorbească,
 Și să spună 'ncetișor :
 — Aoleo ! Dar briciul ăsta
 Știți cum arde de 'ndrăcit ? !
 — Dar acesta de la mine
 Mi-a scos pielea, m'a cojit ! !
 — Ba eu, zău, pățesc rușinea
 De mai trage-așa cu zor
 — Ba eu cred c'am și pățit'o...
 Cum să scap din mâna lor ? !
 Când îți rade barba, frate,
 Ca să suferi tot mai poți
 Dară când pe cap te rade
 Ți ies ochii, ce socoți ! !
 Și le strigi : Inceț, într'una,
 Mai încet, că nu mai pot ;
 Dar ei trag mereu cu briciul
 Și se fac chinezi de tot ! !...

II.

Dar o altă întâmplare
Se 'ntâmplă lui Cocoloș
Care nu i se 'ntâmplase,
Cum spunea, din moș-strămoș.
Când se duc să stea la masă,
Ce găsec ei, ce bucate?

Plăținele de loçuste,
Și omide marinate;
Apoi cuib de rândunele
Și c'un sos cam de smântână
Și-un pilaf gătit anume
Numa 'n oleu de recină.
Cum mâncat-au fie-care
N'aș putea ca să vă spun
Și nici care fel din toate
Le-a părut a fi mai bun.

Iar la încheierea mesei,
Precum Cocoloș spunea,
Fie-care sta pe gânduri
Și de burtă se ținea.

III.

Iar odată când cu toții
Să se plimbe es în stradă
Ca să vadă și ei târgul,
Lumea de-acolo să vadă :
Văd colo un cârd de lume
Intr' o curte mare 'ntrând
Și 'ntr'un fel de grajd cu toții
Indesându-se la rând.
Lumea merge la 'mpăratul
Să-l ureze de-o zi mare,
Iar lui Cocoloș palatul
Parc'ar fi un teatru-i pare.
Lumea toată îngenuche,
Toți cu capul la pământ,
Spre 'mpărat cu toți se 'nchină
Și nu zic nici un cuvânt.
Iară Cocoloșii noștri
Cu-ale două domnișoare
Nu 'ngenuche și cu toții
Stau de-arândul în picioare.
Când perdeaua se ridică
Impăratul să se vadă,
Cocoloșii cată locuri,
Ceva scaune să șadă.

Și când văd că împăratul
Stă pe perini nemișcat
Socotind că împăratul
E, actor, nu împărat,
Cocoloș de-odată strigă,
— Hei, Mă ăla! nu mai sta,

Scoală-odată de pe perini
Și ne joacă, hai, ceva!

IV.

Iar când zice vorba asta
Polițiștii, hai, pe loc
Mi-l înhață iuti să-l ducă
Să mi-l sature de joc.

— Stați, mă! Cocoloș le strigă,
 Stați la dracu ce gândiți?
 Sântem oameni cu parale
 Nu ca voi niște pârliti:

Dați-mi locuri, dați bilete
 Și poftim să vă plătesc
 N'am venit să stau pe gratis.
 Eu dau bani ca să privesc!..
 Dar Chinezii ca Chinezii
 Nici n'aud ce spune el,
 Ci 'nhățându-l și mai bine
 Hai mi-l leagă frumușel.
 Și nici plânsul coanei Sitei
 Nici al celor domnișoare
 Nu-i oprește ca să-i ducă
 Și să-l toarne la răcoare.

V.

— Vai, își zice el în gându-i,
Cum îl duc legat de gât,
Vezi, sânt civilizați Chinezii,
Nu-i credeam pân' la atât!!

Uite au ca și 'n Europa
Inchisori și polițiști
Și cu ghionți îți dau la coaste
De nu poți nici să te miști!!
Vezi de-aceea este bine
Cât e omul printre vii,
Să nu stee, ci să umble
Mereu prin călătorii.
In sfârșit cu-ast-fel de gânduri
Și cu-așa filosofie,

Cocoloș al nostru șeade
 Cum se cade 'n pușcărie,
 Las' că, de, de pușcărie,
 Precum zice el, nu-i pasă :
 „Când vezi colea pușcărie,
 Parc'ai fi la noi, acasă !..

Vi.

In sfârșit după trei zile
 De 'nchisoare-de-așa fel,
 Iată ușa se deschide;
 Vine-un Mandarin la el.

Mandarinul îl privește
 Și cu-un aer liniștit,
 Li rostește-acum pedeapsa,
 Care lui i s'a merit.

Pentru *Lese Majestate*

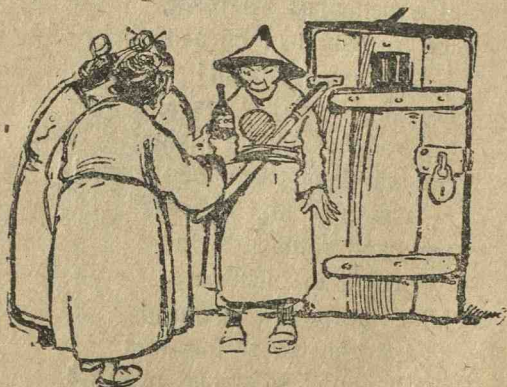
Dânsul este osândit
Să-și deschidă burta singur
Cu vr'un briciu, ori c'un cuțit.

IN PUSTIU

I.

Când biet Cocoloș aude
Ce pedeapsă i-a rostit,
Zice 'n gându-i: Fii al naibei
„De chinez afurisit!
„Ian auzi bătu-l'ar toaca,
„Dracu ce mi l'a 'nvățat
„Să mă pună să-mi taiu burta!!
„Asta n'aș mai fi visat!“
Iară când rămâne singur
Cocoloș în închisoare,
Haide 'ncepe-a se deprinde
Fără chin să se omoare;
Iși dă pumni și ghionți în burtă
Cu umbrela 'mpinge 'n ea,
Să nu-l doară-așa de tare
Când o fi de s'o tăia.
Dar pe când în închisoare
El se 'nvață a muri,
Ce mai fac ai sei pe-afară.
Cine-ar mai putea ghici?!...

Coana Sița, hai, s'apucă
 Ea cu cele domnișoare
 Și tiptil în mezul nopții,
 O croesc în spre 'nchisoare.
 Și găvind colo la ușă
 Pe chinezul păzitor,
 Ele se prefac că nu știu
 Cam pe unde-i drumul lor.
 Iar intrând cu el în vorbă
 Pân' s'o iea din nou la drum
 Scot o sticlă de sub haină
 Și-l cinstesc colo cu rum.

Iar chinezul pe 'nsetate
 Bea din rum peste măsură
 Și'n curând după aceea
 Vine somnul și mi-l fură.
 Iar pe loc ce somnu-l fură
 Hai și ele-atunci dau zor
 Și mi-l fură, hai, degrabă
 Pe biet Cocoloș al lor.

II.

In curând de-acuma luna
Ce privește ea pe plaiu?!..
Umbre negre 'n fuga mare
Fugăriți 'n lung alaiu.

Cocoloșii noștri bieții,
Fug, nu spun nici un cuvânt
Polițiștii după dânșii
Fug și ei mâncând pământ!...
Și tot fug și fug într'una
luțind pasul tot mai tare
Până când la urma urmei
Iată-ajung, fugând, la mare.
Și-acolo gășind o luntre
Ce la mal taman stetea,
Ei de frică și nevoe
Sar toți patru, hop, în ea.

Sare și-un chinez în luntre
 Dară ei de dânsul scapă,
 Căci cocoana Sișa, haide,
 Mi-l și dă cu capu 'n apă.
 Apoi mâna toți pe vâsle,
 Și vâslind cu toții tare,
 Intr'o clipă ajunge luntrea
 Hăt colo prin larg de mare.

III.

Iar pe mare ce se 'ntâmplă ?
 Cum merg ei cu luntrea lor,
 Numai iată-i întâlnește
 Mai încolo un vapor.
 Enăcache, Coana Sișa,
 Roagă toți pe căpitan
 Ca să-i iee și pe dânsii.
 Și să-i scoață la liman.
 Căpitanul zice, bine,
 Dar prin semne-i lămurește
 Că murindu-i bucătarul,
 Altu 'n loc îi trebuiește.
 Astfel Cocoloșii noștri,
 Hai se 'nnalță în ranguri mari,
 Li vedem pe toți de-arândul
 Luând loc de bucătari !,
 Cum mai mestecă prin oale
 Să-l vedeți pe Cocoloș,
 Căci el dă și cu umbrela
 Ce-o avea din moș-strămoș !!

IV.

Și gătesc, pe cât se pare,
La bucate așa de bune,
Că la masă Capitanul
La mâncare când se pune,

Numai ce-l apucă-odată
Prin stomah la tăeturi,
Că vrăjmaș grozav să-ți fie
N'aveai cap să nu te 'nduri.

V.

— Vai răcnește căpitanul
 Și vorbește răgușit,
Asasini sânteți, ai naibei!..
Asasini! M'ați otrăvit!

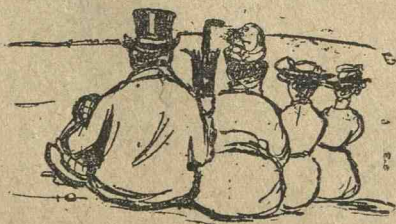
Iar în urmă când durerea
 Îi mai trece, se 'nțelege,
 Hai, pe Cocoloș mi-l cheamă
 Și mi-i zice, Haide-alege
 Intre două, care-anume
 Ca pedeapsă să primești
 Pentru c'ai cercat prin hrană
 Oameni ca să otrăvești :

Vrei să fii acum aice
De catarg chiar spânzurat,
Ori mai bine cu tot neamul
In pustiu să fii lăsat ?

VI.

— Ba zău, Cocoloș răspunde
Dac'ai vrea și Dumneata
Eu din aste două uite,
Zău, nici una n'aș mai vrea.
Dar de zici să mi aleg una,
Spânzurat nu voiu să fiu,
Pentru aceea n'am ce face,
Uite, lasă-mă 'n pustiu.

.....

Peste nu prea multă vreme
Deci vaporul i-a lăsat
Pe toți Cocoloșii noștri
Intr'un ostrov depărtat.

LA NOROC.

I.

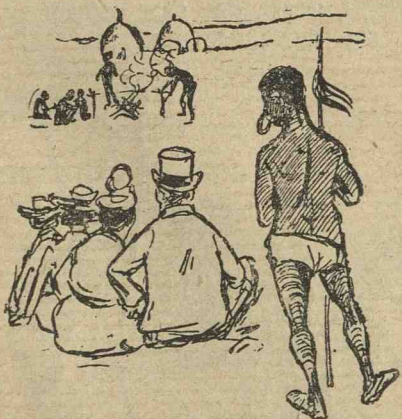
Unde-s Cocoloși acuma,
 E la mare depărtare,
 Pe cât cronicile-arată,
 Prin Oceania se pare.
 Și cum stau ei còlo 'n ostrov
 Numai dâșii singurei
 Hop de-odată niște negri
 Iată că sosesc la ei :
 Niște negri cu păr negru,
 Cu păr creț, cu botul scund,
 Cu belciuge 'n nas și 'n buze
 Și cu capul cam rotund.

Și cum vin aice negrii
 Toți de-odată bucuroși
 Se opresc și prea de-aproape
 Li privesc pe Cocoloși.

II.

Apoi veseli, hai, pe dată,
 Ca din ceruri inspirați,
 Mi s'apropie mai tare
 Și mi-i ieau frumos la braț;
 Și se duc cu ei în colo,
 Pân la urma unui foc
 Unde sânt colibi mai multe,
 Și-o frigare la mijloc.

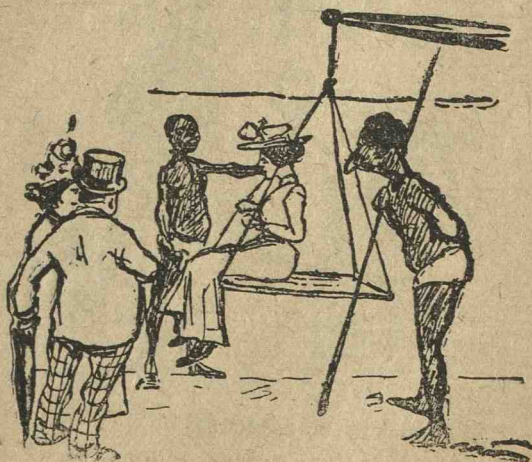

Și cum vin colo, deodată
 Haide negri 'n fuga mare
 Unii cară 'n spate lemne,
 Alții foc dau la frigare
 Alții rezimați în lance
 Drept la Cocoloși privesc

De-ai gândi că să nu fugă
 Ei cu lancea îi păzesc!..

III.

— Uite, coana Sița zice,
 Vezi, sânt negri dar detreabă,
 Vezi că ne gătesc mâncare,
 De ni-i foame nici ne 'ntrebă!
 — Da, și Cocoloș răspunde,
 De mirare; așa, zău:
 Negri, negri, dar sânt oameni
 Cu frica lui Dumnezeu.

Iară când vr'o câțiva negri
 Vin la ei cu 'ndemânare,
 Și la cumpănă mi-i sue
 Cântărind pe fiște care,

Cocoloș atuncea strigă :
 Ian te uită colo, frate,
 Ce detreabă, sânt, sărmanii,
 Și ce simț au de dreptate!!
 Vezi ne cântăresc să știe
 Cât de greu e fiecare.
 Ca să știe fiește-cărui
 Câtă-i trebuie mâncare.

IV.

Gândul ăsta iute-l schimbă
 Dragii noștri Cocoloși
 Căci aud un lucru care
 Nu-l știau din moși-strămoși!

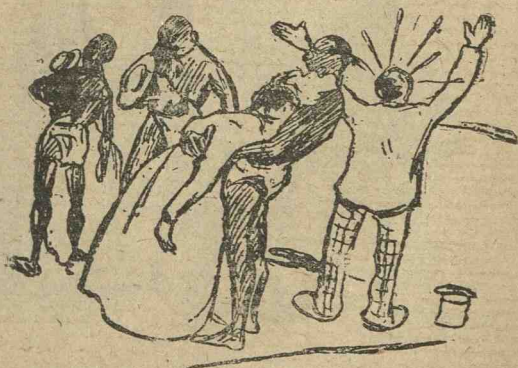

Și ce-aud ? Vr'o câțiva negri
 Vin prin semne de le spun
 Că pe Cocoloș și Sița
 In frigare 'ntâiu îi pun.

Și cum stau de-a rândul negri
 Câte-un deget tot sugând
 Li silesc ca să 'nțeleagă
 Că-s cu drept întâiu la rând,
 Că au carne-așa de bună,
 Minunată de friptură
 Și de-aceea astfel dânșii
 Iși sug degetele 'n gură!

V.

Iară* bieată Coana Sița
 Când pricepe astă veste
 Innainte-i nu mai vede
 Nici în lături ce mai este ;

Ci deodată-i vine lèșin,
 Rău începe chiar să-i vie
 Și cădea chiar jos sârmana
 Dacă nu săriau s'o ție :

Căci vr'o câțiva tineri negri
Cu-ale lor mișcări ușoare
Sprijinesc pe Coana Sița
Și pe cele domnișoare.
Căci și cele domnișoare
Oare-cum ca *damicile*
Leșinând cucoana Sița
Dau să lășine și ele.

VI.

Iară bietul Enăcache,
Enăcache Cocoloș,
Cu umbrela lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș,
În această 'mprejurare
Neavând mai ce să zică
Spatele spre toți întoarce,
La cer mânele 'și ridică :
Așa-i de mișcat în suflet
Că de-ar zice-o vorbă, zău,
S'ar cutremura și cerul
Plânge-ar însuși Dumnezeu !...
Și cum stă privind la ceruri
Și cum mânele și 'ntinde
Hop, gândacu-i cel din frunte
Ca de-o flacără-i s'aprinde !
Căci, cred, știți că alți sălbatici
În America 'n trecut
Lui biet Cocoloș în frunte
Un gândac i-au fost făcut ?...

Deci acum gândacu-acela
 Făr'-a nimănuia știre
 I-se-aprinse dintr'odată
 Ca de-o tainică lucire.

Și toți negrii dintr'odată
 Fără-a zice vr'un cuvânt
 Ca orbiți de-acea lucire
 Cad cu fața la pământ.
 Cocoloș ca p'altă lume
 Parcă-un vis șiret îl fură:
 Numai știe nici ce face,
 Pune-umbrela iuti la gură!..

R E G E

I.

Când se toarnă 'n genunchi negrii
De mirare Cocoloș
Cătră gură duce-umbrela
Ce-o avea din moș-strămoș.
— Ce-au pățit? se 'ntreabă dânsul
Ori se vede nu le-i bine :
Când voesc să te mănânce,
Când se 'nchină-apoi la tine?!..
Dară negrii nu degiaba
Se 'nchinau acum la el,
Ei știau de-o prorocie
Care glăsuia astfel :
„Un om alb, c'un semn în frunte
„Va eși cândva din mare
„Aducând la Negri-Papu
Fericirea cea mai mare.
Deci când văd în frunte-i semnul
Astfel de strălucitor
Se gândesc cu toți îndată
C'ăsta este omul lor.

II.

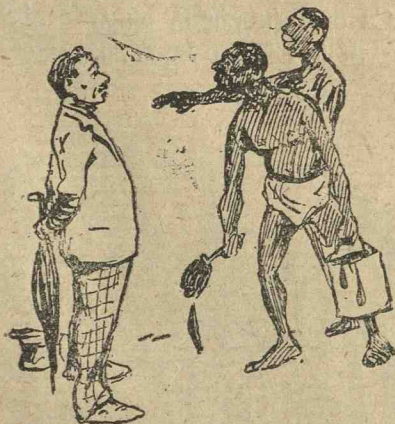
Deci deodată, haide, negrii,
Iau de jos pe Cocoloș,
Cu umbrela lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș.

Și pe brațe ridicându-l
 In entuziast elan,
 Toți de-arândul, bătrâni, tineri,
 Strigă : **Bat-Chi-Chi-rez-ham !..**
 Apoi, hai, mi-l pun pe-o targă,
 Și pe Sița și pe fete,
 Ș'apoi haide cu parada
 In triumf cu ei, băete !
 Coana Sița stă grecește.
 Fetele cam leșinate,
 Cocoloș de-abia se ține,
 Negrii : sus, cu ei în spate!..
 — Dar ce-i asta Enăcache
 Coana Sița grabnic zice :
 — Iară Cocoloș răspunde
 Nu 'nțelegi tu ce-i aice ?
 Mă fac rege ! N'auzi dragă
 Al lor strigăt răgușit ?
Bat-Chi-Chi-rez-ham!.. ascultă!
 Rege's, rege ! s'a sfârșit !!
 Iar apoi privind mulțimea
 Și privindu-i și pe-ai săi
 Ridicând umbrela zice :
 Rege : *Enăcache'ntăiu !*

III.

Proclamându-se el rege
 Iată 'l duc și la palat.
 Și s' dună toți bătrânii
 Mai aleși la mare sfat.
 Enăcache l-iu atuncea
 Popular voind să fie

Adunări 'nfătoșază
 Pe Augusta-i dinastie :
 Mai întâiu sosește Sița
 Grațioasa lui Regină.
 Ea salută adunarea
 Și-adunarea i-se 'nchină.
 După dânsa 'n fața lumii
 Rumene la față ese
 Alicica și Cecila
 Grațioasele princese !..

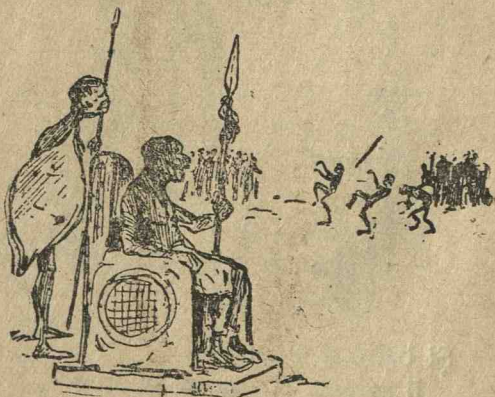

Și bătrânii și poporul
 Li privesc și ghionți își trag
 Și le lasă gura apă
 Parcă i-ar mânca, de drag !
 Când recepția e gata
 Iată-atunci doi delegați
 Cu-o cutie cu vopseală
 Vor să fie ascultați.

Regele 'n bordeiu îi chiamă,
 Voiu să zic îi cheamă 'n sală :
 Ei îi spun c'o să-l vopsească
 In culoarea lor locală.

IV.

După asta Cocoloș
 Numit Enăcache 'ntâiu
 Ca om priceput la minte
 Și la cap cu căpâtâiu,

Ne având ce face altă
 Ca mai mare-acolo 'n țară,
 Stă pe tron privind acuma.
 Bucuria populară :

V.

Stă se uită cum poporul
 Colo 'n drum, în marea sală,
 Se desfată la o masă
 Cordială și frugală.
 Ici un negru și-o negroaică,
 Jos la umbra unui pom,
 Li dau zor și pe 'ntrecute
 Rod grăbiți un braț de om.
 Ici o tânără negresă,
 Delicată-așa... cam slabă,
 Cu o liniște de înger
 Roade-un biet picior de babă.

Colo, uite-un negru tânăr
 Pe-un bătrân trântindu-l jos,
 L-a umflat de gât și-l strânge
 Ca să-i iea din gură-un os.
 Și tot astfel mai departe
 Cât să vezi cu ochii poți

Tot cu lucruri cam de-aceste
Se 'ndeletnicesc cu toți.

VI.

Dar odată 'n zori de ziuă,
Nu știu. zău, prin ce 'ntâmplare,
Patru negri duc în spate
Patru saci și merg spre mare.
Ce duc ei în saci acolo,
Pân acuma nu se știe,
Dară sacii pe de-asupra
Par dela Saint-Frères¹⁾ să fie.
Iară cei ce merg cu sacii,
Așa merg ei parcă-ar vra

Cât se poate mai degrabă
Să se scape de ceva.
Luna doarme grațioasă
Peste valuri strălucind,
Iar pe marea liniștită
Patru saci se văd plutind.

1) Saint-Frères casă de comerț, în București.

Iară 'n saci, pe cât se pare,
Sânt iubiții Cocoloși,
Cu umbrela lor cea roșă
Ce-o aveau din moș-strămoșii.

TRĂEASCĂ UMBRELA

I.

Când văzură negrii însă
Că au rege-un Cocoloș,
Cu umbrela lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș,
Vor să mulțumească Zeii
De-a lor milă cătră ei,
Și pe Cocoloși pe dată
Hai să dea jertfă la Zei ;
Căci o jertfă mai aleasă
Alta nu-i ca Cocoloș
Cu umbrela lui cea roșă
Ce-o avea din moș-strămoș.
Astfel dar în saci pe dată
Pe toți Cocoloși-au pus,
Și ca pe-un altar, pe mare,
Jertfă Zeilor i-au dus.
Iară sacii fiind însă
Din tâmplare *gudronați*,

Căci erau, pe cât se pare,
 Dela *Petich* cumpărați.
 Ei în loc să se scufunde,
 Haide, lucru negândit,
 Toți rămân deasupra apei
 Și s'apucă de plutit.

II.

Cocoloși atunci pe dată
 Unul d'altul mi s'apucă :
 Enăcache 'ntinde-umbrela,
 Vântu 'ncepe să mi-i ducă.

Iar umbrela fiind mare,
 Vântul rezemând în ea,
 Ca vaporul cel mai iute
 Așa iute mi-i ducea :
 Rămânea pe mare dâră,
 Dară lungă 'n urma lor :
 A lui Cocoloș umbrelă
 Se schimbase în vapor.
 Și-așa iute mers-au dânșii
 Din Oceania pe Mare,

'Că 'n vr'o nu știu câte zile
Es în India, se pare ;
Căci când ese ei din apă
Sau când vor a *debarca*
Hop, se pomenesc că-i udă
Iar cu apă cineva.

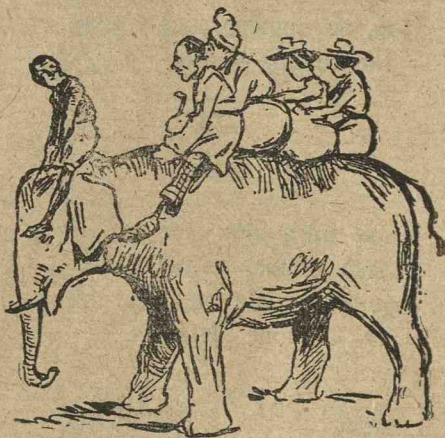
III.

Ei se miră cine face
Așa glumă, ce berbant ?
Când de-odată dau cu ochii
De un june elefant.

N'avusese pân-acuma
Cocoloșii fericire
Ca să vadă-un elefant,
Slobod cum e el din fire.
Dar acum de dată asta,
Intâmplarea astfel vine,

C'o astfel de vietate
Chiar le prinde foarte bine ;

Căci în scurtă vreme, haide,
Nu mai ștlu ce fel și cum
Sus pe elefant cu toții
Cocoloșii merg la drum.

IV.

— Ah ! vorbește Coana Sița
Zău, ce bine-i pe uscat !
Căci de mers pe apă, Doamne,
Până 'n gât m'am săturat !!
Și-au mers ei pe elefant
Săptămâni sau luni sau zile,
Căci în urmă 'ncălecară,
Cât se spune, pe cămile.

V.

P'unde merg ei pe cămile
Ca să aflu nu prea pot,
Dar, de n'o fi fost p'aiurea,
Prin Arabia socot.

Și-au tot mers ei pe cămile,
Iarăși cât or fi umblat,
Nu știu anume câte zile,
Dar socot că pân ce-au stat.
Știu atât că Cocoloș,
Om deștept cum este el
Tot spunea că elefantul
Cu cămila nu-i la fel.

În sfârșit mergând ei astfel
 Haide-hai, de când plecară,
 Iată că 'ntr'o dimineață,
 Dacă n'o fi fost pe sară,
 Când gândiau ce bine-ar prinde,
 Vin, sifon și vr'un puiu fript
 Se trezesc c'ajung cu toții
 Sănătoși drept în Egipt.
 — Ian ascultă, Enăcache,
 Coana Sița, zice : — Dar
 N'am putea să mergem oare
 Pe la Madam Putifar ?

VI.

Iar când zice dânsa astfel,
 Orizontul se deschide
 Și privesc ca Bonaparte
 Drept colò la piramide,
 Iar când vin la piramide
 Să privească și 'nspre Nil,
 Coana Sița se trezește
 După ea c'un crocodil.
 Cam noroc de piramide,
 Altfel o pățea chiar bună :
 Coanei Siței, crocodilul
 Nu știi ce voia să-i spună !...
 Și-ar fi spus el crocodilul
 Nu știi ce-o fi avut de spus,
 Dară Cocoloșii, haide,
 Fugi pe piramidă 'n sus.
 Astă mică întâmplare,
 Nu știi cum li s'a părut,

Dar nu vor ca să mai vază
 Monumente din trecut.
 Chiar cucoana Sița zice :
 —Dacă-i astfel atunci dar
 Nu mai voiu să văd nimica ;
 Nici pe Madam Putifar.
 Mai în urmă ce fac dâșii,
 Umblă-aleargă 'n jos în sus,
 Pân ce'n fața unui pașă
 li găsim că i-au adus.

Spune că într'o giamie,
 Ei cu toți, femei, bărbați
 Nimerise de 'ntâmplare
 Și intraseră 'ncălțați.
 — Vai, răcnește Coana Sița,
 Enăcache, eu mă tem,
 Cum sânt Turcii, zău, ai naibei,
 Poate că mă iea'n harem !!..

VIN CU SIFON

I.

Cum stă colo 'n fața Pașei
 Enăcache Cocoloș,
 Cu umbrela lui cea roșă
 Ce-o avea din moș-strămoș,
 Și gândește cum trecut-a
 Pân acum atâtea ape,
 N'o să poată oare tocmai,
 D'acest Pașă ca să scape ?

Numai iată vine colo
 Unul c'un chip cunoscut,
 Unul care nu știu unde
 Parcă l-ar mai fi văzut.
 — A-ha !.. Ghiță !?. Uite Ghiță,
 Cocoloș deodată zice :

Dară ce mai faci tu Ghiță,
 Ce 'ntâmplări te-aduc p'aice ?
 — Apoi, ce, răspunde Ghiță,
 Vezi, ca omul, de, și eu ;
 După treburi, după multe,
 Uite cu comerțul meu...
 Tocmai mă gândiam acuma
 Unde-ar fi să te gădesc
 Căci avem nevoie-anume
 Despre-un lucru să-ți vorbesc.
 Si-auzind c'aci la Pașa
 Niște vagabonzi s'afla,
 Ce-au făcut o boroboață,
 M'am gândit la Dumniata.

II.

După asta Ghiță-al nostru
 Două vorbe Pașei spune,
 Si pe Cocoloși îi scapă
 De-acolo ca prin minune.
 Iar când scapă dela Pașa,
 Cocoloș, pe scară, zice :
 Dară ce mai faci tu Ghiță,
 Ce 'ntâmplări te-aduc p'aice ?
 — Apoi uite, zice Ghiță
 Tocmai vream să-ți spun ceva
 Si de-aceea 'n data mare
 Cercetaiu de Dumneata.
 Uite, Coane Enăcache,
 Fost-am pe la Cocoloși

D'unde-mi tot spuneai într'una
 Că sânteți din moși-strămoși.
 Dar din ce-am găsit pe-acolo
 Din averea Dumitale
 N'am avut ce vinde-anume
 Să m'acopăr de parale,
 — Cum?! Să-mi vinzi tu mie casa?
 Cocoloș deodată zice,
 Să mă bați la tobă, spune
 Că te sfărm pe loc aice?

Vezi colea umbrela asta
 Care o am din moș-strămoș:
 Când ți-oiu trage-acuma una,
 Vezi tu cine-i Cocoloș!!
 Știi că ai c'un rege-aface?
 Știi de Enăcache 'ntâiu?!

— Bine, bine, zice Ghiță,
 Nu te supăra, mai stăi.

III.

Ce-a făcut cu Ghiță 'n urmă,
 Sănătate, nu se știe,
 Datu-o-fi din nou parale,
 Ori mai iscăli hârtie...
 Știu că 'n urmă la Constanța
 Intr'o Joi de dimineată
 Pe o mare liniștită,
 Făr de nor, nici pic de ceață,

Un vapor spre port se 'ndreaptă
 Iar pe bordu-i Cocoloș
 Salutări voios trimite
 Către muntele Cocoș.
 Te salut, o falnic munte,
 Căci pe vârful-ți ridicat
 Cu ce drag, cu ce plăcere
 Că prin vis m'am preumblat !!

IV.

La Constanța-acuma însă
 Și lui Ghiță s'a 'nfundat,
 Căci poliția găsindu-l
 Intr'o clipă l-a 'nhățat.
 Și 'nhățându-l, polițiștii
 Ci-că mult se bucurau !
 Căci cu toții după dânsul
 Ci-că prea de mult umblau.

La Constanța multă vreme
 Cocoloș acum n'a stat,
 Dară telegrame multe
 Spune lumea c'ar fi dat.
 Si spunea chiar dânsul însuși
 Si c'un *aer triumfal* :

Am vestit a mea sosire
 În orașul meu natal!!
 Iară când s'a 'ntors acasă
 Acolo în târgul său,
 Ce parade! Ce mai lume,
 Nici nu pot a spune, zău!!
 Toți vardiștii, primăria,
 Până chiar și pompierii
 Cu sacalele-au eșit.
 Iară Cocoloș cu pompă,
 Cum pe stradă 'nnainta,
 Într'o mână-avea umbrela,
 Iar cu alta saluta.

V.

Clerul tot din târg, acuma
 Înainte 'n cale-i ese.

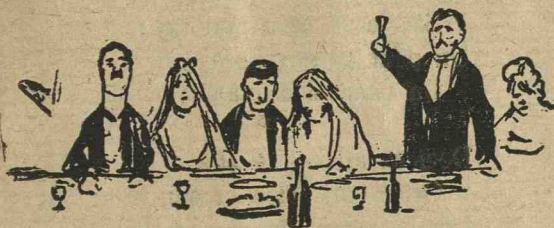
Lumea 'n marginile stradei
 I-se 'nșiră 'n rânduri dese.

Iară clopotele 'n turle
 Așa sună de paradă
 Că și turlele se 'nclină,
 Numai doară ca să-l vadă.

VI.

Iară apoi în scurtă vreme
 Nuntă mare se gătește,
 Târgul tot și lumea toată
 De-a ei veste forfotește ;
 Căci Alice și Cecila
 Cele două domnișoare,
 Principesele de sânge,
 Cocoloși-moștenitoare,
 Se mărită amândouă,
 Si Alice și Cecila,
 Cu cei doi voinici logodnici
 Ce-s de fel dela Brâila.
 Si se face nuntă mare
 După moda cea mai nouă ;
 La mijloc de masă gineri
 Cu miresele-amândouă.
 Si de-o parte și de alta
 Nunele șezând cu nunii ;
 Nunele cu pălărie,
 Nunii cheli ca plinul lunii !
 Iar în față mare socru,
 Enăcache Cocoloș,
 Cu umbrela lui cea roșă,
 Ce-o avea din moș-strămoș,
 Fericit ca bun părinte,
 Sus ridică-al său pahar

Și mesenilor vorbește
Chibzuit, frumos și rar

„Curioasă Adunare,
Ce-am văzut pe lume, eu,
Dă-le dracului pe toate,
Să mă erte Dumnezeu!..
Dar când sânteți la nevoie,
Mulțumind lui Sfânt Ion,
Ca să uiți d'or ce necuzuri
Trage-i vin și cu sifon..
Dar uitasem a vă spune
Domnișoarele amândouă,
Vrând să scoată ele-acuma
Din voiaj o modă nouă,
Au adăugat la masă
Niște feluri de bucate
De-au rămăs colo mesenii
Toți cu gurile căscate.
Ba 'ncepură mic și mare
Ca să strige ah și ah,
Și bărbați, femei și fete
Să se țină de stomah:
S'au servit după friptură,
Să mănânci să nu rămână,

Șoricei cu iaurt proaspăt
 Și broscuțe cu smântâna ;
 Iar la urmă ca 'ncheere
 S'a servit ceva mai rar :
 Un pilaf cu garnitură
 De paiajeni cu zahăr.

*

Deci să afle și să știe
 Orice om, orice creștin,
 Din ce neam sânt Cocoloșii
 Și de unde-anume vin
 Căci și ginerii cei proaspeți
 S'au numit tot Cocoloși
 Și și-au împărțit umbrela
 Ce-o aveau din moș strămoși ;
 Iară Cocoloș bătrânul
 Enăcache, socrul-tată,
 Hotărât-a ca povestea-i
 Să ajungă publicată :
 „Să s'adune-a sale fapte,
 „Ce-a făcut în lungu-i drum,
 „Și cu mare îngrijire
 „Să se publice 'n volum,
 „Cei ce vor citi volumul
 Toți să fie norocoși ;
 „Iară cei ce n'or citi
 „Să se facă Cocoloși...”

— SFÂRȘIT —

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII "CAROL I"
BUCUREȘTI